

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · segon període · sèrie P · núm. 12

Ple del Parlament

Sessió 11, segona reunió, dimecres 6 de novembre de 2024

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Interpel·lació al Govern sobre el suport als sectors productius i les inversions empresarials (posposada)	
300-00011/15	3
Compareixença del president de la Generalitat per a informar sobre l'actuació davant els efectes de la DANA	
350-00002/15	4
Pregunta al Govern sobre la gestió de l'emergència provocada per la DANA a Catalunya i a la Comunitat Valenciana (retirada)	
310-00027/15	35
Pregunta al Govern sobre el Bo Lloguer Jove	
310-00024/15	36
Pregunta al Govern sobre el canvi climàtic	
310-00031/15	37
Pregunta al Govern sobre polítiques digitals	
310-00020/15	39
Pregunta al Govern sobre l'Agència d'Atenció Integrada Social i de Salut	
310-00021/15	40
Pregunta al Govern sobre les conseqüències de la DANA i la seva gestió	
310-00029/15	42
Pregunta al Govern sobre les prioritats en les polítiques de salut	
310-00012/15	44
Pregunta al Govern sobre el suport a l'esport	
310-00023/15	45
Pregunta al Govern sobre la qualitat de la sanitat i el nivell de català exigint als metges	
310-00014/15	46
Pregunta al Govern sobre el canvi climàtic i la transició ecosocial	
310-00028/15	48
Pregunta al Govern sobre les mesures previstes per a adaptar les polítiques públiques de protecció civil a les situacions derivades del canvi climàtic	
310-00030/15	49
Pregunta al Govern sobre les accions del Departament d'Unió Europea i Acció Exterior en matèria de cooperació al desenvolupament i ajuda humanitària amb relació al Líban i a Palestina	
310-00015/15	51

Pregunta al Govern sobre la incorporació de talent docent i de recerca a les universitats públiques catalanes	
310-00017/15	52
Pregunta al Govern sobre les actuacions d'investigació en els casos de percepció indeguda de la renda garantida de ciutadania	
310-00026/15	54
Proposta de designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la proposició de llei de modificació de la prescripció dels delictes contra la llibertat sexual comesos contra menors d'edat	
271- 00001/15	55
Interpel·lació al Govern sobre la protecció del delta de l'Ebre	
300-00016/15	56
Interpel·lació al Govern sobre la política relativa a l'arribada i el repartiment de menors estrangers no acompanyats	
300-00001/15	63
Interpel·lació al Govern sobre la pobresa infantil i la garantia de rendes	
300-00015/15	70
Interpel·lació al Govern sobre l'envelliment de la població com a factor estructural i condicionant de les polítiques de salut	
300-00012/15	77
Interpel·lació al Govern sobre el finançament del món local	
300-00017/15	81
Interpel·lació al Govern sobre la previsió de desenvolupar el dret civil català en aquesta legislatura	
300-00013/15	89
Interpel·lació al Govern sobre el programa de llengua àrab i cultura marroquina implantat al sistema educatiu	
300-00014/15	93
Interpel·lació al Govern sobre la manca d'inversions i el dèficit de serveis públics als Pirineus	
300-00018/15	100
Interpel·lació al Govern sobre la necessitat de garantir una veu catalana a l'exterior al servei dels interessos i les necessitats de la Catalunya del segle XXI	
300-00019/15	107

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 11.2

La sessió, suspesa el dia 30 d'octubre, es reprèn a dos quarts de deu del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i el lletrat Joan Ridao i Martín.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports i la consellera de Cultura.

El president

Es reprèn la sessió.

Abans de continuar amb l'ordre del dia, els faig avinent que sis diputats i tres diputades han delegat el seu vot per aquesta sessió plenària. Els diputats José Ignacio Aparicio Ciria, David Pérez Ibáñez i Guillem Mateo Sellas i la diputada Rosa Maria Ibarra Ollé, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, han delegat el seu vot a la diputada Elena Díaz Torrevejano. Els diputats Carles Puigdemont i Casamajó i Lluís Puig i Gordi i les diputades Judith Toronjo Nofuentes i Rosa Jové Montañola, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en el diputat Albert Batet i Canadell. I el diputat Pere Lluís Huguet Tous, del Grup Parlamentari del Partit Popular, ha delegat el seu vot en el diputat Juan Fernández Benitez.

Així mateix, atesa la sol·licitud formulada pel president de la Generalitat de compareixer davant del Ple del Parlament, d'acord amb l'article 172 del Reglament, per informar sobre l'actuació davant dels efectes de la DANA, els proposo, d'acord amb allò que estableix l'article 83.3 del Reglament, l'alteració de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària amb la inclusió d'un nou punt de l'ordre del dia corresponent a la compareixença del president, que se substanciaria tot seguit, abans de continuar amb les preguntes al Govern.

Atès que tots els grups parlamentaris ja han estat informats prèviament i que vam parlar-ne a fons a la Junta de Portaveus, els demano si es pot aprovar per assentiment aquesta alteració de l'ordre del dia? *(Pausa.)* Entenc que sí.

Per tant, queda modificat en aquest sentit l'ordre del dia.

Interpel·lació al Govern sobre el suport als sectors productius i les inversions empresarials (posposada)

300-00011/15

Abans de començar, també els informo que, en relació amb el punt 5, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, tal com estableix l'article 160.6 del Reglament, ha sol·licitat, d'acord amb el Govern, de posposar la interpel·lació sobre el suport als sectors productius i les inversions empresarials, per tal que s'inclogui en l'ordre del dia de la propera sessió plenària.

I, finalment, atesa la sol·licitud formulada pel Govern, els proposo, d'acord amb allò que estableix l'article 83.3 del Reglament, d'alterar l'ordre del dia de tal manera que el punt 9 sigui substanciat aquest matí després del punt 2 i abans del punt 3. És un sudoku, però ho anirem gestionant i ho gestionarem bé.

Es pot aprovar per assentiment, aquesta alteració? Sí? *(Pausa.)*

Doncs queda modificat, en aquest sentit, l'ordre del dia.

Els recordo, també, que la llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple; d'acord amb l'article 164 del Reglament, se substantiaran aquest matí a continuació de la compareixença del president de la Generalitat.

Compareixença del president de la Generalitat per a informar sobre l'actuació davant els efectes de la DANA

350-00002/15

Passem, doncs, al punt relatiu a la compareixença del president davant del Parlament per informar sobre l'actuació dels efectes de la DANA. I torno a ratificar les mostres de condol d'aquest Parlament a la societat valenciana, al conjunt del País Valencià i als altres territoris afectats, i també de posar en valor l'altíssim sentit de solidaritat que ha desplegat el poble de Catalunya a través d'institucions, d'ONGs i d'accions individuals. Aquesta actitud ens honora, al conjunt de la nació.

D'acord amb l'article 172 del Reglament i atès que el president de la Generalitat ha sol·licitat de comparèixer davant del Ple del Parlament per informar sobre l'actuació davant dels efectes de la DANA, té la paraula, sense límit de temps, el president de la Generalitat, el molt honorable senyor Salvador Illa i Roca.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Molt honorable president del Parlament, conselleres, consellers, diputades, diputats, senyores i senyors, les meves primeres paraules en començar aquesta compareixença han de ser de condol als familiars i amics de les 215 víctimes mortals, principalment a la Comunitat Valenciana, però també a Castella - la Manxa i Andalusia; han de ser de suport i afecte als familiars i amics de les persones desaparegudes –vuitanta-nou, segons les darreres dades oficials disponibles–; han de ser de solidaritat, proximitat i ajuda a totes les persones que han patit les conseqüències d'aquesta DANA, aquesta gota freda, veient afectades, a vegades esborrades, les seves vides, les seves llars, els seus negocis, el seu projecte vital, el seu espai públic, el seu entorn més immediat.

Soc molt conscient, i no ho perdo de vista ni un minut, que mentre comparec davant de vostès, senyores i senyors diputats, hi ha encara persones difuntes pendents d'identificar, hi ha encara persones desaparegudes i hi ha tasques de neteja i de condicionament per retornar serveis bàsics i elementals als municipis i els territoris afectats.

En pocs minuts, una de les pitjors DANAs d'aquests darrers anys va esborrar i va trasbalsar vides de moltes persones. Per respecte justament a aquestes persones, en homenatge als que han perdut la vida, per responsabilitat i per deure cívica, procuraré que tant el to de la meua intervenció com sobretot el de les meves rèpliques s'adigui amb la situació difícil que viuen conciutadans de la Comunitat Valenciana.

Senyores i senyors diputats, el mateix dimarts de la setmana passada, al vespre, vaig enviar, veient les alertes de la DANA, un missatge als presidents de les comunitats autònomes de València, de Castella - la Manxa i d'Andalusia mostrant la disponibilitat del Govern de Catalunya a ajudar en allò que poguéssim i enviant un missatge de solidaritat; vaig poder reiterar aquest missatge personalment al president de la Comunitat Valenciana el mateix dimecres dia 30 al matí, poc després que suspenguéssim –crec que encertadament– la sessió plenària en curs, i vaig tenir ocasió de fer-ho també ahir, dimarts, a primera hora del matí. He pogut també traslladar aquest mateix missatge a altres dirigents polítics de la Comunitat Valenciana. Aquest és el context del que ha passat aquests darrers set dies.

La compareixença que faig a petició pròpia en el dia d'avui l'estructuraré en quatre parts: la primera d'elles, per fer un abans de l'actuació que el Govern de Catalunya i el conjunt de la societat catalana ha fet per donar resposta als efectes de la

DANA a Catalunya; la segona part, per indicar allò que a criteri del Govern convé fer ara com a país; en tercer lloc, per reiterar i especificar també l'ajut i la solidaritat envers la Comunitat Valenciana, per acabar amb unes reflexions finals que em sembla a mi que poden ser adients per tots plegats.

Balanç de l'actuació del Govern i de la societat catalana aquests darrers dies per donar resposta a la DANA, aquest fenomen meteorològic de gota freda. Vull començar aquesta part de la meua intervenció amb un triple agraïment, que ja he tingut ocasió de formular en públic però no encara en aquesta cambra, des del faristol d'aquest Parlament de Catalunya.

En primer lloc, un agraïment a la ciutadania de Catalunya, a tota la ciutadania de Catalunya, pel capteniment, l'actitud prudent, l'actitud responsable i el seguiment dels ajuts i les alertes i les indicacions que s'han anat donant des del conjunt de les administracions catalanes, en particular des dels serveis de protecció civil de la Generalitat de Catalunya, però també des de l'Administració municipal, des dels nostres ajuntaments, tant i tant rellevants gairebé sempre, especialment en situacions d'emergència.

En segon lloc, un agraïment a tots els servidors públics de Catalunya. Naturalment, en primer lloc, a aquells que desenvolupen tasques i responsabilitats en matèria de protecció civil –cossos i forces de seguretat, mossos d'esquadra, bombers, policies locals, serveis sanitaris, agents rurals, bombers..., tots els cossos de seguretat–, d'emergències, però també el conjunt de servidors públics de Catalunya –mestres, personal que treballa a l'Administració de Justícia, funcionaris públics, servidors públics, administracions locals. A tots ells, gràcies també per l'actitud de servei públic que han tingut aquests darrers dies.

I, finalment, un tercer agraïment al conjunt d'administracions catalanes, Generalitat..., el conjunt de la Generalitat de Catalunya, però també ajuntaments, diputacions, consells comarcals i altres administracions, Administració general de l'Estat, que estan presents a Catalunya; molt especialment, hi insisteixo, als alcaldes i alcaldesses dels ajuntaments pel seu paper de proximitat que han tingut.

Senyores i senyors diputats, dimarts 29 d'octubre, cap a les vuit del vespre, es va activar el pla Inuncat en fase d'alerta per previsió de pluges intenses i d'acumulació de pluges. Aquest pla Inuncat en fase d'alerta ha estat activat en diferents territoris de Catalunya, en funció de com ha anat evolucionant el fenomen meteorològic de la DANA, fins dilluns 4 de novembre, poc després de les sis de la tarda. En una primera fase inicial es va activar també el pla d'onatge, per onatge intens al litoral sud de Catalunya. Immediatament es va activar el Centre de Coordinació Operativa de Catalunya, el Cecat, que reuneix els serveis d'emergència implicats i els operadors d'infraestructures implicats en la resposta a una situació d'alerta, és a dir, Meteocat, Agència Catalana de l'Aigua, Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, Renfe, Endesa, Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, Carreteres de l'Estat, més Bombers, Mossos d'Esquadra, personal de Protecció Civil, etcètera.

Addicionalment al Centre de Coordinació Operativa de Catalunya, que automàticament entra en funcionament quan s'activen les fases d'alerta pertinents, el dimecres al matí vaig decidir, en coordinació i d'acord amb la consellera d'Interior i Seguretat, activar un comitè específic de seguiment de la DANA, integrat per cinc conselleries, cinc departaments, el de Presidència, el d'Interior i Seguretat, el de Salut, el de Territori i Transició Ecològica i el de Justícia i Qualitat Democràtica, del que, a més, en van formar part els serveis pertinents de Protecció Civil, Meteocat, Mossos d'Esquadra, Bombers i els delegats del Govern dels territoris de Catalunya afectats, en funció de com anava evolucionant la situació meteorològica.

Aquest comitè de seguiment s'ha reunit des de dimecres de la setmana passada al matí en set ocasions amb un triple objectiu: fer un seguiment detallat de la situació, garantir la coordinació de serveis i administracions, i comunicar i informar la ciutadania en tot moment de la situació d'alerta que estàvem visquent. Cada dia, des

de dimecres passat, ha comparegut la consellera d'Interior i Seguretat, que ha coordinat els dispositius de resposta, amb els tècnics que en cada moment corresponia, per donar informació a la ciutadania amb transparència i amb dades, sobretot amb recomanacions de quin era el capteniment que s'havia de tenir.

Senyores i senyors diputats, es van fer un total de trenta-una actualitzacions d'avisos de predicció per intensitat i pluges i acumulació de pluges, i de catorze avisos d'observació, avisos a curt termini. sobre temps violent; trenta-una..., hi insisteixo, trenta-una actualitzacions d'avisos de predicció, el Meteocat, i catorze avisos d'observació.

En aquest període s'han activat..., el període que va des de dimarts de la setmana passada al vespre fins dilluns d'aquesta setmana a les sis de la tarda, s'han activat alertes a disset comarques afectades: el Baix Ebre, el Montsià, la Terra Alta, la Ribera d'Ebre, l'Alt i el Baix Camp, el Baix Penedès, el Priorat, el Tarragonès, el Garraf, l'Alt Penedès, el Baix Llobregat, el Barcelonès, el Maresme, el Vallès Occidental, el Vallès Oriental i la Selva.

El criteri que s'ha seguit per activar les alertes a telèfons mòbils a la ciutadania dels territoris afectats ha estat el de l'existència d'avisos de predicció amb un risc de quatre sobre sis, per intensitat de pluges i per acumulació de pluges caigudes que podien ocasionar esllavissaments.

Diumenge dia 3 de novembre a la tarda, les comarques del Baix Ebre, Montsià, Terra Alta, Ribera d'Ebre, Alt Camp, Baix Camp i Baix Penedès, Priorat i Tarragonès van rebre una alerta de restricció de mobilitat i suspensió d'activitats universitàries, escolars i esportives des de les 0 hores d'aquest diumenge fins a les 14 hores de dilluns dia 4.

En el cas del Baix Llobregat, es va produir un avís de predicció del Meteocat a les 8.20 del matí. Prèviament, a les 6.40 hi havia hagut un avís d'observació, però avís de predicció de quatre sobre sis es va produir a les 8.20 del matí i es va enviar una alerta a aquesta comarca a les 8.30 del matí, deu minuts..., amb deu minuts de decalatge. Es van activar, per tant, les alertes seguint aquest criteri i en tot el territori degudament.

Tots els recursos disponibles de la Generalitat de Catalunya van ser mobilitzats i posats en alerta sota la coordinació del Departament d'Interior i Seguretat Pública, amb la participació de les conselleries i departaments implicats: Educació i Formació Professional, Drets Socials i Inclusió, Territori, Habitatge i Transició Ecològica, Justícia i Qualitat Democràtica i altres departaments afectats.

Pel que fa referència als Mossos d'Esquadra, hi va haver un reforç dels dispositius en el seguiment de l'estat i talls de carreteres, de regulació de trànsit i de compliment de les mesures de restricció de la mobilitat que van ser decretades en el període que he comentat fa justament una estona.

Pel que fa referència als bombers, va haver-hi un reforç dels equips operatius a les zones afectades amb trasllat de dispositius de zones no afectades a zones potencialment afectades i s'han realitzat un total de 1.383 intervencions en els territoris afectats.

Pel que fa als agents rurals, hi han hagut 313 efectius mobilitzats i un total de 293 actuacions. El telèfon d'emergències CAT112 ha rebut aquests dies, durant el període d'alerta, 4.661 trucades i ha generat 4.107 expedients.

Com és lògic, en una situació d'alerta climatològica s'han produït afectacions als serveis públics, als transports i a la xarxa viària. A vegades, pels efectes de la pluja caiguda, a vegades per motius de seguretat i de precaució. A data d'avui, la majoria de serveis s'han restringit, però seguirem treballant per realitzar les inversions necessàries i restablir la totalitat de serveis.

Afectacions durant aquests dies, en aquest període. A rodalies, el dia 4 de novembre, els serveis de rodalies van patir interrupcions importants a les línies de Tarragona i de Barcelona. A Tarragona es van suspendre els serveis de línies regionals,

incloent la R13 de Sant Vicenç de Calders a Lleida, la R14 de la Plana de Picamoi-xons a Tarragona, la R15 de Sant Vicenç de Calders, Valls i Reus cap a Móra, la R16 de Tarragona a Tortosa i la R17 de Tarragona a Salou - Port Aventura.

El servei d'autobusos alternatiu, que inicialment estava planificat al quaranta per cent de la seva capacitat, es va veure obligat a suspendre's a les 6.30 per les males condicions de les carreteres. No obstant això, vam començar a recuperar aquest servei de manera gradual a partir de les 15 hores d'aquest dilluns.

A l'àrea de Barcelona, les alertes meteorològiques van provocar la suspensió de la circulació de les línies R4 sud i R2 sud a les 8.50 del matí, i a les 10.40 del matí es van suspendre totes les línies de rodalies. Aquesta interrupció es va produir per motius de seguretat davant el risc d'esllavissades, acumulacions d'aigua a les vies, caiguda d'arbres i avaria d'infraestructures. Després del període d'alerta, es va iniciar la inspecció de les vies per verificar la seguretat i l'estat de les infraestructures. Cal destacar que aquestes inspeccions es van fer prioritzant la seguretat de les persones. A partir de les 17 hores es va anar recuperant progressivament el servei.

Pel que fa a l'aeroport Josep Tarradellas Barcelona - El Prat, va estar operatiu en tot moment, però va patir dilluns afectacions. El dilluns dia 4, afectacions. Hi havia programats un total de 945 vols durant el dia 4, durant el dilluns dia 4. La xifra de vols cancel·lats va ascendir a 153 i les condicions meteorològiques van obligar a desviar divuit vols a aeroports alternatius, principalment a l'aeroport de Girona - Costa Brava.

Pel que fa a carreteres i mobilitat, la xarxa viària va patir importants afectacions a hores d'ara resoltes ja la majoria d'elles. El 31 d'octubre es van produir incidències a les carreteres de les comarques del Baix Ebre, la Terra Alta, el Montsià, el Priorat, el Baix Penedès, l'Alt Camp i el Baix Camp. I el 4 de novembre es van produir restriccions de mobilitat en diverses vies, incloent-hi l'AP-7 a Altafulla, amb desviaments de trànsit, l'AP-7 a l'Aldea, la C-32 a Sant Pere de Ribes i l'AP-2 a Montblanc, amb l'objectiu de gestionar el trànsit i evitar més complicacions. També es van registrar afectacions a l'A-27 a Valls a causa d'esfondraments i esllavissades amb alternatives de circulació per la nacional 240.

Les afectacions per inundacions a les carreteres han estat, senyores i senyors diputats, certament significatives, però també ha estat positiva la bona feina per part de tots els serveis de trànsit per evitar danys, minimitzar molèsties i restablir la normalitat a la xarxa viària de Catalunya.

Es van suspendre les activitats esportives a les comarques afectades el cap de setmana. Vull agrair la feina també del Departament d'Esports i del conseller d'Esports. Es van també restringir les activitats, suspendre activitats educatives i de formació professional i universitàries, com he dit abans, també amb una participació activa del Departament d'Universitats i Recerca i del Departament d'Educació i Formació Professional.

I en l'àmbit dels serveis socials, també vull destacar la feina del Departament d'Acció Social i Inclusió, en coordinació amb els ajuntaments, per garantir el benestar de la ciutadania més vulnerable, especialment d'aquelles persones que viuen en centres residencials o que fan ús d'un servei de centre de dia. Es va crear, en el Departament d'Acció Social i Inclusió, un comitè de crisi específic per fer front a l'emergència, encapçalat pel secretari general del departament i del que formaven part diferents directius i responsables d'aquest departament.

En total han estat 275 els equipaments socials on s'ha intervingut en diferents nivells segons les afectacions per pluges. Informacions, trasllat de pacients –els centres que van haver de suspendre l'activitat–, evacuacions preventives o trasllat de pacients i personal a plantes superiors del mateix edifici o reprogramació de visites són les actuacions que s'han fet en aquests 275 equipaments que els comento.

Senyores i senyors diputats, quins criteris ha seguit el Govern a l'hora de donar resposta durant aquests sis dies a les afectacions a Catalunya de la DANA?

Cinc criteris. Primer, activació i aplicació dels plans de protecció civil corresponents: el pla Inuncat, que va ser activat en fase d'alerta, i el pla d'onatge en una fase inicial, que també va ser activat.

Segon criteri, prudència i precaució màxima. Pels efectes ben visibles per a tota la ciutadania de Catalunya a territoris veïns que van generar també un estat d'alta preocupació i diria que d'angoixa a la ciutadania. Tercer criteri, transparència i informació a serveis públics. Informació, no valoració. Informació, que ha corregut a càrrec de la consellera Parlon, que ha coordinat aquests operatius, i de tècnics acreditats en matèria d'emergències. Informació de què passava i com s'havia de comportar la ciutadania. No valoració ni judicis de valor, que és el que correspon en un moment d'emergència.

Quart criteri, col·laboració amb totes les administracions, per començar amb el Govern d'Espanya, amb la resta d'administracions de Catalunya, molt especialment amb els ajuntaments amb qui, a través dels delegats territorials del Govern, s'ha estat en permanent contacte; també per part de les diferents consellers i consellers, especialment el conseller d'Interior i jo mateix. Com a president, també he tingut ocasió de parlar amb els alcaldes de les zones més afectades.

I cinquè criteri, activació de tots els recursos disponibles en previsió de que les coses poguessin anar a més, a pitjor. Cinc criteris: activació dels plans, prudència i precaució, transparència i informació, col·laboració i activació de tots els serveis pertinents.

Senyores i senyors diputats, aquest és el balanç de com han anat les coses. Sempre hi ha possibilitat de perfeccionar els mecanismes de resposta, però crec que sense cap cofoisme podem dir que la resposta ha estat, per part dels serveis públics de Catalunya, no només del Govern, sinó de totes les administracions catalanes i, sobretot, de la ciutadania, ha estat una resposta correcta –correcta–, a l'alçada de les capacitats que té el nostre país i de l'emergència a la que ens enfrontàvem.

Però sempre es poden fer les coses..., sempre es poden perfeccionar les respostes. I és on crec que hem de centrar ara –almenys així ho farem per part del Govern– els nostres esforços. I vaig al segon bloc de la meua intervenció. Què convé fer ara com a país? Què hem de fer, després de la situació que hem viscut aquests sis dies? Hem de tenir una actitud de complaença, de dir: «Mira, aquí no ha passat res»? No.

Cal aprendre del que ha passat i veure quines coses es poden fer millor, quines coses es poden perfeccionar. Com podem avançar en una preparació de resposta a emergències per part dels serveis públics de Catalunya que segueixi sent capdavantera? En aquest sentit, el Govern de Catalunya ahir va prendre quatre..., va prendre acords en quatre eixos, en quatre direccions, que passo a comentar.

La primera, facilitar recursos tècnics i econòmics a tots els municipis de Catalunya perquè tinguin els corresponents plans de protecció civil. Hi ha 521 municipis a Catalunya que han de tenir un pla de protecció civil, 225 el tenen vigent, 238 el tenen caducat i seixanta no en tenen. No vull entrar en lamentacions ni en dir... Això és la foto que tenim avui i el que hem de fer ara és posar els recursos perquè tots aquests municipis, especialment aquests 521 que tenen l'obligació legal de tenir-lo, tinguin un pla de protecció civil.

Per això, el Govern va acordar ahir posar els recursos econòmics i tècnics en col·laboració amb les diputacions, les quatre diputacions catalanes, perquè aquests municipis puguin fer..., en el menor període possible, puguin tenir vigent i actualitzat el corresponent pla de protecció civil.

Segona línia d'actuació: actualització i reforç dels mecanismes de protecció civil. Crec sincerament –els he de dir que és la percepció que jo n'he tingut aquests dies en els diferents comitès de seguiment que he celebrat i tenint ocasió de dirigir i coordinar aquests operatius– que tenim uns serveis de protecció civil que funcionen bé, que funcionen bé, però hem de millorar-ho i hem de perfeccionar-ho. I, per tant, d'aquests dies, hem encarregat a la consellera d'Interior i Seguretat que, en base a

l'experiència d'aquests dies, d'acord amb els tècnics de protecció civil, amb els diferents serveis afectats, es faci una actualització dels protocols i un reforç del servei.

La llei de protecció civil de Catalunya és de l'any 1997, de fa vint-i-set anys. Veurem, fruit d'aquest treball que coordinarà la consellera d'Interior i Seguretat, si convé o no convé... –naturalment, al final serà una tasca, si s'ha de fer, d'aquest Parlament–, si convé o no convé fer una actualització d'aquesta llei, pensant mitjans que avui hi ha i que no hi havia quan es va fer aquesta llei. Pensant com podem donar missatges a la ciutadania que siguin més operatius. En fi, hi ha espais, lliçons que hem d'aprendre d'aquests set dies i és l'encàrrec que va formular ahir el Govern a la consellera de Seguretat i Interior.

Tercer eix dels acords de govern que vam prendre ahir, un encàrrec a la consellera de Territori i Transició Ecològica, consellera Sílvia Paneque, de complementar, completar –perdó– i actualitzar la cartografia de zones inundables de Catalunya. Completar i cartografiar actualitzadament la cartografia de les zones inundables de Catalunya per adoptar les mesures pertinents que disminueixin la vulnerabilitat d'aquelles activitats residencials o econòmiques que es puguin produir, que s'estiguin produint en aquestes zones i per garantir l'autoprotecció.

Vull traslladar un missatge, en aquest apartat, de serenor, però també de contundència. No resoldrem ara, amb una setmana, feina acumulada de molts anys.

Ara bé, ens equivocariem si no traguéssim lliçons del que ha passat aquests dies i, per tant, el Govern té l'obligació –i així ho farà– d'activar una revisió, una actualització de la cartografia de les zones inundables; de veure si hi ha activitats, del tipus que siguin, que s'hi desenvolupen sense les adequades garanties, i d'actuar amb serenor, però també amb contundència, per corregir-ho. Espero comptar, en aquesta qüestió, amb la col·laboració de tota la cambra.

I quarta línia dels acords d'ahir, doncs, ajudar, establir una línia d'ajuts per a aquells territoris que s'han vist afectats. Les afectacions que hem tingut a Catalunya no tenen punt de comparació, afortunadament –afortunadament–, amb les que veiem a altres parts de territoris, però hi han hagut afectacions. Ahir es va activar, també, per part del Govern d'Espanya, el Consell de Ministres, un paquet d'ajudes. No entrarem a competir..., o sigui, entrarem a complementar aquestes ajudes en allò que convingui per donar suport a aquells territoris que s'han vist afectats, bàsicament en comunicacions de camins rurals en moltes zones de les Terres de l'Ebre, i també hi ha hagut afectacions en les zones del Parc Agrari del Baix Llobregat; són les dues zones que tenim, avui dia, identificades com les que requeriran més ajuda.

Crec que seria una irresponsabilitat, senyores i senyors diputats, si no centréssim les energies del Govern, de les institucions de Catalunya, a veure –d'acord amb el que ha passat aquests dies– com podem fer les coses una mica millor, i en aquesta línia van aquests quatre acords que vam prendre ahir, que els farem d'una forma ordenada, serena, metòdica, però també sense parar, per anar avançant.

Tercera part de la meva intervenció. Catalunya com pot ajudar i què ha fet Catalunya per ajudar els conciutadans de València que s'han vist terriblement afectats per aquesta DANA? Catalunya, senyores i senyors diputats..., el Govern de Catalunya i Catalunya estaran amb València fins al final –ho torno a dir: – fins al final. Ho dic perquè no seria la primera vegada que, després d'una explosió de solidaritat, de seguida ens oblidem de les coses. Allà hi ha feina per molts dies, per setmanes i per mesos; el Govern de Catalunya al principi, però fins al final, estarà amb València.

Segona consideració. Ajudar és fer el que et demanen, no el que tu vols –ajudar és fer el que et demanen, no el que tu vols. El Govern de València, la màxima autoritat del Govern valencià, el president Carlos Mazón, dimecres de la setmana passada va demanar al Govern de Catalunya –m'ho va demanar personalment a mi– que tinguéssim activat un helicòpter medicalitzat, i el va tenir disponible, a la base de Móra d'Ebre –si no m'equivoco–, des del mateix dimecres a mig matí..., n'han fet..., perquè l'activessin si els hi feia falta.

La segona petició que ens han cursat les autoritats valencianes ha estat de tenir unitats de Bombers de la Generalitat de Catalunya, un primer contingent de vuitanta bombers, que van tornar dilluns al vespre, i han estat reemplaçats per noranta bombers més, tots ells voluntaris, amb dos persones del SEM de reforç i que han fet tasques, bàsicament, de treure cotxes de la via pública i de neteja de carrers amb una intensitat alta.

I la tercera petició que hem rebut, com a Govern de Catalunya, de la Comunitat Valenciana ha sigut de metges forenses. Se n'hi van desplaçar dotze, deu d'un primer contingent amb un reforç de dos metges forenses especialitzats en identificació..., d'odontologia, en fi, en l'especialitat d'odontologia, i en queden sobre el terreny cinc; set han tornat i cinc se'ns ha demanat que continuïn allà. Li vaig reiterar ahir al president de la Comunitat Valenciana, ahir dimarts al matí, que aquests serveis i els que puguin necessitar estaran disponibles el temps que faci falta, per a ells, no?

Hi ha hagut una onada important –no només a Catalunya, però també a Catalunya– de solidaritat envers la Comunitat Valenciana. Molts ajuntaments han enviat, a requeriment d'ajuntaments de València, serveis i equips de protecció civil. Molts agents rurals també han estat requerits per ajuntaments de València. En tots aquests casos s'ha atès aquesta petició i hi ha hagut també, com vostès saben, doncs una reacció molt lloable de la societat, de la ciutadania de Catalunya, en forma d'ajut material, que també ha estat canalitzat per diferents institucions, ajuntaments i per diferents entitats civils. A totes aquestes persones que han manifestat el seu ajut els vull donar el seu agraïment.

Per tant, situació complexa encara vigent a València, afectacions a Catalunya amb la resposta que he tingut ocasió de compartir amb vostès del Govern de Catalunya, quatre eixos de treball a partir d'ara per poder perfeccionar els mecanismes de resposta a emergències que té Catalunya, ajut fins al final a València, i voldria acabar amb unes reflexions..., amb set reflexions finals, no?, més a tall, si m'ho permeten, senyores i senyors diputats, de reflexió de fons.

Primer. No oblidem que som vulnerables –no oblidem que som vulnerables– i que el risc zero no existeix. Vivim en societats benestants; sí, ja sé que encara voldríem que fóssim més benestants, que hi ha recorregut també en l'àmbit del benestar de millora –molt–, i en aquest sentit treballa, però vivim, comparativament a la majoria de parts del món, en societats benestants, però no en societats de risc zero. Hi ha vulnerabilitats i darrerament n'hem tingut; els darrers anys hem tingut prou evidències: pandèmia, un volcà a Canàries, una DANA aquests dies. Això no ho oblidem. A vegades ens creiem el milhomes. No; som vulnerables. La ciència ens aporta moltes respostes, però no som capaços, encara avui, de predir què passarà, a quina hora i a quin lloc i amb quin... No en som capaços.

Dos. El principi de col·laboració, sempre indispensable en moments complicats, encara més en un estat compost com el nostre, de col·laboració entre administracions, especialment en moments d'emergència i dificultat; «col·laborar» i «no confrontar», aquesta és la clau. Què podem fer per ajudar a respondre en una situació i no, en fi, consideracions d'altre tipus?

Tercera reflexió. Sempre es pot aprendre. Fora el cofoisme, fora l'arrogància. Sempre es pot aprendre. Per tant, centrar els esforços, un cop han passat aquests episodis, en treure lliçons d'allò que ha passat i mirar què podem incorporar en els protocols, en els equips de resposta, com els podem reforçar, què hem après, perquè la propera vegada puguem fer les coses encara millor.

Quarta reflexió. La dimensió comunitària, social. Aquest tipus de coses no es responen individualment. Ningú, per ric que sigui o tingui la posició que tingui, ningú tot sol pot fer res. És la societat, és la comunitat –el municipi, la comarca, la comunitat autònoma, el territori, el país– la que dona resposta a aquestes situacions; dimensió comunitària que hem vist també *cada vegada* que hi ha un episodi d'aquest tipus. Ens recorda aquesta dimensió comunitària, a vegades tan oblidada

o massa oblidada a societats occidentals, on l'individualisme campa pels seus aires massa vegades, no?

Cinquè. El paper de les institucions –el paper de les institucions. Institucions i serveis públics, que són els que coordinen la resposta; sempre millorable, la coordinació, però són les institucions, la necessitat de que hi hagi institucions, ajuntaments, governs a les comunitats autònomes, governs als països... Les institucions; sense institucions, no hi ha resposta a aquests casos; institucions que han de tenir serveis públics ben dotats, i que, per tant, necessiten recursos per dotar aquests serveis públics –ho dic també per plantejaments que veiem a vegades–; institucions que són les que articulen la resposta de la comunitat, de la societat.

Sisè. La bondat i la maldat –la bondat i la maldat humanes. Hem vist bondat a molta gent que ha anat amb una «fregona» i un recollidor a veure què podia fer, que ha caminat set quilòmetres..., a ajudar i hem vist gent dolenta que s'ha aprofitat de la desgràcia aliena; bondat i maldat, que sempre apareixen –afortunadament, molta més de la primera que de la segona– i, per tant, també s'ha de tenir això present.

I si no hi ha unes normes de comportament i de convivència, vinga, apareix aquell que se n'aprofita de tothom. La bondat i la maldat que apareixen sempre –sempre sempre. Jo ho tinc molt present a la pandèmia també, això; moments molt bonics i moments també que dius: «Però què està fent vostè en aquest moment?». També ha aparegut aquests dies a València.

I setè, i amb això acabo. L'esperança –l'esperança. Perquè sempre, quan sembla que tot és fosc i no hi ha sortida, ni..., acaba bé, sobretot si treballem units i amb col·laboració.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

A continuació intervindran els representants dels grups parlamentaris per un temps màxim de deu minuts cadascun, tal com estableix l'article 172.3 del Reglament. En primer lloc, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz, en nom del Grup Parlamentari de Junts.

Mònica Sales de la Cruz

Molt Honorable President del Parlament, Molt Honorable President de la Generalitat, consellers, diputats, bon dia a tots. President, deixi'm dir-li només començar, en nom de Junts, que agraïm que s'hagi fet seva la petició de compareixença que Junts ahir també vam demanar a la Junta de Portaveus. Comprendrà que, per a nosaltres, era bastant anòmal reprendre un ple amb una part de sessió de control ja feta que ens impedia poder escoltar el retiment de comptes del president de la Generalitat després de l'episodi de gota freda que hem patit.

Fa tot just una setmana vam suspendre, precisament, aquest Ple del Parlament que ara estem fent, davant la catàstrofe que s'agreujava de manera abrupta al País Valencià, arrabassant vides i deixant un rastre de destrucció absolutament desolador.

La institució i tots els que en formem part vam estar a l'altura en un moment molt inicial en què vam començar a conèixer les primeres dades i afectacions molt preocupants. Avui, des d'aquest faristol, reiterem la nostra solidaritat i traslladem el més sincer condol als familiars i als amics de les víctimes mortals del País Valencià, de Castella - la Manxa i d'Andalusia, i esperança i escalf per als que cerquen desapareguts.

Així mateix, desitgem que les conseqüències materials provocades per la DANA puguin reparar-se amb la màxima celeritat. La seua tragèdia és la nostra tragèdia; ens la fem nostra, ens la sentim nostra, perquè, com deia el poeta de Burjassot, Vicent Andrés Estellés, «assumiràs la veu d'un poble i serà la veu del teu poble i seràs per a sempre poble», i amb aquest concepte de «poble», des de Junts, ajudarem i acompanyarem els nostres germans valencians fins que faça falta, perquè som Països Catalans, amb llaços que venen de lluny i que volem que vagen molt més enllà.

Han estat dies en què la societat catalana, sense excepcions, hem tingut el cor encogit per un sentiment de tristesa i alhora també d'impotència. Ho hem vist, especialment, amb un moviment de solidaritat que expressa la millor versió de la nostra nació, perquè mentre alguns ens volen enfrontats i amb divisions estèrils, nosaltres ens donem la mà. Ens l'hem donada al llarg de la història per seguir sent, i també ho farem en aquest moment d'extremada dificultat.

Associacions i ajuntaments d'arreu del país, però, sobretot, milers de voluntaris s'han desplaçat al País Valencià i s'han arromangat per traure fang de les cases, per retirar cotxes dels carrers, per buidar aigua d'aparcaments, i també hem recollit aliments, roba, productes de primera necessitat i hem vehiculat els donatius econòmics.

Aquesta és la manera catalana de combatre la frustració, sobretot la indignació provocada per la falta de previsió i per la lentitud en la reacció per part de la Generalitat Valenciana i del Govern espanyol, i des de Junts, òbviament, també hem volgut contribuir en aquest esforç col·lectiu per afrontar la situació de manera efectiva i solidària.

Des del primer moment, hem estat en contacte amb el conseller Dalmau, amb la consellera Parlon i amb vostè mateix, president, per posar-nos a disposició del Govern, com també hem fet amb institucions i amb entitats valencianes. Ho fem i ho farem amb la discreció que requereix la gestió d'una crisi d'aquesta magnitud, perquè això no va de posar-se medalles, no va de fer-se fotografies, no va de passejar-se quan no toca ni de participar en una guerra política lamentable, com fan PSOE i PP, que només estan preocupats per llançar-se la culpa un a l'altre i generar un espectacle dantesco que causa encara més desafecció. En això, a Junts, no ens hi trobaran, no hi serem.

En aquest sentit, president, amb aquesta actitud constructiva i d'empatia davant del patiment i del dolor del País Valencià, li demanem que convoque els grups parlamentaris en una reunió de treball, no només per analitzar l'ajuda oferta fins ara per part de Catalunya, que si ha estat rebutjada també cal que ens ho explique. Cal que ens explique si hi ha hagut cossos d'emergències que han hagut de gestionar la frustració de tornar cap a casa, per exemple. Li demanem aquesta reunió, sobretot per dissenyar conjuntament l'ajuda que ha de venir a partir d'ara en la reconstrucció de les poblacions i de les infraestructures destrossades per la gota freda. Cal una resposta de país amb tota la força i Junts hi serem. La resposta institucional i cívica de Catalunya han d'anar de la mà. Des d'aquestes dues vies hem de continuar ajudant el País Valencià amb l'objectiu que la reconstrucció siga el més ràpida possible.

Tanmateix, a Catalunya també ens toca extraure conclusions i lliçons d'aquesta tragèdia. És evident que aquesta crisi ha constatat la fallida d'un estat incapaç d'anticipar-se i respondre-hi adequadament. Des del cap de l'Estat fins a arribar als representants d'un autonomisme mancat d'ambició política, de rigor i de responsabilitat. L'Estat espanyol i l'autonomisme han implosionat. Aquesta és una realitat de la qual Catalunya és conscient des de fa molt de temps. Per això, president, a la petició d'una reunió de treball que li acabem de fer, hi sumem la proposta de celebrar un ple monogràfic en aquest Parlament.

Davant d'un Estat espanyol col·lapsat i davant d'un context de canvi climàtic, cal reforçar, com vostè mateix ha dit, el sistema català d'emergències i actualitzar les polítiques de prevenció i de gestió en aquest àmbit, i per això creiem que cal dur a terme un debat específic en aquesta cambra per abordar-ho des de la seva globalitat. Un debat serè, tranquil, en positiu, conscients de les fortaleeses que tenim com a Generalitat de Catalunya i que ens ha donat la voluntat persistent d'autogovern dels catalans. Disposem d'un sistema d'emergències i de prevenció de riscos robust que és de referència, m'atreviria a dir d'excel·lència, i amb el qual hem pogut afrontar en els últims anys crisis com el temporal Glòria, la pandèmia de la covid, els atemptats del 17 d'agost a Barcelona, Cambrils i Alcanar, o nombrosos incendis forestals a punta i punta del país, amb els seus corresponents aprenentatges per millorar, tal com

esperem que es faci ara amb l'episodi de dilluns, en què la previsió no es va acabar d'ajustar a la realitat.

Tenim una autèntica estructura d'estat que tots els governs de la Generalitat han enfortit i que esperem que el seu Govern no en siga l'excepció, president. Una aposta de país que ve de lluny, des de la Mancomunitat, i que ara cal millorar i reforçar d'acord amb els paràmetres i els reptes del segle XXI. Des de Protecció Civil, passant pels Bombers, els Mossos d'Esquadra, les policies locals, el Servei d'Emergències Mèdiques, els forenses, els Agents Rurals, les agrupacions de defensa forestal, tota la xarxa de voluntariat, l'Agència Catalana de l'Aigua i el Servei Meteorològic de Catalunya.

Per cert, president, un apunt sobre aquest darrer organisme, que per al país té tota la importància, malgrat que el seu partit, a les ordres habitualment del PSOE, va permetre fa dos anys centralitzar les seues competències a través del Reial decret de mesures urgents contra els incendis forestals. Ens hi vam oposar llavors, ens hi oposem ara. Cal que el seu partit rectifiqui, perquè això, òbviament, s'ha de revertir.

És més necessari que mai consolidar aquests instruments i posar al dia les polítiques de prevenció i la gestió de les emergències a Catalunya. Considerem que el Parlament hi ha de participar activament i per això proposem les bases d'aquest ple monogràfic. Esperem, president, que actue amb responsabilitat i amb altura de mires i que accepti aquestes dues peticions que li fem des de Junts. La reunió de treball per abordar les ajudes de Catalunya al País Valencià i el ple monogràfic per actualitzar el nostre sistema d'emergències i les polítiques de prevenció i de gestió. Ens hi juguem molt i cal ser-hi. Tots. Pel País Valencià, per Catalunya, pels Països Catalans. Perquè allò que val és la consciència de no ser res si no s'és poble.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, té la paraula la diputada senyora Marta Vilalta i Torres, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies. Bon dia a tothom. Amb el cor encongint encara, fem explícita, abans que cap altra cosa, tota la nostra solidaritat i estima per a les famílies de les més de dues-centes víctimes mortals i de les persones que encara avui estan desaparegudes, així com el suport i l'estima i l'afecte també a tot el veïnat de les zones afectades per la DANA, especialment al País Valencià.

És l'horror al costat de casa, el que hem viscut. De fet, l'horror a casa mateixa i la incredulitat, la vergonya i la impotència. Uns sentiments que es barregen, evidentment, amb un sentiment també d'agraïment, d'agraïment immens a tota la gent voluntària i a la societat civil organitzada, que hi és ajudant a treure fang, enviant material, menjar, pales, botes d'aigua, el que faci falta. I a totes aquestes mans anònimes que fan de la solidaritat bandera, molts dels quals del nostre país, d'aquí, de Catalunya. És impossible no emocionar-se veient desenes de persones travessant els ponts de València carregats d'ampolles d'aigua, mascaretes i pales. I evidentment, també un agraïment immens als professionals d'emergències fent passos endavant quan més difícil és. De fet, fins i tot quan més difícil se'ls hi ha posat.

Estem davant d'una tragèdia, impensable, sí, però evitable, també. És innegable que en el cas del País Valencià hi ha hagut gestió negligent per part del president de la Generalitat Valenciana. Hem vist descoordinació, mentides, centrifugació de responsabilitats a nivells tan injustos com injustificables. Ara és prioritari abordar l'emergència humanitària, social i sanitària. Hi haurà temps per depurar responsabilitats polítiques, que hi són i que hi seran en tot aquest episodi. Les dimissions ara mateix ja no salven vides, però potser en poden salvar més endavant. No caurem avui en l'oportunisme, per tant, però tampoc ho deixarem passar més endavant, quan sigui el moment i quan pertoqui. Tothom l'ha vist, aquesta negligència política.

«Morts evitables», en deia la portada del diari francès *Libération*, mentre tots plegats observàvem atònits aquest espectacle en format de vodevil polític que feia vergonya i avergonyia la ciutadania. Creiem que és patètic aquest intercanvi de declaracions i contradecларacions, per més difícil que sigui. De fet, ho és molt gestionar una catàstrofe d'aquestes característiques. Però creiem que no es pot governar des de l'«i tu més», des de passar-se les excuses els uns als altres o les culpes, quan el que cal i el que ha fet falta és ajuda directa i ajuda imminent. I això només abona l'antipolítica. I de fet, això és molt perillós.

D'això va la gestió de l'emergència, de respondre a l'emergència, i la gent no vol excuses, vol suport i vol solucions immediates, que les institucions siguin útils i siguin eficaces. I això no ha estat així en el cas de la gestió de la DANA al País Valencià. Han fallat. I davant del buit de poder ha sortit la força de la gent. Però cal que quedi clar i avui ho volem dir també des d'aquest faristol: al País Valencià va fallar l'avís a la població, però no van fallar les alertes meteorològiques. És evident que no es podia evitar la tromba d'aigua, però sí que es podien evitar moltes de les víctimes amb més prevenció i amb més avisos. Al País Valencià també ha fallat la gestió de la tragèdia: pocs recursos sobre el terreny i en un primer moment; van arribar molt tard, per tant, i tancant portes a les ajudes en lloc d'obrir-les.

I al País Valencià també ha fallat tota la prèvia, perquè recordem-ho, amb tota la premeditació es va tancar una eina com la Unitat Valenciana d'Emergències al dictat de la demanda de l'extrema dreta i, per tant, el negacionisme climàtic de l'extrema dreta i de la dreta més extrema podem dir que acaba matant i fent mal a la ciutadania. Els mateixos negacionistes que ara volen recollir el malestar dels carrers per aprofitar-se de la situació, els mateixos que s'embruten de fang abans de sortir a la televisió i entrant en directe, els mateixos que fan córrer imatges de mentides, s'inventen *fake news* o acusen falsament alguns col·lectius de saquejar és la mateixa gent que s'abraça al rei en lloc de plantar-li cara.

La resposta de l'Estat i l'ajuda institucional que necessiten les víctimes, que han necessitat les víctimes i que segueixen necessitant les víctimes i les persones afectades res té a veure amb la Corona ni amb fer-se fotos. Si d'alguna cosa va servir la visita dels Borbons és per contrastar de nou que una institució anacrònica ni satisfà les necessitats d'una societat que volem molt més moderna ni defensa els interessos de qui diu representar. Al País Valencià no hi fan falta ni fotos ni passejades. Al País Valencià, com a la resta dels Països Catalans, com aquí a Catalunya, hi fan falta uns serveis públics potents i no desmantellats; uns governs que es prenguin seriosament l'emergència climàtica i no flirtegen amb el negacionisme de l'extrema dreta; unes institucions que siguin a la zona zero del desastre en forma d'ajudes i equips de rescat i no en forma de comitatives reials.

I amb tota aquesta visió del País Valencià, amb aquesta tragèdia al cap, al cor, amb la por, també al cos, dilluns, aquí a Catalunya –ja veníem de les alertes activades– però dilluns, especialment aquí a Catalunya, les alarmes dels mòbils van sonar per alertar-nos i protegir-nos. La vivència del País Valencià es va convertir segurament en sobreprotecció per a Catalunya, i això també està bé que sigui així. Tant de bo pequem sempre d'estar més alerta, massa alerta, que no pas de fer-ho tard i massa poc. També és cert que ens comenten que algunes alarmes potser van sonar tard, quan ja molta gent estava al tren o estava als instituts, especialment a la zona del Garraf o del Baix Llobregat. També és una realitat, i aquest segurament serà un aprenentatge, president, que cal instruir més la ciutadania sobre com actuar davant de les alarmes i de les alertes. Què fer? Què no fer? Sense recomanacions contradictòries. Ens cal aprendre l'autoprotecció, autoprotegir-nos i aprendre en casos d'emergència, i segurament la formació aquí també és més necessària que mai.

Si dilluns les alarmes van sonar, va ser també gràcies a la feina ingent del Govern que els ha precedit. Els simulacres de l'any passat han fet possible el bon funcionament de les alertes d'aquesta setmana. Una eina útil i eficaç que derivava també,

doncs, de la directiva de la Unió Europea, que fins l'any 2003 es gestionava des del Govern espanyol, però de la qual vam aconseguir el traspàs competencial i, per tant, un sistema d'emergències que es gestiona des del Govern de la Generalitat de Catalunya, cosa que creiem bona notícia també per servir millor a la ciutadania.

Ahir coneixíem les mesures del seu Govern. Revisar els protocols pot anar bé. Ampliar els plans de protecció local civil als municipis és imprescindible. Les zones inundables ja es coneixen; si es poden actualitzar, fem-ho. Per cert, també cal que despleguin i apliquin les línies que l'ACA va deixar preparades sobre drenatge urbà i sobre les obres per reduir el risc d'inundacions. I li reclamem, perquè així també ens ho fan arribar des dels territoris afectats, ajudes per a la pagesia de les zones afectades, especialment a la zona del Baix Llobregat, també de l'Ebre, i ajudes per als ajuntaments, per arreglar camins i desperfectes.

Però amb tot això, i avui no n'hem sentit a parlar gens del que li comentarem a partir d'ara, amb tot això no en fem prou, perquè hem de mitigar els efectes i adaptar-nos a una nova realitat climàtica. La reacció curterminista és necessària, però és insuficient també perquè en un context d'emergència climàtica global, en què els episodis extrems com aquests cada vegada seran més extrems i més freqüents, necessitem també polítiques per fer front al canvi climàtic. I en aquest sentit, dos grans àmbits, els que els traslladem avui en aquesta compareixença.

Primer, polítiques de mitigació per minimitzar les conseqüències. I aquí és imprescindible reduir les emissions de gasos d'efecte hivernacle. El Govern té deures en aquest sentit; ha de culminar el desplegament de la llei del canvi climàtic. És una bona llei, però s'ha de desplegar. Cal que sigui efectiva i no posar pals a les rodes, com reiteradament hem vist en aquest Parlament que passava, com grups com PSC o Junts per Catalunya, doncs no desplegaven alguns dels preceptes o de les lleis que també en pengen.

I això vol dir desplegar la fiscalitat verda. Cal tirar endavant el projecte de llei de l'impost sobre les emissions portuàries als grans vaixells, el projecte de llei de l'impost sobre activitats econòmiques que generen gasos d'efecte hivernacle. Ens cal també un marc de referència català en mitigació del canvi climàtic. Aprovin també durant aquest 2025 el pla integrat d'energia i clima de Catalunya. I necessitem també com a país els pressupostos de carboni. Això és el que els hi traslladem també; s'hi comprometen, president? Perquè ens hi va la vida i ens hi va la salut de les persones, i no podem perdre més temps.

I segon àmbit, les polítiques d'adaptació, perquè el canvi climàtic ja és una realitat present i, per tant, calen polítiques també que ajudin a reduir la nostra vulnerabilitat, tant social com territorial, com econòmica, com ambiental, davant d'aquest canvi climàtic. Per fer-ho, president, han de prendre part com a govern. Perquè és incompatible defensar les polítiques urbanístiques especulatives o el creixement desenfrenat amb les actuacions necessàries per moderar aquests danys del canvi climàtic. No és compatible fer bandera de la lluita contra el canvi climàtic o autodefinir-se com el Govern més mediambientalista i voler ampliar l'aeroport del Prat –que vam veure com quedava inundat aquest dilluns– o promoure el Quart Cinturó o el Hard Rock. Cal repensar l'urbanisme i adaptar-lo al canvi climàtic. I referent a les zones inundables, cal ser molt més ambiciosos i molt més limitants.

Per tot plegat, i abans d'acabar, també volíem traslladar, més enllà d'aquestes reflexions i propostes ambiciosos per adaptar-nos al canvi climàtic i demanar-li aquestes ajudes als sectors i a les zones afectades, també volíem traslladar una proposta a la cambra, i és poder tenir un debat serè i un debat profund. No en fem prou amb compareixences com aquesta, l'agraïm i agraiem totes les informacions i explicacions que ens ha donat, però hem de fer molt més.

Per això, des del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya proposem obrir una comissió d'estudi de mirada global per mitigar aquests efectes del canvi climàtic a

Catalunya i abordar-ho amb experts. Fem cas de qui en sap. Treballem a fons i busquem solucions.

Els estenem la mà, evidentment, per treballar conjuntament, però no ens quedem amb la meitat de la feina. L'emergència, sí. Les accions immediates per pal·liar aquests efectes devastadors d'aquests temporals, doncs, hi han de ser, però també preparem-nos i mirem més enllà amb accions que mitiguin i que ens adaptin al canvi climàtic i que ens ajudin a salvar i a cuidar la gent del nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Tot seguit té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies, president. Bé, com no podria ser d'una altra manera, iniciar aquesta intervenció traslladant en nom del Partit Popular de Catalunya el nostre suport als valencians i enviar-los una abraçada molt forta. El nostre condol als familiars de les persones que han perdut la vida, així com el desig que els desapareguts puguin ser trobats al més aviat possible, sans i estalvis.

I, finalment, sumar-nos a aquest agraïment als servidors públics que a València i a Catalunya, així com els voluntaris, han donat un exemple encomiable de valor i de servei públic.

És la quarta oportunitat que tenim de debatre amb vostè, senyor Illa, des que és president de la Generalitat de Catalunya i en les tres anteriors havíem estat molt crítics amb vostè analitzant el seu acord d'investidura, els seus canvis d'opinió o incoherències respecte al que havia garantit en campanya electoral o el fet, segons el nostre criteri, de confondre en moltes ocasions concòrdia amb impunitat.

He estat molt crític amb vostè, però no serà avui el to d'aquesta intervenció, donada la temàtica, per dos motius fonamentals. El primer, perquè porta vostè poc temps com a president de la Generalitat de Catalunya i, en conseqüència, les coses que no funcionen bé o que podrien millorar no són directament atribuïbles a la seva gestió, però les explicaré de cara al futur.

I en segon lloc, perquè els protocols i la informació han funcionat de manera raonable. Així ens ho han traslladat regidors de la nostra formació política i alcaldes de poblacions afectades. I en l'àmbit parlamentari, tant el portaveu del nostre partit com jo mateix, delegats del Govern, delegats territorials, consellera d'Interior i, en el meu cas particular, vostè i el conseller de Presidència, senyor Dalmau, la informació ha estat fluida i crec que, com deia fa un moment, raonable en temps i forma.

Aleshores, senyor Salvador Illa, què pot millorar de cara al futur? Nosaltres destacaríem quatre elements. El primer, l'atenció al 112, no en si mateixa, sinó que hem detectat molt nombroses queixes a les xarxes socials sobre el tipus d'informació poc precisa que es donava, voluntariosa si es vol, però poc precisa sobre les actuacions que s'havien de fer immediatament després. En aquest sentit, els protocols poden millorar.

En segon lloc, les obres pendents de l'Agència Catalana de l'Aigua. Una Agència Catalana de l'Aigua que porta anys estalviant molts diners, però ajornant indefinidament obres absolutament necessàries que, en el cas concret de les rieres de determinats municipis de Tarragona, són dècades esperant i que han provocat destrosses que es podrien haver evitat.

En tercer lloc, la manca de neteja dels sediments dels canals d'aigua, amb el cas paradigmàtic de la inundació del Parc Agrari del Baix Llobregat. Un cas especialment sagnant quan no fa encara un any es va aprovar en aquest mateix Parlament, el 5 d'octubre de 2023, una moció al respecte.

Des d'aquest punt de vista, també s'ha d'afegir el caos competencial que viu Catalunya. Aquests mateixos pagesos van demanar l'autorització per fer servir un car-

gol d'Arquimedes –per a qui no ho sàpiga, és un instrument cilíndric de bombeig d'aigua que, per les seves característiques molt peculiars, necessita d'una autorització mediambiental.

Els pagesos es van adreçar a l'Àrea Metropolitana de Barcelona, que va passar la pilota a l'Agència Catalana de l'Aigua, que va respondre textualment que ells no tenien la capacitat de donar aquesta autorització i que no sabien amb precisió si l'havia de donar la Direcció General de Medi Ambient o el Consorci d'Espais Naturals del Delta del Llobregat.

El resultat del caos competencial: cargol d'Arquimedes immobilitzat, pèrdues milionàries per als propietaris i quan, finalment, ahir a les cinc de la tarda es va aconseguir l'autorització –amb molt de retard– resulta que no hi havia cap funcionari a la depuradora per poder executar-la.

Posi ordre aquí, senyor Salvador Illa. I jo ja sé que això ho rep vostè en herència i que no és culpa directa seva, però ho ha de corregir. Fa molt de temps que denunciem que a Catalunya hi ha una administració elefantiàsica, sobredimensionada, que creix i creix –vostè, de fet, acaba d'anunciar més agències–, però que no resol els problemes, sinó que els agreuja i que desorienta la ciutadania.

Quart. Quan es parla d'aigua, s'han de destacar les infraestructures per gestionar l'excés d'aigua i la manca d'aigua. Fallen totes dues a Catalunya, perquè –de fet, això la gent no ho té massa vegades present– són les mateixes infraestructures. Infraestructures que, si es fan, serveixen per gestionar l'excés d'aigua o la manca d'aigua.

Des d'aquest punt de vista, senyor president, no cometi l'error que va cometre en el seu moment el seu antecessor, José Montilla, durant la sequera de l'any 2009. Va encertar en el seu moment reconeixent la necessitat d'unes determinades infraestructures, de tot tipus, però després es va equivocar quan les va deixar al calaix quan va començar a ploure. Justament el que està passant ara. No les ajorni, perquè són absolutament necessàries per gestionar l'excés d'aigua i també la manca d'aigua.

Completi les infraestructures que necessita Catalunya. És un mandat que crec que, per moltes raons, ja no només de gestió de l'aigua en si mateixa, sinó humanitàries, com s'ha pogut veure, no es poden ajornar més temps. No pot ser que a Catalunya la gestió de l'aigua només ens porti maldecaps per diferents motius.

Moltíssimes gràcies.

El president

A continuació, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president. Gràcies, senyor Illa. He escoltat amb deteniment la seva intervenció i deixi'm comentar un tema previ: com a VOX hem rebut les trucades dels consellers informant de les actuacions i ho agraïm, ho agraïm molt. Però un advertiment, senyor Illa: els cordons antidemocràtics no es trenquen amb una foto o amb una trucada personal; es trenquen no discriminant al Parlament votant sempre no perquè ve de VOX, no convocant-nos a cimera de partits, negociant-ho tot al nostre marge i no deixant debatre qualsevol proposta de VOX aquí en el Ple del Parlament, és a dir, discriminant 250.000 catalans. Quan deixi de fer-ho, podem fer-nos les fotos que vulgui i acudirem a les seves convocatòries.

Vostè, senyor Illa, com el senyor Sánchez i la resta de partits –hem pogut veure aquí altres portaveus–, parlen del canvi climàtic com el gran culpable de les gotes fredes, de les DANAs i de les seves possibles conseqüències: pluges torrencials, fortes ventades i inundacions. I, miri, el canvi climàtic ha existit sempre. El clima sempre canvia. DANAs, gotes fredes, temporals n'hem tingut sempre i són típics de la tardor. Per exemple, el 15 de setembre de 1862 la ciutat de Barcelona ja va patir una gran gota freda, quasi amb les mateixes conseqüències que a València.

España cuenta con unos 25.000 kilómetros de zonas inundables por diversas cuencas. Casi 3 millones de personas en probabilidad de inundación donde viven, pues, cada quinientos años y, por ejemplo, medio millón de personas viven en zonas donde se inundan cada diez años. Por ejemplo, las cuencas del Ebro. El clima es el que es y la geografía es la que es.

¿Se pueden mitigar los riesgos? Sí. Hay dos formas, que, evidentemente, a los que van de verde y en verdad son rojos les molesta: una es actuando sobre los caudales de los ríos, reteniendo el agua mediante presas y diques, aprovechando el agua que luego falta cuando no llueve, canalizando desvíos y cauces, como se hizo en 1960 de manera exitosa. Y, segundo, favoreciendo la filtración de agua con vegetación, bosques y praderas.

Y, por supuesto, si no se han hecho los deberes gestionando bien las inundaciones, se puede prever que se va a producir una DANA en tres o cuatro días. Si hay catástrofe, se debe actuar rápido, según los planes de emergencia, con el ejército, con todos los medios previstos y con la colaboración de los poderes públicos. Y no como en Valencia, que han tenido que ser entidades juveniles como Revuelta, Estudiantes pel Canvi o Solidaridad los que hayan canalizado las actuaciones de limpieza y de ayuda directas a los afectados desde el primer día.

Hablando de Cataluña y *del seu balanç*, ustedes han puesto en alza el refrán español de «cuando las barbas de tu vecino veas cortar pon las tuyas remojar». Bien hecho. Pero seamos sinceros, la DANA no ha sido muy fuerte y aun así ha habido afectaciones evitables en nuestra querida región. Ha faltado comunicación y coordinación insuficiente en cuanto a los municipios, muchos de nuestros concejales nos lo comentan, que no ha llegado esa información a muchos municipios.

Rodalies, era evidente que se tenía que suspender, pero ¿cuándo se tomó la decisión? A las diez y media, cuando habían trabajadores que estaban encerrados en los vagones sin otra posibilidad de movilidad.

Coches flotando en la C-32, inundaciones en carreteras, sobre todo en el sur de la región, y colapso en el aeropuerto del Prat, como ha reconocido, con centenares de vuelos cancelados, hasta 153.

Viladecans. Viladecans, es la cuarta vez que se inunda este año. ¿Dónde están las medidas y los planes de prevención? La comunicación a los trabajadores del polígono sur de Viladecans, muchos afiliados a Solidaridad..., les sonó la alarma a las siete de la mañana, cuando ya llevaban una hora trabajando.

Llevan años también con la promesa, desde los distintos gobiernos que ustedes han apoyado o han formado parte de ellos, de una bomba que drene la riera, y siguen sin disponer de ella. Porque la Generalitat tiene muchos planes, pero adolece de medidas preventivas para afrontar fenómenos como la DANA o la falta de agua cuando no llueve. Por eso han aprobado..., ayer unas medidas urgentes. Esto muestra que no tenían prevención. Muchos planes, mucha alerta y poco trabajo previo.

En sus acuerdos hay cuatro medidas, principalmente: realizar cartografía en las zonas inundables de Cataluña –vamos tarde en esa actualización. Dos, un plan para revisar todas las actividades que se hacen en zonas inundables –tarde. Tercero, actualizar los protocolos de protección civil de todos los municipios. Ya ha reconocido que sesenta no tienen y doscientos no lo tienen actualizado. Menos mal que ha habido la DANA para ponerse en marcha y ponerse a trabajar. Y, cuarto, un nuevo modelo de protección civil. Miedo nos da, porque en ese camino de nuevo modelo pueden generar chiringuitos como el que querían en Valencia, que luego no sirven para nada –dicho por los propios bomberos.

Desde VOX vamos a añadirle algunas urgencias que usted ha obviado, que tiene que abordar y que no ha nombrado. La más importante –la más importante–, infraestructuras e inversión para evitar inundaciones. Actuar sobre el curso de los ríos para poder evitar inundaciones y retener agua: presas, desvíos, drenajes, alcantarillados. Todo lo que ustedes y sus socios se niegan a hacer por considerar que la

naturaleza debe seguir su curso y que el ACA, por supuesto y por desgracia, tiene en un cajón.

Segundo –ideas que le aporta VOX–: falta de personal y de recursos para afrontar la emergencia. Hay municipios que no tienen servicios de emergencia, pero para eso están las diputaciones, que hay que fortalecer ese servicio que prestan a municipios pequeños. Y evitar la duplicidad de entidades: tenemos, por un lado, los avisos de la Agencia Estatal de Meteorología, la Aemet, y, por otra parte, tenemos los de Meteocat. Hay que aclararse.

Y para sus cuatro medidas y las que le acabo de exigir o proponer desde VOX, sobre todo la de infraestructuras necesarias y urgentes, aprobar un presupuesto en plazo y a largo plazo. Porque ayer ya nos enteramos de que ustedes vuelven a no llegar a tiempo. La Generalitat de Catalunya vuelve a pasar la vergüenza de no aprobar un presupuesto en plazo. Eso demuestra la inestabilidad de su Gobierno y la falta de buena gestión.

En conclusión, señor Illa, el cambio climático no mata; mata la mala gestión, mata no avisar a la población, mata no enviar al minuto uno al ejército, mata dificultar a los voluntarios no organizarse y llamarles fascistas y mata paralizar, los sucesivos gobiernos del bipartidismo, por su fanatismo climático, infraestructuras necesarias y proyectadas para diversas cuencas.

Volverá a llover fuerte y de golpe –DANAs, gotas frías, grandes tormentas–, y hay que estar preparados. Abandonen su progresía «ecolójeta» y tomen decisiones para controlar el agua. No derrochen en otras cosas, por ejemplo, para enfrentar sexos o territorios, e inviertan en infraestructuras. No piensen en corto, como hacen todos los gobiernos; piensen a largo plazo, con visión de Estado. Porque es hora de cambiar las cosas. Y, mientras, los de VOX seguiremos ayudando a nuestros compatriotas valencianos.

Muchas gracias.

El president

Tot seguit, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres, en nom del Grup Parlamentari Comuns.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. President, gràcies per la seua compaixença. El primer que vull fer, evidentment, és reconèixer la resposta del Govern de Catalunya davant la recent DANA. Afortunadament, aquest cop no hem hagut de lamentar víctimes mortals, tampoc ferits greus. I jo crec que, sens dubte, aquesta és la millor notícia, perquè, evidentment, qualsevol vida salvada sempre és una victòria.

En segon lloc, no només volia agrair també la coordinació del Govern amb la resta de forces polítiques, que ens han estat informant puntualment, sinó que també volia expressar un agraïment profund, sincer a tots els equips d'emergència –Bombers, Protecció Civil, cossos de seguretat, personal de trànsit, voluntaris i voluntàries–, que han treballat sense descans. Gràcies a la seua professionalitat, vocació i compromís s'han salvat vides i també s'han evitat danys materials majors.

I, si em permeten, també com a valenciana, m'agradaria agrair la solidaritat del poble català, que una vegada més ha estat a l'altura de les circumstàncies. I també gràcies a les dotacions, als recursos que s'han enviat des del Govern de la Generalitat i des de la resta d'institucions per ajudar al poble valencià que està patint la pitjor catàstrofe que hem vist mai al nostre continent. Una catàstrofe que sí que voldria deixar ben clar que se podria haver evitat; més de dos-cents persones mortes –això, de moment– que es podrien haver evitat, perquè la realitat és que la gestió que ha fet la Generalitat Valenciana ha estat nefasta. I, per això, sí, nosaltres diem alt i clar que Mazón hauria de dimitir. Hauria de dimitir per mentider, hauria de dimitir per incompetent i hauria de dimitir per negacionista.

Però, tornant a Catalunya, és cert, ja ho he dit, que aquí el Govern de la Generalitat es va anticipar i que el sistema d'alertes ha funcionat de manera adequada, cosa que cal reconèixer i valorar. Tanmateix, jo crec que sempre hem d'intentar millorar i hem de reconèixer que, al Baix Llobregat, dilluns mateix, la predicció no va permetre el mateix nivell d'anticipació que en les altres nou comarques els dies anteriors.

Entenem les dificultats per afinar les prediccions en un context de tanta inestabilitat, i més en aquest context de canvi climàtic, on els fenòmens cada vegada són més imprevisibles. Ara bé, això no ens hauria d'impedir, d'una banda, treballar per millorar els mecanismes de resposta, i, de l'altra, ser conscients que, davant del canvi climàtic, no val el negacionisme, però tampoc el retardisme a l'hora de posar en marxa les polítiques públiques necessàries per aturar l'augment de la temperatura, president. I vostè avui aquí no ha dit una sola paraula –una sola paraula– sobre el canvi climàtic, quan està al darrere del que està passant a Catalunya en els darrers temps, ja siga una sequera o ja siga una DANA. President, ni negacionisme ni retardisme. Ja no tenim temps perquè vostès s'obliden en un discurs del que fa el canvi climàtic o que facin un discurs verd i després vullguen posar en marxa polítiques «desarrollistes» pròpies dels anys vuitanta o dels anys noranta.

Sovint vostè diu que no hi ha prosperitat si no és prosperitat compartida. I jo li dic: no hi ha prosperitat i no hi ha futur si no se té present els límits del planeta. Això no va de prosperitat o d'ecologisme; això va de que sense un model productiu, urbanístic, vital, de mobilitat, que siga verd, que siga sostenible, que siga ecologista, ni hi ha prosperitat ni hi ha futur. D'això va aquest debat també.

Dit això, nosaltres sí que pensem que cal treballar en tres fronts. El primer en el que cal actuar, ja ho deia el Síndic de Greuges l'any 2019: cal actualitzar el nostre sistema d'emergències de manera urgent i necessària. Vostè també ho ha comentat en el seu discurs, en la seua intervenció, però pensem que és important insistir-hi, complementar-ho i ser ambiciosos.

Deia que tenim una llei de protecció civil que és del 97. Tenim una llei dels bombers, també, que és de l'any 94. Estem treballant amb eines que són d'un altre segle, quan el canvi climàtic no tenia el mateix protagonisme i no actuava amb la mateixa gravetat amb la que està actuant ara mateix. Perquè, a més, sabem que aquests fenòmens meteorològics adversos cada vegada seran més intensos, més devastadors i més recurrents. I per això el nostre sistema d'emergències no pot quedar-se enrere. D'ací la importància d'una reforma que siga integral.

I jo sí que vull citar alguns elements. Vostè ho comentava, i compartim la necessitat que cada municipi de Catalunya dispose del seu pla d'emergències; no podem seguir dilatant-ho més. Però, a més, nosaltres també pensem que actualitzar també vol dir formar la població, fer simulacres, per tindre una ciutadania que estiga informada, que siga capaç de prendre decisions segures en moments de perill.

Un altre punt important és que en el moment de les alertes cal simplificar, ser molt clars i unificar la informació. Per posar un exemple molt senzill, no pot dependre de cada municipi o de cada escola decidir si les famílies han de passar a recollir els seus fills o les seues filles per l'escola, de la mateixa manera que pensem que, arribats a cert grau d'alerta, s'ha de treballar perquè directament la ciutadania, les empreses i els treballadors sàpiguen que, tret dels serveis essencials, s'ha de prioritzar i s'ha d'imposar el teletreball.

Dos temes més en aquest punt. Un és l'ampliació de la plantilla del Meteocat. No és un problema de recursos, és un problema de personal. Per què? Perquè si ara ja és un servei essencial, en els anys que venen, encara serà un servei més estratègic. Per tant, necessitem més mans per poder explotar tota la tecnologia que tenim i fer encara més tasca de prevenció, ja siga en una DANA, ja siga en sequera.

I l'altre, els desnonaments en situació d'alerta. Ja saben vostès el que pense dels desnonaments de famílies en situació de vulnerabilitat i més amb un menor, però

que estiguen els Mossos a la porta de casa seva per fer-los fora quan està sonant l'alerta als mòbils, president, és intolerable. Segurament em dirà que estan actuant com a policia judicial, però entendrà que situacions aixina no les podem permetre i no es poden tornar a repetir, perquè s'estan posant en risc vides humanes. Per tant, treballen la coordinació que calga amb els jutjats perquè mai més en una situació d'alerta es produeixi cap desnonament.

El segon pilar en què s'ha de treballar és en el planejament urbanístic. Cal revisar tot allò que ja està construït en zones inundables. Vostè parlava de «cartografiar». Cal recordar que el quinze per cent dels catalans i les catalanes viuen en zones inundables, però sobretot, president, també cal prendre mesures preventives per evitar nous projectes en aquestes àrees. En una entrevista molt recent, Francesc Mauri, que jo crec que no necessita presentació, deia literalment: «Cal mà ferma. Em preocupa que entre Gavà, Viladecans i Sant Boi es vullga construir la zona urbanitzada més gran dels últims temps. Em preocupa vore com es parla d'una promoció i una nova zona a les xemeneies del Besòs. Em preocupa com s'està urbanitzant a tocar de mar a Mataró. Em preocupa que es vullga ampliar la tercera pista de l'aeroport, quan s'hauria de destinar aquestos diners a construir una protecció a tot el front marítim català.» Per tant, l'expert és molt clar i cal escoltar els experts.

I, a més, hi afegiré. Sabem que en anys anteriors s'han pres decisions que no han tingut present el risc d'inundació. Aquesta situació és encara més greu quan pensem que el 2017 es va eliminar l'article 6 del reglament de la llei d'urbanisme de Catalunya. Aquesta decisió va tindre una conseqüència molt directa i molt clara: relaxar les exigències en matèria de planificació urbanística en zones inundables. I això, en un escenari com l'actual, president, és poc menys que una irresponsabilitat.

Per tant, president, la pregunta és obligada: està disposat a recuperar la llei d'urbanisme més garantista del Govern d'esquerres o mantindrà la reforma que va promoure Junts pel Sí per facilitar la construcció en zones inundables? Necessitem resposta a aquesta pregunta.

I, per últim, president, el tercer front en què cal actuar: cal reduir les emissions, cal reduir els gasos d'efecte hivernacle. Hem d'aconseguir com siga aturar l'augment de la temperatura global, perquè, a més, no és la primera vegada, ja ho he dit, que vivim episodis de pluges extremes, però, ho torne a dir, cada vegada seran més recurrents i seran més devastadors; quan no siga una DANA, pot ser una sequera extrema o poden ser incendis molt agressius. I els he de confessar que a mi me resulta bastant inconcebible haver de tindre aquestos debats encara a hores d'ara, però com veig que és necessari, doncs allà anem.

Per tant, reduir les emissions, evitar que segueixi augmentant la temperatura global del planeta passa per, evidentment, eliminar els combustibles fòssils i anar a per totes amb les renovables; reduir l'ús del vehicle privat i fomentar el transport públic, per tant més rodalies i menys autopistes; reduir els creuers, i sí, evidentment, no ampliar l'aeroport del Prat. I si tenien cap dubte, jo crec que el dilluns ho vam poder vore: no és que s'ampliï la tercera pista de l'aeroport del Prat, sinó que és la Ricarda la que s'ampliï sobre l'aeroport. Per tant, cada dia que retardem les polítiques per fer front al canvi climàtic estem posant vides en risc.

I acabe. Cal una política climàtica i de protecció civil que siga previsora, preventiva i que estiga ben finançada. Les institucions no estem només per reparar, sinó també, i sobretot, estem per preparar, i cuidar Catalunya és la millor manera que tenim de protegir el planeta.

Moltes gràcies.

El president

A continuació té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, president. Gràcies, president Illa, per la seva compareixença. La nostra intervenció també la dividirem en tres punts: una primera part, amb relació al que ha succeït al País Valencià; una segona part, amb relació al pas de la DANA, a la part final de la DANA aquí a Catalunya, i després les mesures que pensem que cal posar sobre la taula.

Miri, evidentment, naltros també comencem donant el nostre condol i suport a totes les famílies de les víctimes mortals per la DANA i tot el suport a aquelles persones que ho han perdut absolutament tot. I ho fem colpides de dolor i de ràbia, perquè som plenament conscients que l'impacte d'aquesta tragèdia podria haver estat molt menor i que si hem vist el que hem vist és per una gestió política nefasta, criminal i homicida. I ho diem així, amb totes les lletres, perquè ho pensem.

I si comencem parlant del que ha succeït a l'Horta i a la Ribera és perquè parlem del que ha passat al nostre poble, malgrat les divisions autonòmiques o departamentals que imposen l'Estat espanyol i el francès. És el nostre poble, són els Països Catalans, és la nostra gent.

Però al mateix temps ho fem perquè el que ha succeït en aquestes comarques, a l'Horta i a la Ribera, podria haver succeït perfectament a comarques d'aquí, del principat. I no ho diem només nosaltres; ho diu el subdirector de Protecció Civil, el senyor Sergio Delgado. Deia en una recent entrevista a *El Periódico* que a Catalunya es donen les condicions perquè es produeixi una tragèdia com la de València.

I què és el que ha passat al País Valencià? Doncs el que hem vist és una gestió política totalment nefasta, i els morts que hi ha hagut, els centenars de morts que hi ha hagut, tenen responsables. En primer lloc, responsabilitat directa de Mazón i de tot el seu Govern, per haver ignorat les prediccions de l'Aemet, per haver ignorat les alarmes de les crescudes dels cabals hidrogràfics, per haver donat l'alerta quan ja arribava l'aigua al coll, per haver decidit no aturar l'activitat productiva, l'activitat econòmica i permetre que grans empreses com Mercadona, Ikea i tantes altres possessin en perill les vides dels seus treballadors i treballadores. President Illa, parlava de maldat. Això és maldat també.

Per naltros, som davant d'una negligència majúscula i criminal, homicida –hi insistim–, i per això diem que aquest desastre no és natural i per això diem que cal depurar responsabilitats polítiques –evidentment, aquest Govern de Mazón ha de dimitir–, però també penals. A la fiscalia de l'Estat espanyol li va faltar temps per perseguir l'independentisme en el marc de l'U d'Octubre. Veurem si hi ha la mateixa passió, la mateixa diligència a l'hora de perseguir els responsables d'aquestes morts o si tot recaurà en la gent, en les víctimes, en els seus familiars, en sindicats, fins i tot, que ja estan interposant querelles.

Posem el focus principalment en la gestió nefasta, hi insistim, de Mazón i de tot el seu Govern, però també volem denunciar el paper vergonyós del Govern espanyol, perquè aquí hem vist com s'han estat passant la pilota uns i altres, i en moments d'emergència no s'hi val, el tacticisme partidista no s'hi val; és vergonyós, és inacceptable.

I a l'altra cara de la moneda hi veiem la resposta solidària del poble. Hem vist com l'Estat falla, com les institucions fallen, perquè s'han prioritzat interessos empresarials. I hem vist com «sols el poble salva el poble», una consigna que insistentment hem reivindicat des de les esquerres, malgrat que ara la ultradreta tingui la barra d'intentar apropiar-s'ho. Sols el poble salva el poble, el poble mai no falla, mai és incapaç de no desplegar la seva resposta solidària. Però ho diem no per romantitzar-ho, en cap cas, ho diem perquè és greu que principalment la resposta que s'hagi donat hagi vingut de la població.

I aquesta resposta, en la qual moltes ja estem participant, té limitacions, té clares limitacions. Estem veient com la gent està vivint ara mateix en condicions insalubres i això el voluntariat no ho pot resoldre. I aquí cal intervenir-hi. I nosaltres, en

aquest sentit, posem el focus..., quan diem que no volem romantitzar aquesta resposta solidària de la gent, posem el focus en que l'Administració pública ha fallat, i això és intolerable. Cal una política a l'alçada del seu poble.

I acabem aquesta primera part de reflexió sobre el que ha passat a l'Horta i a la Ribera. Ull amb la ultradreta. Ull amb l'extrema dreta, que està intentant treure rèdit fastigosament d'aquesta tragèdia a base de *fake news*, però, a més a més, comptant amb la legitimació del Borbó; el mateix Borbó al que vostè li rendeix «pleitesia», senyor Illa, i que l'altre dia, doncs, vam veure com s'abraçava amb els nazis directament. Aquest l'està legitimant, l'extrema dreta. (*Remor de veus*.) I això és molta hipocresia, perquè en realitat la ultradreta, justament, són qui voldrien carregar-se totes les estructures públiques, qui voldrien carregar-se tots els sistemes de protecció civil i serveis d'emergències autonòmics. I, per tant, doncs, és una hipocresia increïble.

Passem a la segona part. Què ha passat a Catalunya? Naltros vam començar aplaudint les mesures adoptades a les Terres de l'Ebre, al Camp i al Penedès; les restriccions de mobilitat i la suspensió d'activitats educatives; tot el que es va fer la matinada del diumenge al dilluns. I també volem agrair i aplaudir el paper de totes les professionals dels serveis d'emergència i dels serveis públics. Però volem criticar la gestió que es va fer el dilluns al matí.

I ho critiquem perquè les ES-Alert van generar confusió. No es va saber traslladar a la població el missatge que es volia traslladar, que era: «No us mogueu d'on esteu. Poseu-vos a refugi.» Van generar confusió perquè es va veure com la gent precisament feia el contrari, desplaçar-se, anar a buscar la canalla a les escoles, anar-se'n cap a casa des de la feina. I no vam haver de lamentar danys personals, ho celebrem i ho tornem a agrair als serveis d'emergències, però, per tant, s'evidencia que aquí hi ha molt de marge de millora.

Naltros som plenament conscients que hi pot haver situacions meteorològiques que no es puguin preveure. I això és el que va succeir, que cap dels models meteorològics va preveure el que va succeir i cap a on es va desplaçar. En som conscients, però pensem que es podria haver gestionat millor aquesta part de la DANA, perquè es van produir situacions que pensem que són inadmissibles. Nosaltres pensem que és cruel, que és vergonyós, que és totalment inacceptable que enmig d'una emergència s'obligui les treballadores i treballadors a mantenir la producció a l'aire lliure. I hi insistim, això és maldat. President Illa, això és maldat. O que, mentre sonaven les alertes, pensem que és totalment infame que s'estigués produint un desnonament amb una família vulnerable, amb un menor; desnonaments que no s'haurien de produir mai, però, hi insistim, és infame que això s'estigués produint mentre sonaven les alertes.

I, per tant, això que va succeir a Catalunya evidencia que necessitem millorar tot el que és aquesta gestió de les emergències, especialment en situacions sobrevingudes. Naltros sabem que la política no pot evitar les pluges torrencials associades al clima mediterrani, però la política sí que pot canviar l'impacte en la població. I per això diem que el que necessitem són polítiques valentes i contundents en l'àmbit de la protecció civil, però també en l'àmbit de la política mediambiental i de la política del planejament urbanístic i territorial. I això significa un canvi de model, un canvi de model que no només des de la CUP i l'esquerra independentista, sinó des del conjunt d'organitzacions ecologistes fa anys, si no dècades, que estem reclamant: posar punt i final a aquella política *desarrollista* imposada pel franquisme i que l'autonisme ha continuat perpetuant.

La part final que volfem posar sobre la taula: quines mesures? De què estem parlant? Dèiem, en l'àmbit de protecció civil o de gestió d'emergències, cal diferenciar aquestes alertes que s'envien quan hi ha una previsió, quan tenim hores d'antelació, d'aquelles alertes que s'envien quan ja hi ha tot aquest fenomen meteorològic violent a sobre, i que ens permeti dotar-nos d'un marc legal per tal d'imposar o desplegar mesures de restricció de la mobilitat i de l'activitat econòmica en aquestes situacions sobrevingudes. No ens podem quedar en simples recomanacions. I fins i tot ens hem

de poder dotar de mecanismes per tal de desplegar o implementar evacuacions en aquelles situacions més greus, com per exemple s'hauria d'haver fet en el cas del barranc de Xiva.

Nosaltres insistim que no només ens podem quedar amb la política de la gestió d'emergències, hi ha d'haver canvis en la política mediambiental. El canvi climàtic fa augmentar aquests fenòmens meteorològics extrems, farà que augmentin la freqüència i també la virulència d'aquests. Necessitem aquestes mesures d'adaptació i de mitigació del canvi climàtic que abans s'han esmentat, però necessitem avançar cap a aquest canvi de model i, per tant, abandonar aquesta política negacionista climàtica; abandonar projectes que no tenen cap mena de sentit, com l'ampliació de l'aeroport o l'ampliació d'infraestructures viàries perquè més gent vagi en cotxe.

I, per últim, necessitem incidir en el planejament territorial i urbanístic. El quinze per cent de Catalunya és inundable –ja s'ha dit– i tenim tota aquesta part que tenim construïda. Aquí haurem d'estudiar, a mitjà-llarg termini, què es pot renaturalitzar; però això, hi insistim, és a mitjà-llarg termini. I immediatament el que necessitem és incidir en la millora de la gestió d'emergències. Però sobretot no té sentit continuar planificant i aprovant projectes en zones inundables com és el Baix Llobregat, com és el nou barri de les Xemeneies del Besòs, com és el Maresme o fins i tot a Mollet. I, després, si tenim torn de rèplica, encara hi insistirem més.

Gràcies.

El president

Tot seguit, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra, en nom del Grup Mixt.

Sílvia Orriols Serra

Reafirmar-nos un cop més en el nostre suport a tots els que han patit els efectes de la gota freda i molt especialment a aquells que, a part de pèrdues materials i patrimonials, han de lamentar pèrdues humanes.

Davant d'una catàstrofe d'aquesta magnitud, és fàcil mirar d'eludir responsabilitats o d'acarnissar-se contra els rivals polítics. És més que evident que algú haurà d'assumir responsabilitats, i probablement no només polítiques, sinó també judicials. Però no és pas menys cert que la prioritat de tots plegats ha de ser la de recuperar els cossos de les víctimes i repensar protocols d'emergència i dissenys urbanístics per evitar noves tragèdies.

No aprofitarem aquest micròfon per carregar contra ningú, sinó per mostrar la nostra solidaritat i empatia vers aquells que, en qüestió de minuts, van veure com l'aigua s'ho enduia tot. La duresa de les imatges, la impotència i desesperació que traspuen els testimonis, el relat esfereïdor d'aquells minuts ens recorden el valor de la vida humana. Un valor que sovint oblidem inconscients i atrafegats, però que la tragèdia s'entesta a recordar-nos.

Milers de catalans han participat en recaptas i campanyes per mirar d'atuir el patiment dels valencians, amb qui compartim nació, llengua, història i trifulgues. Uns vincles que l'ocupació espanyola ha desdibuixat, però que mai no ha pogut esborrar del tot.

Pel que fa al Principat, des d'Aliança Catalana, instem el Govern a lluitar per implementar un sistema d'alerta que permeti desallotjar amb rapidesa i amb garanties tots aquells ciutadans de les àrees vulnerables als fenòmens meteorològics violents i que permeti real·lotjar amb celeritat els afectats en hotels, albergs o càmpings.

Actualitzar, evidentment, tots els plans de protecció civil per risc d'inundació que han caducat i redactar els que mai no han existit. És urgent també corregir el dèficit d'ambulàncies mòbils que pateix tot el territori, i que, en cas de desastre natural, dificultaria l'atenció i el rescat dels ciutadans.

El quinze per cent de les àrees urbanitzades a Catalunya, és a dir, desenes de milers d'habitatges, han set construïts en zones de risc. El nou per cent de la població

catalana viu en zones inundables. Esperem que els 20 milions que han promès per garantir que tots els municipis tinguin un pla de protecció homologat en dos anys siguin suficients per dotar d'eines i recursos els municipis i, de retruc, els serveis d'emergència locals.

L'infrafinançament dels ens municipals impedeix masses cops poder fer tasques de prevenció que serien cabdals per evitar mals majors en cas de catàstrofe. El saqueig fiscal que pateix Catalunya i, per extensió, cadascuna de les viles i ciutats del país és corresponsable de la manca de recursos i de mitjans tècnics que, en cas de necessitat, ens permetrien salvar vides.

Tampoc ajuda l'actitud d'algunes agències com l'ACA, que en comptes de dotar d'eines els ajuntaments, els entrebanquen, aplicant sancions severes i minvant, per tant, encara més el seu marge de maniobra.

No podem demanar a les administracions locals que donin duros a quatre pesetes i que assumeixin més despesa econòmica sense rebre finançaments extraordinaris. Els ajuntaments no poden augmentar la pressió fiscal als vilatans, perquè la càrrega que aquests suporten ja és prou ofensiva.

El cost de les mesures de manteniment i prevenció ha d'assumir-les íntegrament el Govern, i els ajuntaments, que són els coneixedors de la casuística i circumstàncies de cada territori, són els que han de facilitar informacions i propostes que ajudin a traçar plans d'actuació escaients i eficients.

Aprofito l'avinentsa per agrair a la consellera Parlon la deferència mostrada cap als grups de l'oposició a l'hora d'informar sobre l'estat i les actuacions del dispositiu efectuat arran de l'arribada de la gota freda a Catalunya. Des d'Aliança Catalana pensem que és essencial que no hi hagi pactes ni cordons sanitaris quan del que es tracta és de garantir la seguretat dels catalans.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Ferran Pedret i Santos

Moltes gràcies, president. Consellers i conselleres, diputats i diputades, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, volíem, en primer terme, reiterar la mostra de condol del nostre grup parlamentari a les famílies i amistsats de les víctimes dels aiguats, tant a Andalusia com a Castella - la Manxa, i, molt especialment, a València, i amb especial intensitat a les comarques de l'Horta Sud i a les comarques de la Ribera.

En segon lloc, transmetre també la nostra solidaritat a totes les persones afectades i als familiars de les persones encara avui desaparegudes, amb el desig de que siguin ben aviat trobades.

En tercer lloc, transmetre també el nostre reconeixement més sincer, més profund, a totes les persones que han estat col·laborant i col·laboren encara amb les tasques de rescat i també en les tasques de reparació d'infraestructures, de restabliment de serveis essencials a les zones afectades.

I, com no podia ser d'una altra manera, també transmetre la nostra solidaritat i el nostre afecte, el nostre reconeixement a totes les persones voluntàries que s'han desplaçat a les zones afectades per contribuir amb la seva tasca a redreçar la situació, i a totes les institucions, organitzacions de la societat civil i també a la ciutadania que ha donat una mostra enorme de solidaritat amb les persones que viuen en els territoris afectats pels aiguats.

Mirin, quan tot just fa una setmana decidíem suspendre la sessió plenària d'aquest Parlament, amb prou feines podíem començar a albirar la magnitud catastròfica de la successió de fets i de decisions que han conduït al resultat que avui tots i totes coneixem. Ara que en som conscients, ha caigut sobre nosaltres com un mall el

que ha passat al País Valencià. I la nostra solidaritat amb tota la ciutadania valenciana, tota la tasca que es pugui fer en esforç de cooperació, de coordinació amb les autoritats locals i amb la Generalitat Valenciana no aconseguirà esborrar el dolor que tots plegats i totes plegades sentim.

Per això és especialment d'agrair, li he de dir, president, que vostè hagi fet esment que la Generalitat de Catalunya no abandonarà aquest esforç de cooperació i de solidaritat amb la ciutadania valenciana. Quan potser els focus mediàtics abandonin l'atenció quotidiana a les zones afectades, aleshores no hi pot fallar la solidaritat, el treball de les institucions, dels poders públics, començant òbviament pels valencians, pel Govern d'Espanya, però també el de totes les comunitats, Catalunya significadament i destacadament, que han volgut contribuir i que ho hauran de seguir fent durant bastant de temps.

I, per tant, destaquem també aquesta solidaritat, la resposta solidària de governs, d'institucions, de la societat civil, de la ciutadania, i pensem, a més, que la millor resposta és aquesta; és també la de la cooperació i la coordinació lleial entre governs, sense espai pels retrets, pels càlculs, ni per les mesquineses. Hi haurà temps –s'ha dit i nosaltres hi coincidim i serà no només inevitable, sinó que serà necessari– d'establir la seqüència dels fets i les corresponents responsabilitats.

Ara el que cal és treballar plegats i plegades i el que cal és ser útils a les persones que encara estan patint els efectes d'aquests aiguats. El que calia, hi ha hagut i hi haurà, és la mobilització de tots els recursos necessaris durant tot el temps que calgui. El Govern d'Espanya s'hi ha compromès i, com vostè ha dit, president, altres governs, com el de Catalunya, també hi seran i seguiran contribuint.

Vostè, president, ha explicat quina ha estat la resposta del Govern de la Generalitat de Catalunya al pas de la gota freda pel territori de Catalunya. A nosaltres ens sembla que la resposta ha estat presta, ha estat diligent, ha estat guiada per un principi de prudència que era del tot aconsellable en vista del que s'estava produint més al sud.

I ens sembla també que les decisions que s'han anat adoptant han estat clares, han estat coherents, no només les decisions que els diferents departaments del Govern que vostè presideix han anat adoptant, sinó també han estat coherents amb els governs locals, amb decisions que altres ens locals han anat prenent i han estat raonablement ben comunicades, i no només aquí s'ha vist amb els grups parlamentaris, sinó també amb els governs locals i amb diputacions, consells comarcals, etcètera.

Pel que fa a la informació a la ciutadania, ens sembla que també ha estat la necessària. És veritat que hi ha hagut –i aquí ha sortit en el debat– suggeriments de millora pel que fa a determinades alertes, tant pel que fa a la claredat dels textos, jo crec que és necessari, penso que en el transcórrer dels dies s'ha anat millorant la precisió dels consells, recomanacions que es donaven, i també s'ha fet esment del moment en què alguna d'aquestes alertes es va produir. Segons la informació de la que nosaltres disposem, en el cas concret de les alertes al Penedès i al Baix Llobregat, va transcórrer molt poc temps, amb prou feines deu minuts, entre el moment en què l'alerta meteorològica permetia la precisió geogràfica i l'alerta que va rebre la ciutadania. Per tant, ens sembla que, tot i que pugui haver marge de millora, deu minuts és un temps de resposta raonablement àgil.

Això no vol dir que no s'hagin pogut produir situacions que hauria estat millor que no es produïssin, però deu minuts de temps de resposta ens sembla que és raonablement àgil i, en qualsevol cas, afortunadament, com ha estat assenyalat també, no hem hagut de lamentar danys personals i els estralls que s'han produït, les destrosses que han produït els aiguats en el territori de Catalunya, tot i existents, afortunadament han estat limitats i ens en refarem sense cap mena de dubte, entre altres coses perquè ja s'estan adoptant decisions per part del Govern de la Generalitat, per part del Govern d'Espanya, que permetran mobilitzar de manera extraordinària recursos, no només de manera immediata, sinó també en els propers anys, per refer-nos d'aquests estralls.

I a més a més, president, el Govern ja les havia anunciat ahir i abans d'ahir, algunes de les mesures, però ha explicat aquí quina és l'orientació de cara a les millores que podem implementar en el futur en base a allò que hem après del funcionament del sistema català d'emergències i de protecció civil en el context d'aquests aiguats, que ha funcionat bé i és quelcom a celebrar, però que, evidentment, com tota obra humana, és perfectible i ja s'ha començat a veure on és que cal posar els accents i els èmfasis i on cal augmentar els recursos.

De totes les mesures que han estat anunciades o que vostè ha reproduït aquí, jo crec que n'hi ha algunes que val la pena destacar per quedar-nos-en tres. Una és la necessitat de revisar els protocols per tal de guanyar agilitat en la mesura del possible; la segona, el fet que es doni suport tècnic i també en matèria financera per tal que tots els municipis que l'han de tenir tinguin, i a més a més actualitzats, els seus plans de protecció, els seus plans d'emergència, i la tercera, i ens sembla també rellevant, que es completarà i actualitzarà la cartografia de zones inundables.

I, efectivament, cal tenir present els efectes del canvi climàtic a Catalunya i, en general, en qualsevol política pública que s'hagi de fer, a qualsevol indret, cal incorporar ja com un factor a tenir en compte els efectes del canvi climàtic, els efectes del planejament urbanístic, del planejament d'infraestructures, perquè del que es tracta és, efectivament, de protegir vides, però també d'assegurar la resiliència de les infraestructures que són crítiques per tal que la societat pugui funcionar, no només pel que fa a la seva vida econòmica, sinó a la seva vida social i això serà una tasca que caldrà entomar en els propers anys.

Però finalment (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), en el minut que em queda, sumar-me a una advertència. Amb prou feines havia començat a obrir-se alguna clariana al cel que ja es veia el vol ominós, que, a més, grallava amb estrèpit, provant de treure rèdit del dolor i la sensació de desemparament de molta gent que ha estat víctima o ha estat afectada per aquests aiguats. I han apuntat, aquests estols, tots els seus canons contra els poders públics, intentant alimentar la desconfiança de la ciutadania en els poders públics, apuntant-se a discursos –no només des de l'extrema dreta espanyola, sinó també des d'altres latituds– sobre un estat fallit, sobre la ineficàcia dels poders públics.

I a nosaltres això ens sembla, no només molt perillós, sinó que ens sembla que s'ha de combatre enèrgicament. Perquè si alguna cosa (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) hem après d'aquestes circumstàncies o de qualsevol altra circumstància, penso, per exemple, en la pandèmia, és que, efectivament, sols el poble salva el poble, però ho fa construint institucions fortes, poders públics que mirin per tothom, incloses les majories socials, i, per tant, contra aquest discurs que pretén erosionar la democràcia i la convivència, ens hem d'alçar com un mur infranquejable.

El president

Un cop han intervingut els grups parlamentaris, pot intervenir per respondre el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president, senyores conselleres, consellers, diputats i diputades.

Tenia dubtes ahir al matí de si demanar o no aquesta compareixença; tenia dubtes perquè, en fi, a València estan com estan i és important que no ho perdem de vista, i és molt difícil que en un debat parlamentari no hi hagi un contrast d'opinions i no es traspuïn crítiques o valoracions sobre les actuacions del meu Govern –en aquest cas, legítimes, per això soc aquí, per donar compte de què hem fet–, però també d'altres governs.

Jo vull agrair el to a totes les intervencions que hi ha hagut, per això he decidit fer una república conjunta, no ho prenguin com un..., ni com una pauta de comportament meva, m'agrada respondre un a un als grups, però m'ha semblat que avui era

més adequat fer-ho així, però també els hi dic, jo no entraré –faré un exercici d'autocontenció conscient– a donar la meva opinió o a contestar algunes de les valoracions que hi ha hagut sobre actuacions de governs, maneres de fer, etcètera, etcètera, etcètera –són legítimes–, no ho faré; ho faré quan toqui; ara, no: encara hi ha morts per identificar, hi ha persones desaparegudes, i hi ha una feina de reconstrucció –ho faré quan toqui; ara, no.

Per tant, no comptin amb mi en això i no s'ho prenguin com un signe de descortesia –o sí, no ho sé–, jo no ho faré, eh?, no vull fer-ho. I no vol dir que no tingui opinió i que no tingui pensament format. Tampoc faré –en el seu moment– una valoració de com ha actuat el Govern valencià; això ho faran els valencians, que tenen un Parlament i que, quan sigui el moment..., coneixen què ha passat allà, perquè hi són, els toca a ells fer aquesta valoració i demanar –si toca– les responsabilitats; no a mi, com a president de la Generalitat de Catalunya, que prou feina tinc dirigint el país i intentant governar-lo.

Això ho faran –ho han de fer–, els valencians quan sigui el seu moment. Respecto altres posicions, la meva, com a president de la Generalitat de Catalunya, crec que és aquesta, de feina: ocupar-me que les coses aquí funcionin i millorar-les tant com puguem i els valencians tenen un parlament i ja faran el que hagin de fer quan ho hagin de fer. Crec que és el primer, des del meu punt de vista, almenys com a president de Catalunya..., el primer signe de respecte cap a ells.

A l'expressió de les que han manifestat els portaveus, els diferents grups, que –hi insisteixo– agraeixo totes elles..., amb la que més identificat em sento és la de la portaveu d'Esquerra Republicana, amb el cor encongit –amb el cor encongit– i ho tinc present també en aquesta rèplica.

Alguns comentaris. Sobre el primer bloc, de com han anat les coses a Catalunya. Han anat decentment, però és clar que es poden fer millor, i les hem de fer millor. I per això ahir vam començar a fer encàrrecs per poder revisar què ha fet; no perquè no tinguem uns serveis de prevenció i d'emergència i de protecció civil i de serveis públics que funcionin d'una forma decent –no hi ha mai la perfecció, això no existeix, la perfecció, almenys jo no la conec–, sinó perquè han passat coses que ens han sorprès i que hem vist com hem reaccionat i que hem de veure com les podem perfeccionar i millorar.

Efectivament, el tipus d'avisos que es donen, el llenguatge dels avisos que rep la ciutadania, que demana que se li donin indicacions més concretes, ho han dit diferents portaveus, s'ha d'incidir molt en l'autoprotecció –molt–, hi ha coses que no podem fer des de les administracions i vostè ha de saber què ha de fer, si es troba en un moment d'una emergència, d'una pluja que no es pot preveure en un lloc..., ha de saber què ha de fer, la formació a la ciutadania, la col·laboració amb el món municipal, que sempre és i seguirà sent així, això que està més a prop de la ciutadania i el que té més instruments de resposta, això, efectivament, són camps de millora en els que treballarem i els qui hem fet un encàrrec no ho farem en vint-i-quatre hores, ni en quaranta-vuit hores, i no descartem, òbviament, si pertoca, actualitzar alguns d'ells –que en el seu moment van ser pioners–, que possiblement s'hagi d'actualitzar; fer-ho per fer-ho, tampoc. Deixem que facin una anàlisi, el Govern, facin-ho també vostès, des dels diferents grups parlamentaris, molts de vostès, molts grups parlamentaris tenen experiència de govern prèvia, s'han trobat amb això i, si correspon, serà aquest Parlament el que haurà d'actualitzar aquesta llei, la llei d'incendis, la llei de boscos, etcètera, etcètera. Disposats a fer-ho, el Govern farà la feina que li toca, que és, amb els serveis de prevenció, recollir, avaluar com han anat les coses i veure què podem fer, no?

La situació, també arran d'alguns comentaris, encara referent a com hem respost a Catalunya és un punt, podríem dir-ho així, esquizofrènica. Doncs miri, sí, jo dilluns a la tarda, a les sis tenia una comissió de seguiment de les inundacions i dimarts a les vuit i mitja, pràcticament amb les mateixes persones per la sequera. I em

van dir: «home, president, suspenem això de la sequera perquè queda...», «No; no la suspenguem, perquè estem en sequera i perquè sí que han millorat els embassaments d'un vint i escaig per cent –vint-i-nou per cent– a un trenta-quatre per cent, però no n'hi ha suficient. Ha plogut. Des d'un punt de vista de la sequera, malament; en el litoral, no a les capçaleres de conca.

Potser..., el que queda de setmana i aquest cap de setmana ens diuen les prediccions que potser plourà. Per tant, sí –deia el senyor Fernández–, estem així, inundats, veient què fem per respondre a inundacions dilluns a la tarda, després de set reunions, i dimarts al matí, com cada dimarts al matí a les vuit i mitja –ja ho feia el Govern Aragonès i anteriors governs i també ho fem nosaltres–, veure què passa amb la sequera i seguir vetllant perquè vagin a bon ritme les obres que s'estan fent, la construcció de dessalinitzadores i de millora d'aigües. Doncs això és la situació que tenim, efectivament, i això és canvi climàtic, sí –que jo no l'he negat mai–, efectivament, és així, i això hem d'explicar-ho a la ciutadania, perquè pot pensar-se que com que ha pogut molt i hem vist imatges, ara ja..., no, no, ara ja no.

Hem guanyat dies, amb la situació actual, fins a març no hauríem d'entrar, si no plou més –que esperem que plogui més bé; que plogui bé, més–..., fins a març no entrariem en la fase d'excepcionalitat; per tant..., i fa pocs dies, fa quinze dies, les previsions eren que entréssim en fase d'excepcionalitat a finals de novembre o primers de desembre –fixin-se vostès. Ara ja, afortunadament, doncs hem guanyat cinc o sis punts de reserva d'embassaments –al sistema Ter-Llobregat m'estic referint–; a altres sistemes, al Priorat, per exemple, alguns embassaments, a Margalef, a Riudecanyes, han permès guanyar més coll per poder regar. És la situació que tenim. És aquesta. El país que tenim, la situació en què està, la nostra meteorologia, és el nostre espai.

I efectivament que s'han de fer aquestes infraestructures per obtenir l'autosuficiència hídrica d'un setanta per cent, que és l'objectiu que ens vam fixar com a Govern i també per millorar, doncs, quan hi ha situacions de pluges intenses que no hi hagi afectacions. Hi ha les pluges..., algú ha dit «no ha plogut», ha plogut molt. Afortunadament, no ha passat com al País Valencià, que va ploure molt, sis-cents litres o set-cents litres per metre quadrat en poques hores. Aquí ha plogut..., sobretot a les Terres de l'Ebre, hi ha hagut pluges d'aquest ordre, de sis-cents, set-cents litres per metre quadrat. El que passa és que han sigut en quatre o cinc dies, però l'acumulació d'aigua hi era i per tant el risc d'esllavissades hi era. I ha plogut molt, és veritat.

Per tant, no m'agrada tenir –crec que és un error– actituds de cofoisme i no m'hi troben a mi. S'ha respost decentment. La meteorologia ens ha ajudat. No hem tingut, afortunadament, la situació que han tingut a València o a parts de Castella - la Manxa i a parts d'Andalusia. Si no haguéssim pres mesures, hagués tingut afectacions. I hem respost, s'ha respost des dels serveis públics. El mèrit és de les polítiques públiques, s'ha respost amb decència. Però aprenguem lliçons i millorem.

Què fer? Bé, doncs, ja ho he dit. Quatre eixos. Crec que vostès han apuntat tots en la mateixa direcció de les coses que s'han de fer. Plans de protecció civil. Si jo hagués... Haguéssim pogut..., el Govern s'hagués pogut limitar a recordar que és una obligació legal per als municipis de més de vint mil habitants tenir un pla de protecció. Resoldríem alguna cosa amb això? Sí, recordar-ho. Però ens ha semblat que havíem d'anar més enllà, que és dir: «No: recordem-ho i posem-hi mitjans.» També hem de reforçar nosaltres la Direcció General de Protecció Civil perquè pugui homologar aquests plans i pugui revisar-los adequadament. I també hem d'entendre que hi ha municipis de menys de vint mil habitants però que estan en situacions que requereixen un pla de protecció, i donar-los elements perquè ho puguin fer. I tampoc hem de..., ara, tots córrer a sortir per la porta tots de cop, o no sortirà ningú. Hem de fer-ho ordenadament. Les diputacions –vull agrair als presidents de totes les diputacions amb les que hem parlat– estan en disposició de fer-ho i ja moltes d'elles ho estan fent, però a vegades donem més prioritat a altres tipus d'actuacions. Ara crec que és un moment per recordar que aquesta és una prioritat important per a tots els

municipis, per la situació de canvi climàtic que estem vivint. I, per tant, el Govern aquí hi posarà eines al costat.

L'actualització dels protocols, ja m'hi he referit, i de les eines que tenim i el reforç, doncs Meteocat, Protecció Civil... Si ha d'haver-hi un reforç humà, hi serà. Si ha d'haver-hi un reforç tecnològic, hi serà. I si ha d'haver-hi una actualització de procediments, hi serà. En base al que hem après i, almenys en el cas del Govern, també els ho diré, seguint sempre les recomanacions dels experts i de la ciència, dels que hi entenen, dels que s'han format en aquest àmbit, que són els que hem d'escoltar i els que tenen una experiència acumulada de com fer aquestes coses.

Això es feia a Catalunya ja? Sí. Vostès ho recordaran, alguns, sobretot els que tenien responsabilitat de govern, va haver-hi unes inundacions importants a Agramunt, crec que era el 2013, amb quatre persones d'una residència d'avis que van perdre la vida. Allò que era, en petit, el que ha passat a València, a Agramunt, quan va passar aquesta riuada no plovia. Com tampoc plovia a Paiporta. Allò va provocar, segons ens ha explicat, i hem pogut veure, un canvi, una millora en els serveis de protecció de Catalunya i es van introduir mecanismes d'alerta a l'Agència Catalana de l'Aigua i es van adaptar protocols. Ja es feia, no reclamo ni trec pit aquí de..., ja es feia. És el que hem de fer ara també. Veure si del que ha passat podem treure'n alguna lliçó.

La revisió de les zones inundables, això ho farem. Ara, jo també vull ser molt clar. Mirin, aquí hi ha dos grans paquets. Un és més senzill, que és, doncs, que als llocs inundables que no reuneixin condicions no s'hi pot edificar. Això també ja es fa i és difícil posar el llindar de..., a partir de quan és inundable i què es pot fer o amb quines mesures es pot fer. Bé, crec que ho hem de revisar i possiblement ser un punt més estricte. I ho dic amb molta cautela, perquè no ho decidiré jo. Jo prendré la meua part de decisió, però escoltarem els tècnics i si ens ho recomanen, doncs, actualitzarem aquestes mesures.

Això és la part fàcil. La part difícil és què fem amb aquells llocs, amb aquells equipaments que estan construïts en zones que avui veiem que són inundables. Què fem amb una residència de la gent gran que s'ha inundat? I que té una única planta, que no té dos plantes per poder passar els residents si... Això ho hem de decidir. Haurem de decidir què fer. I no vull anar més enllà sense tenir dades concretes i haver-ho revisat. I en alguns casos possiblement haurem de prendre alguna mesura més contundent. La prendrem, la prendrem. En bé de la ciutadania i de l'autoprotecció de la ciutadania.

Ara, jo no faig un discurs de decreixement econòmic, també ho vull deixar clar. Ni d'aprofitar el que ha passat per dir «ara no...» No. Jo defenso un creixement per generar prosperitat compartida a Catalunya i, en honor a alguns comentaris que hi han hagut, hi afegeixo el terme «sostenible». Prosperitat pública compartida sostenible. Però jo no estic advocant per aturar-ho tot, no. Ho vull deixar clar. I hem de fer-ho pas per pas i raonablement. Però crec que el que dic jo ho subscriuria la major part de la societat catalana. O és que no hem de prendre referència del que ha passat aquests dies? O és que no hem de veure si no hi ha alguna activitat que convé que la refem? Això és el que farem i no és una feina, sobretot pel que fa referència a aquest segon capítol, senzilla. Per això s'ha de fer també amb molta cura i amb molta base documental i científica. Ara, prenguem-nos-ho «en sèrio», efectivament, perquè aquests episodis que hem tingut aquests dies no passaran cada cinquanta anys. Les previsions més..., l'opinió dels tècnics és que passaran amb freqüència cada dos-tres anys i, per tant, ens hem de preparar per a això. No hi ha més ni menys.

Tercer comentari que volia fer en referència a l'ajuda al País Valencià. Jo torno a dir el mateix: estarem amb València fins al final. I vull dir unes quantes coses. Ajudar és fer el que et demanen, no el que tu vols. Jo no diré mai, perquè no és cert, que el Govern valencià hagi rebutjat ajut del que ha ofert el Govern de Catalunya. El que ens han demanat ho han tingut i n'han disposat quan ells, que són els que estan allà

i que han d'organitzar la resposta, han cregut que ho necessitaven. I ho vull deixar clar. I ho vull deixar clar. Ajudar és fer el que et demanen, no el que tu vols, ni anar a tenir pressa perquè... No. Vull deixar clar també que per moltes raons hi ha hagut una onada de solidaritat amb el País..., amb la Comunitat Valenciana, amb els conciutadans de València (*remor de veus*), la mateixa que hi hagués hagut per part del Govern... Sí, vull ser respectuós amb la denominació que ells han triat. Ells han triat aquesta denominació al seu Estatut i jo soc respectuós. La mateixa que hi hagués hagut si això hagués passat a Extremadura, o a Aragó o a Andalusia. De fet, jo vaig trucar el dimarts al vespre al president de la comunitat autònoma d'Andalusia, de Castella - la Manxa i de València. La mateixa; la mateixa. També vull deixar-ho clar.

Hi ha hagut peticions concretes, dues, que les responc, formulades en primer lloc per Junts per Catalunya, però llavors també alguns altres grups s'hi han afegit. Un ple monogràfic. Jo no tinc cap inconvenient. Això és una decisió que ha de prendre el Parlament de Catalunya i si al Parlament de Catalunya els diferents grups demanen un ple monogràfic..., escoltin, el que vulguin. Jo encantat de poder reflexionar i debatre amb calma del que vostès considerin oportú com a Parlament de Catalunya, això és una feina del Parlament, que s'hagi de debatre. El Govern farà la seva part de feina, ja l'ha començada a fer amb decisions que va prendre ahir, i el Govern ha tingut al corrent, com no pot ser d'una altra manera, els diferents grups parlamentaris, en la persona del conseller de Presidència i en la persona de la consellera d'Interior, perquè vostès sabessin com ho estàvem gestionant i què estàvem fent i tinguessin informació.

I també vull agrair la disponibilitat que m'han mostrat personalment a mi, també al conseller d'Interior, la majoria de grups de posar-se al costat i d'oferir disponibilitat per si convenia fer alguna cosa, que afortunadament no ha fet falta; afortunadament, sinó també ho haguéssim activat, perquè en aquests casos és bo que el país rebi un missatge de la màxima unitat política possible.

Sobre els dos encàrrecs que tenen la consellera d'Interior i la consellera de Política Territorial d'actualitzar els protocols i de revisar la inundabilitat, no tinc cap inconvenient en que hi hagin reunions de treball i que s'hi incorporin les peticions que tinguin els diferents grups polítics que hi vulguin assistir i, per tant, ho articularem d'aquesta manera. Ara, el Govern, també els hi dic, no abdicarà, no pot abdicar de les seves responsabilitats, i per tant nosaltres seguirem fent el que creiem que hem de fer. Disposats sempre, en això i en tot, a incorporar aportacions que puguin haver-hi que ens ajudin a millorar la tasca de governar Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Els grups parlamentaris poden exercir el seu dret a rèplica per un temps de cinc minuts. Té, en primer lloc, la paraula la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz, en nom del grup parlamentari de Junts.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. President Illa, compartim amb vostè que és cert que avui ens podríem dir moltes coses, però com vostè també, avui no toca, trobarem el moment, segur. Aquesta compareixença nosaltres la vam demanar precisament per aquest compromís de respecte i d'un to institucional com és el que mereix aquesta situació que estem vivint. Vostè mateix ho ha dit, hi ha més de dos-cents morts, hi ha gairebé cent desapareguts i, per tant, des de Junts, des del primer moment ens hem mostrat a la seua disposició des d'un respecte institucional, que és el que ens pertoca. Vam demanar aquesta compareixença i per això som aquí. Nosaltres no teníem dubtes a l'hora de demanar-la i celebrem que vostè finalment tampoc n'haja tingut.

Li hem explicat que ens fem nostra aquesta tragèdia i, per tant, per això li hem demanat aquesta reunió. Li agraïm que accepti aquesta proposta de Junts per Catalunya. Considerem que aquesta gestió que Catalunya ha de fer des d'un punt de

vista d'impulsora cap a l'ajuda al País Valencià, ha de comptar amb la cambra, ha de comptar amb els diferents grups parlamentaris i, per tant, que aquesta resposta institucional i cívica es pugui coordinar no només des del Govern, sinó també amb l'acompanyament de la resta de grups parlamentaris. Vostè sap que nosaltres som una formació amb aquest deure de govern, estem en diferents institucions, hem estat també a Govern i, per tant, per això li demanem de poder participar activament en aquesta proposta que ha de fer Catalunya per ajudar a la reconstrucció del País Valencià i també per abordar totes les afectacions que hi ha hagut a Catalunya.

Aquests dies els ciutadans de Catalunya ens hem preguntat què hauria passat si això hagués passat aquí, per exemple, i, per tant, des d'aquest punt de vista és que plantejem aquesta petició de monogràfic. És evident que és aquesta cambra qui ha de decidir si ho tira endavant o no, nosaltres registrarem aquesta petició que esperem que tinga recorregut i que siga un debat serè que ens permeta poder actualitzar i reforçar aquest sistema d'emergències del país perquè, com li deia, tota la gestió de crisis comporta un aprenentatge, comporta també una anàlisi per fer unes propostes de millora i, per tant, en el marc d'aquest monogràfic nosaltres considerem que pot ser un bon espai.

Perquè no hem d'oblidar que algunes disfuncions sí que s'han produït a Catalunya. És veritat que la gestió quant a les comarques de les Terres de l'Ebre, amb totes les alarmes i tot l'acompanyament a la ciutadania, va funcionar. Va ploure molt, veig també aquí el delegat del Govern a les Terres de l'Ebre, a qui abans no he pogut saludar. Però també és evident que a una comarca com el Baix Llobregat, per exemple, potser les alarmes o les alertes van generar alguna disfunció i per això volem aquesta anàlisi acurada que ens permeta tenir aquestes propostes de millora.

També voldria aprofitar aquesta rèplica per dir-li, president, a vostè i a tot el seu Govern, que durant aquests dies és evident que hi ha hagut molta informació interessada, manipulada, aprofitada, i que tots plegats ens hem de conjurar a combatre-ho. Hi ha rumors que no ajuden ningú. Hi ha notícies falses que fins i tot es fan virals, que tampoc no ajuden ningú. La reflexió que des de Junts voldríem fer és que, malauradament, fa anys que el País Valencià té una percepció errònia en alguns sectors del poble català. També ha interessat això a algunes formacions polítiques amb discursos sempre carregats d'odi contra la ciutadania de Catalunya, i en canvi, aquests dies hem vist molt clarament l'existència d'aquests llaços, d'aquests vincles i d'aquesta solidaritat que Catalunya ha tingut amb el País Valencià i, per tant, crec que és responsabilitat de tots no augmentar ni aquests discursos d'odi cap al poble català, ni tampoc aquests discursos relacionats amb aquesta desinformació.

Per tant, nosaltres valorem que haja acceptat aquestes dues propostes que li hem fet: la reunió amb els diferents grups per gestionar les ajudes cap al País Valencià i també aquest monogràfic que farem aquí al Parlament, esperem. Hem estès la mà, veiem que vostè l'agafa, i, per tant, continuarem treballant en aquesta línia també sempre que Catalunya necessite les aportacions de Junts per poder continuar tirant endavant.

Així que res més.

I moltes gràcies.

El president

A continuació té la paraula la diputada senyora Marta Vilalta i Torres, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Marta Vilalta i Torres

Gràcies de nou, president. Hem escoltat atentament la seva intervenció, president Illa, i també, doncs, ara les explicacions a la rèplica. I volíem aprofitar per fer algunes reflexions o algunes consideracions.

D'entrada, posar en valor el sistema d'emergències de Catalunya. Ens ho deia al grup parlamentari una bona amiga valenciana que està ara vivint aquí a Catalunya

i ens deia: «No sabeu la sort que teniu a Catalunya del sistema d'emergències». Sí que ho sabem, crec que tots els que som aquí i totes les que som aquí. Defensem-ho i, per tant, protegim-ho i millorem-ho, evidentment. Però també aquesta reivindicació de tots els professionals i de com hem anat construint al llarg d'aquests anys aquest sistema que protegeix la ciutadania del nostre país.

També voldríem aprofitar aquesta rèplica per agrair-li la coordinació del seu Govern i, sobretot, la informació que ens ha fet arribar com a grup parlamentari i a la resta de grups a través de vostè mateix o de les conselleres, doncs, responsables de la gestió d'aquests dies.

Una reflexió –i volem insistir-hi–: si ens posem d'acord en lamentar la tragèdia com aquests dies ho hem fet –vam fer una declaració institucional per unanimitat aquí al Parlament, hem compartit avui moltes reflexions d'aquest sentiment del cor encongit–, si compartim això, també hem de ser capaços de posar-nos d'acord en actuar en les causes i en intentar evitar que això passi.

Sabem que no ho podrem evitar, cada vegada el risc serà més freqüent, malauradament, i fins i tot més greu. Però és decebedor que no puguem abordar de fons les causes i, per tant, intentar evitar aquestes conseqüències.

Per això els hi fèiem la proposta de constituir aquí al Parlament una comissió d'estudi sobre el canvi climàtic des de totes les vessants, poder treballar amb experts, de la mà de les persones expertes del nostre país. I, per tant, emplacem, evidentment, el Govern, però també la resta de grups d'aquesta cambra, a poder-ho fer. Podem fer monogràfics, hi estem d'acord, serveixen per debatre, per posar el focus mediàtic, però necessitem també un treball de fons persistent que vagi avançant d'acord, també, amb tot el coneixement i aprenentatge que tenim i que hem tingut aquests dies.

No només això, aquesta proposta de la comissió, també els fem propostes de mitigació i d'adaptació. Avui no n'hem parlat gaire, però és necessari desplegar aquesta llei de canvi climàtic i reduir les emissions.

I també els demanem coherència, president, perquè no té sentit parlar aquí de revisar les zones inundables, que és evident que cal fer-ho, però després aprovar POUMs als municipis on vostès governen com, per exemple, a Mollet del Vallès, on aproven poder construir en zones inundables com el Calderí. Aquí hi ha una incoherència.

Per tant, revisem-ho. Si us plau, fem la feina ara que hem vist les conseqüències tan greus que també ha patit el País Valencià. I, per tant, siguem coherents en la presa de decisions.

Diuen al País Valencià que cada cinquanta anys el riu recupera les escriptures. És molt gràfica aquesta frase. Probablement no serà cada cinquanta anys veiem, doncs, com s'acceleren els efectes del canvi climàtic, però és un recordatori perquè ens hi posem abans de que sigui massa tard.

La setmana passada va ser el delta de l'Ebre, amb aquesta zona zero del canvi climàtic del litoral català. No només la setmana passada, venim d'anys anteriors on el Delta i les Terres de l'Ebre, doncs, han patit les conseqüències de diversos episodis de gota freda. Dilluns era el Baix Llobregat, aquesta mateixa setmana era el Baix Llobregat. Fa uns mesos i anys ha sigut el Maresme. En tenim reiterats exemples al nostre país.

Per tant, els estenem la mà per fer tots els canvis, millores, per posar en pràctica els aprenentatges, però sobretot per fer-los bé, perquè siguin útils, sense subordinacions i, sobretot, doncs, sense avantposar el ciment a les persones. Sabem com fer-ho, hem vist les conseqüències. Per tant, anem cap a la direcció que pertoca.

I sobretot, perquè evitar les amenaces és actuar sobre l'arrel de les causes. Ara hem d'actuar en l'emergència. Avui n'hem parlat molt d'això. I aquí, en general, s'ha fet de forma correcta. Però no ens quedem amb aquesta feina. Anem a l'arrel també de les causes, a les mesures estructurals, de mitigació i d'adaptació. Unes mesures que han de ser valentes, que han de ser ambicioses.

I, per tant, conjurem-nos-hi com a país, també des de la política i també des de les institucions, perquè hi ha qui aprofita ara per fer antipolítica i per desmerèixer-ho tot. Per tant, fem-ho també des de les institucions, com estem fent avui aquí, per preservar la vida i el futur de les nostres generacions.

Moltíssimes gràcies.

El president

Tant el Grup del Partit Popular de Catalunya com el Grup de VOX en Cataluña renuncien al seu torn. Té la paraula, si ho considera pertinent, la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres, en nom del Grup Parlamentari dels Comuns.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. President, jo no sé si n'hi ha algú que vol aturar-ho tot. Jo no; i els Comuns, tampoc. Per tant, posem-nos a fer totes les vies de tren possibles. Impulsem el transport públic a fons, empenyem les renovables. Jo no sé si algú vol aturar-ho tot; nosaltres, no.

Però també li dic, el debat de fons no s'arregla amb *greenwashing* ni posant l'etiqueta de «sostenible» a qualsevol política «desarrollista» de sempre. Per tant, estic convençuda que avui no és el dia, que aquest no és el moment, que podrem tindre un debat a fons, però aquest debat existeix i s'ha de tindre.

Comentava abans també que calia treballar en tres fronts davant les emergències. Un era la reducció de les emissions per reduir o aturar aquest escalfament global. El segon és l'actualització del sistema d'emergències. I el tercer és un planejament urbanístic pensat per a la realitat climàtica i geogràfica que tenim.

Però deixeu-me que ara, en la rèplica, afegisca un altre element, un quart element, que ha anat sortint en altres intervencions, però que crec que és important insistir-hi. Fer front a les emergències també és preparar-nos com a societat i com a país en contra de les campanyes d'intoxicadors, de «conspiranoïcs» i dels aprofitats de l'extrema dreta que utilitzen el dolor i la desgràcia per inocular mentides i odi entre la gent. Ells. Ells que són els màxims responsables de tots els discursos que neguen el canvi climàtic generat per l'acció humana i els perills que se'n deriven. Ells que ataquen els servidors públics i els científics. Ells que volen impedir que pugam prendre mesures per fer front a l'emergència climàtica de manera més ràpida i més contundent. I ells que estan aprofitant les catàstrofes per intentar treure'n rèdit electoral, és una veritable indignitat. I, per tant, cap lliçó dels que van decidir posar el pressupost per a emergències a promoure els toros i d'aquells que van posar de director general d'Interior a un expert en espectacles taurins. Això és la dreta. I això és l'extrema dreta.

I quan pregunten per què volem més impostos als rics, per què volem més impostos a les elèctriques, que estan tenint beneficis de vergonya, per què volem més impostos a la banca, la resposta està molt clara: perquè el que necessitem són serveis públics de qualitat i que funcionen. Aquesta és la millor manera de fer front a les catàstrofes, de fer front a les crisis, de salvar vides i de combatre la demagògia i les notícies falses que l'extrema dreta està promovent per alimentar la por i l'odi.

Per tant, anticipació i planificació ecològica, enfortiment de les xarxes comunitàries i també dels serveis públics i, per últim, una ciutadania formada i informada per fer front a l'extrema dreta i a les seues mentides.

Moltes gràcies.

El president

Tot seguit té la paraula la diputada Laia Estrada Cañón, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, president. Molt breu. Dues qüestions. Miri, senyor Illa, vostè diu que no vol entrar a fer valoracions de la gestió que ha fet el Govern del senyor Mazón

i que això ja arribarà. Permeti'ns que siguem suspicaces al respecte, perquè una de les qüestions que precisament està sobre la taula és la incomprensió respecte al paper del Govern espanyol en tot això: un estat profundament centralista, acostumat a fer ingerències polítiques quan li interessa, fins al punt que va ser capaç de suspendre una autonomia quan li va interessar, i ara resulta que és el més respectuós del món amb la sobirania de les diferents comunitats autònomes. Aquí ens van enviar sis mil policies quan no els vam demanar pas.

Li diem això en relació amb el que dèiem abans de la crítica a aquest tacticisme partidista que estem veient entre el Govern espanyol i el Govern que hi ha a la comunitat autònoma del País Valencià. Perquè darrere qui hi ha és tota la gent de la Ribera i de l'Horta que està patint, la població de Paiporta, la població de Xiva, la població de Catarroja, de Massanassa. Vostès no sé si han baixat en aquestes poblacions. No sabem si algunes de les que estan aquí s'han passejat per aquells carrers totalment insalubres, però la gent allà està patint i de valent. Però tacticisme partidista. Primera reflexió.

I segona qüestió: naltros estem d'acord que hem de poder debatre amb més profunditat de les qüestions que s'han posat aquí sobre la taula pel que fa a les mesures que s'han d'aplicar davant de la realitat del canvi climàtic i de que aquests fenòmens meteorològics extrems cada vegada seran més freqüents i més virulents. I estem d'acord amb la idoneïtat i la possibilitat de convocar un ple monogràfic. Estem també d'acord amb la possibilitat de constituir comissions d'estudi, però el que ens interessa sobretot és que s'aprovin polítiques, mesures i que s'apliquin. Perquè aquí es planifica, es planeja, es legisla sovint, s'aplica poc i es fiscalitza gens. I, per tant, està molt bé tenir lleis, tenir mesures que estiguin molt ben estudiades i molt ben treballades, com la llei de canvi climàtic, però ens serveix de poc si després no s'aplica.

Per tant, sí, debatem, acordem quines són les mesures que calen. Nosaltres pensem que bàsicament hem d'incidir en l'àmbit de les emergències, en l'àmbit del planejament territorial i urbanístic i en l'àmbit mediambiental, però això significa debatre en profunditat de quin és el model de país que tenim i deixar-nos d'incongruències, d'hipocresies i d'irracionalitat. Cal un canvi de model de país. Prou política *desarrollista*. Prou política de trinxar el territori. Prou política negacionista.

I això, senyor Illa, vostè sap que li hem dit en moltes ocasions. I no és responsabilitat només del seu Govern; és responsabilitat de tots els governs que han passat per aquí en els darrers anys. Perquè, hi insistim, la política *desarrollista* va ser imposada pel franquisme, però l'autonomisme l'ha perpetuat fins a dia d'avui. I això ha de canviar.

Gràcies.

El president

Tot seguit pot intervenir el Grup Mixt. Desitja intervenir? (*Pausa.*) Renuncia a intervenir. I el Grup Socialistes? (*Pausa.*) També renuncia a intervenir.

Tanquem, doncs, aquest punt de l'ordre del dia i passem al següent punt de l'ordre del dia que fa referència a la sessió de control al Govern.

Pregunta al Govern sobre la gestió de l'emergència provocada per la DANA a Catalunya i a la Comunitat Valenciana (retirada)

310-00027/15

Atès que les preguntes al president de la Generalitat ja van ser formulades el dimecres 30 d'octubre, passem tot seguit a les preguntes al Govern, amb el benentès que els informo que el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar ha retirat la pregunta oral sobre la gestió de l'emergència provocada per la DANA a Catalunya i a la Comunitat Valenciana.

Pregunta al Govern sobre el Bo Lloguer Jove

310-00024/15

Passem, doncs, a la primera pregunta, la formula la diputada senyora Mar Besses Casanovas, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre el Bo Lloguer Jove.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Consellera Paneque, quin esperen que sigui l'impacte del bo jove a Catalunya d'ajuda al pagament del lloguer per a joves d'entre divuit i trenta-cinc anys?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica
(Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; moltes gràcies, diputada. Compartim la preocupació, doncs, per la manca d'habitatge i per les dificultats d'accés, de fet, de tota la població –dels joves també i especialment– a l'habitatge. Respecte al Bo Lloguer Jove, dir-li que és una de les maneres d'atendre aquesta situació, que el Govern d'Espanya va facilitar –com vostès saben– ajuts de 250 euros al mes per al pagament del lloguer per a menors de trenta-cinc anys, que tenim ja acordada i aprovada l'assignació d'aquest 2024 i que estem en converses per seguir avançant en el futur.

El president

Per respondre, té la paraula la diputada senyora Mar Besses Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Consellera, aquesta mesura és només un pedaç. De fet, és un altre pedaç a l'emergència habitacional que pateix la ciutadania a Catalunya, castigada per l'especulació immobiliària en un mercat mancat de la regulació necessària.

Nosaltres, quan parlem d'habitatge, estem parlant de la garantia d'un dret i no de pedaços per facilitar encara més l'afany lucratiu dels grans tenidors. Necessitem mesures estructurals i no solucions temporals; necessitem regular efectivament l'accés al dret a l'habitatge sense més excuses i sense més dilacions. Catalunya té competències exclusives en habitatge i mereixem un govern amb prou ambició per desplegar-les, perquè no ens podem permetre un govern que vagi a remolc de Madrid amb mesures curterministes que no ataquen el problema d'arrel.

Aquesta mesura, lluny de garantir l'accés a l'habitatge, perpetua un sistema de desigualtat que beneficia uns pocs i precaritza la majoria, allunyant-nos del que hauria de ser el nostre objectiu, que no pot ser cap altre que garantir l'accés a un habitatge digne. Vostès, quan han tingut l'oportunitat de fer-ho en aquest Parlament, no només l'han malbaratada, sinó que han dificultat o impedit que el govern d'Esquerra Republicana regulés els habitatges d'ús turístic o que acabés amb les males pràctiques del lloguer de temporada i del lloguer d'habitacions.

Saben o haurien de saber que, sense l'efectivitat d'aquesta regulació, el bo jove no és més que un pedaç, que es converteix en una transferència directa de recursos públics cap a les butxaques de rendistes i especuladors. Consellera, és aquest el projecte de país pel PSC per facilitar que el jovent ens puguem emancipar? Catalunya té competències exclusives en habitatge i els hi demanem que exerceixin aquestes competències amb ambició, i això requereix valentia i determinació per posar totes les eines possibles per fer efectiu aquest dret.

Per responsabilitat i perquè en depèn la vida, el benestar i la salut de les persones, des d'Esquerra Republicana i el Jovent Republicà els farem moure fins a garantir efectivament aquest dret.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica
(Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies. Diputada, efectivament, li deia en aquesta primera resposta: l'habitatge, o millor dit «la manca d'habitatge assequible» s'ha convertit en una font de desigualtat. La gent jove pateix aquest problema. És veritat, també, que és un repte tan gran que, de fet, mereix una resposta integral per a tota la societat i, a més, que siguem capaços de protegir aquells més vulnerables; són dues respostes d'un sol pla destinat a canviar les coses d'habitatge.

També li haig de dir –i, cregui'm, l'hi dic sense acritud, però per posar un element també de reflexió– que no ens trobaríem en aquest problema o no en la dimensió que ens trobem si s'hagués arribat a un acord pressupostari al Congrés. I ho dic perquè també fem la reflexió que el pacte té una importància fonamental també en la vida de la gent i que les nostres votacions també tenen impactes fonamentals en la vida de les persones.

I per això, efectivament, des del Govern de la Generalitat es va obrir una convocatòria amb recursos propis per complementar; no per posar pedaços, sinó per complementar. S'han presentat, concretament, a la convocatòria de gent jove, de persones joves, de menors de trenta-cinc, 36.026 sol·licituds, de les quals 27.484 complien els requisits. I hem hagut d'ampliar el pressupost perquè no hi havia previsió; s'han doblat les sol·licituds del 2024. Hi havia 21,7 milions inicials i els hem augmentat fins a 49,8 milions d'euros per tal d'atendre el compromís inicial d'aquest Govern d'atendre el cent per cent de les sol·licituds no només de lloguer jove, sinó també per a gent gran i per a les famílies –el cent per cent de les sol·licituds– i això ens va obligar també a mobilitzar 31 milions d'euros de romanents, precisament, per a la concessió d'ajuts al pagament de lloguer per a famílies.

Per tant, el repte és immens. El nostre compromís és ferm...

El president

Consellera, se li ha acabat el temps.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica
(Sílvia Paneque i Sureda)

I, per tant... *(El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Per formular la següent pregunta, sobre el canvi climàtic...

Pregunta al Govern sobre el canvi climàtic

310-00031/15

...té la paraula la diputada senyora Laura Vilagrà i Pons, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Laura Vilagrà i Pons

Gràcies, president. Consellera... Bé, desolades pel que ha passat al País Valencià i hi enviant-hi tota la solidaritat i l'estima, però la pregunta és obligada: què més ha de passar al nostre Mediterrani perquè el Govern català desplegui tot el contingut de la llei del canvi climàtic, atès que després de dues hores de debat no n'hem sentit ni mitja paraula?

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; moltes gràcies. Senyora Vilagrà, en primer lloc, aprofito per expressar, com no pot ser d'altra manera, el condol i el suport institucional a la Comunitat Valenciana i dir que el poble de Catalunya ha viscut amb profund dolor l'episodi de la DANA. Agraïment a la ciutadania, agraïment als serveis públics per la seva capacitat tècnica excel·lent; alcaldes, alcaldesses.

A Catalunya hem viscut, efectivament, inundacions, afectacions, restriccions a la mobilitat, pèrdues econòmiques, però, afortunadament, no hem hagut, doncs, de lamentar danys personals.

Estem convençuts, des del Govern, que Catalunya té l'estructura suficient per afrontar amb garanties aquestes emergències: serveis públics i protecció civil excel·lents i, per tant, és inexcusable des del Govern actuar amb les línies que ara mateix s'han desenvolupat per part del Govern i en la veu del president Illa, com li deia, a causa de la irrupció, efectivament, del canvi climàtic; la DANA ha estat un avís amb tota la fatalitat a la Comunitat Valenciana i també a Catalunya.

El president

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyora Laura Vilagrà i Pons.

Laura Vilagrà i Pons

Vivim fenòmens extrems i necessitem polítiques de mitigació i adaptació molt més profundes, com ara la llei de l'impost sobre emissions dels grans vaixells, i no entenem –i no entén la ciutadania– com el seu grup o Junts per Catalunya i altres, doncs, van tombar la proposta del Govern republicà que vàrem portar aquí al Parlament.

De fet, no s'hi val a dir que això afectaria la competitivitat de l'economia, perquè l'augment de temperatures sufocant, aquests fenòmens meteorològics extrems, sí que treuen competitivitat a l'economia catalana. Per tant, hem d'actuar ja. I això va de gestionar i de regular el turisme; de gestionar, des d'un punt de vista de sostenibilitat de la demanda, l'aigua, per exemple, o també de polítiques urbanístiques en zones inundables, que, efectivament, són un polvorí.

És una assignatura pendent històrica –ja l'hi reconec–, però també vull posar en valor el que s'ha fet fins ara, la legislatura passada: obres hídriques en diferents ajuntaments, drenatges –i han funcionat–, com també la posada en marxa de simulacres massius d'avís que van detectar errors. Vam prendre millores i això ha fet que en aquestes emergències, *a posteriori*, haguem pogut reaccionar amb molta més rapidesa i seguretat.

Però és que avui ho ha tornat a fer. Ara ho ha tornat a fer: vostès parlen de les conseqüències i no de les causes. Deixi's de polítiques toves, de polítiques amb poca decisió. Com li vaig dir a la compareixença, el canvi climàtic ja s'està cobrant vides i, per tant, el que seria contradictori, crec que ho han fet una mica avui, és lamentar-nos de les conseqüències d'aquestes catàstrofes i no fer el que toca, no comprometre'ns a fer el que toca.

Al País Valencià, a Catalunya, ens ho juguem tot en aquests propers anys i en aquest sentit –i li ha dit la portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra–, des de la responsabilitat, des de les ganes de col·laborar, però sobretot des de les ganes d'aportar solucions transformadores ens calen solucions; ens calen mesures que salvin vides, que posin la salut de les persones al centre i, per tant, no podem perdre ni un minut més.

Per tant, l'hi torno a demanar, i no m'ho ha respost: com pensen aplicar la llei pel canvi climàtic? I en aquest sentit, doncs, totes les mesures i tots els continguts que hi ha pendents.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica
(Sílvia Paneque i Sureda)

Sí, moltes gràcies. Senyora Vilagrà, efectivament. Lamentem, però també ahir mateix aprovàvem en el Consell Executiu un acord que jo crec que en les seves línies mestres dona resposta, a part de les preguntes que vostè em feia, a quatre eixos.

El primer, assegurar i col·laborar amb el món municipal posant els recursos necessaris perquè hi hagi un protocol, un pla de protecció civil actualitzat a tots els municipis de Catalunya; segon, revisar els propis protocols tècnics per millorar la capacitat de resposta, sobretot en episodis, no?, tan radicals i antagònics –sequera i crisi de la DANA– com estem tenint a Catalunya; tercer, prendre decisions on calgui per garantir la seguretat de les persones –aquesta revisió dels mapes de risc i inundabilitat, i quart, el suport econòmic als municipis doncs que així ho requereixin pels danys de la DANA.

Però, a més a més, fixi's; per això deia, no?, «contradictori pot semblar», però també prenent mesures per tenir trenta-un hectòmetres cúbics addicionals d'urgència durant aquest any 2025 per atendre la sequera, o també conjurar-nos perquè Catalunya tingui una manera de viure i produir neta. No renunciem al creixement, però volem créixer de manera sostenible i verda. Catalunya té reptes importants en educació, en salut, en seguretat, també en transició ecològica, reformes que requereixen coneixement, que requereixen innovació i per això insistim –i ho estem fent– en prendre mesures i accions sostenibles.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta la formula la diputada senyora Anna Navarro Descals...

Pregunta al Govern sobre polítiques digitals

310-00020/15

...sobre les polítiques digitals; del Grup Parlamentari de Junts.

Anna Navarro i Descals

Molt bé; gràcies, president. Conseller, bon dia. Des de Junts sempre hem demostrat un compromís ferm amb les polítiques digitals i els resultats ho avalen amb projectes com l'Aina o NewSpace, situant Catalunya al món com un país capdavanter, amb visió de futur i preparada pels reptes que tenim avui en dia, i avui més que mai.

Aquesta aposta per la innovació ha de pensar en molt gran és el que ens estava posicionant en l'àmbit digital a nivell mundial, situant Catalunya a la primera lliga, que és on volem estar i volem continuar aquí. Necessitem estructures pròpies de sobirania digital per respondre en temps real i protegir els catalans davant dels desafiaments globals per a una transformació innovadora i molt àgil i que ens permeti liderar en la mitigació i l'adaptació a reptes com l'emergència climàtica.

Els catalans volem un govern digital, no analògic, que acompanyi aquesta transformació que tant necessitem els emprenedors, innovadors i tots els sectors de la societat. Això no va només d'economia, sinó de seguretat, protecció i confiança pels catalans. A Junts ens prenem molt seriosament aquesta transformació constant que afecta tots els catalans i creiem que Catalunya no només pot atrapar aquestes tecnologies, sinó per què no podem pensar que podem ser supercapdavanter aquí?, tot un referent. I em sembla que els catalans esperen això de nosaltres. Ens hem de posar el llistó superalt –molt alt.

Hem vist com el primer ministre britànic, Starmer, ha situat la intel·ligència artificial entre els factors clau per al creixement econòmic amb impacte directe sobre el dret fonamental a la informació, la llibertat de premsa, la creació de continguts i les *fake news*. Suposo que entén molt bé com estan avançant els xinesos, els americans..., els tecnòlegs xinesos americans. Fins i tot el Govern d'Espanya té un ministeri per a la transformació digital. Com és que no han volgut recuperar la conselleria creada de Junts?

I davant d'un *gobierno* que pretén recentralitzar competències, li preguntem: aquest govern té la intenció de defensar la sobirania digital de Catalunya per oferir seguretat, protecció i confiança dels nostres ciutadans? Des de Junts li demanem que vetlli...

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps. Per respondre, té la paraula el senyor Miquel Sàmper Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Diputada Navarro, bon dia. Miri, li dono unes petites dades. Quant al tema empresarial, el vint per cent de totes les empreses són de caràcter tecnològic. Representen el nou per cent del PIB català, un trenta per cent del volum de negoci, un quaranta-set per cent de les exportacions i un quaranta-cinc per cent de la inversió estrangera a Catalunya; més de cent cinquanta *hubs* tecnològics, per exemple Luftansa, Oracle o AstraZeneca.

Quant a connectivitat –i això és molt rellevant– tenim 6.169 quilòmetres de fibra òptica. Arriben a un seixanta per cent dels municipis i tenen un impacte potencial en el noranta-quatre de la població; dos mil quilòmetres en fase d'obres i 1.500 quilòmetres en fase de projectes.

Jo li voldria explicar quines són les pretensions o prioritats del Departament d'Empresa; en concret, tres plans: el pla d'impuls pel talent digital, destinat a posicionar Catalunya com un pol de referència per a la població interessada en l'activitat tecnològica; un pla del foment i impuls de les tecnologies a pimes –i el títol ho diu tot– i un pla per a la promoció de l'autonomia digital –i això és molt important–, perquè contempla un xoc contra la bretxa digital, una transformació en els punts TIC o Òmnia en espais d'acompanyament digital a la ciutadania; pla de xoc en formació digital, a noranta mil persones aproximadament; bons digitals, i treballar per actualitzar l'ACTIC com a requisit de funcionariat també docent i sanitari.

Miri, senyora Navarro, ahir assistíem a la fira de l'Smart City, eh?, hi havia un estand de Catalunya. No sé quin és el percentatge, però diria que pràcticament la totalitat eren empreses derivades de l'espai tecnològic. Hi havien empreses de quatre treballadors, però n'hi havien de quaranta, de cinquanta, de tres-cents i de mil. Això és el que pretenem nosaltres, que hi hagi un traspàs del coneixement de les noves tecnologies, de tot el món tecnològic, al món de les empreses, amb una única voluntat: generar ocupació, generar ocupació de qualitat, i, per tant, generar riquesa.

El president

La següent pregunta, sobre l'Agència d'Atenció Integrada Social i de Salut...

Pregunta al Govern sobre l'Agència d'Atenció Integrada Social i de Salut

310-00021/15

...la formula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté, del Grup Parlamentari de Junts.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Primer de tot, volem enviar el nostre suport i escalf també als equips d'emergència davant la tragèdia al País Valencià, incloent tot el personal sanitari, i amb un especial agraïment a les ADF desplaçades.

Dit això, honorable consellera, la setmana passada van aprovar el projecte de llei d'atenció integrada social i de salut, una iniciativa de Junts per Catalunya. La portàvem al programa ja el 2021. Als setze mesos de govern, els consellers Cervera i Argimon la van deixar a punt, i amb la sortida del Govern, Esquerra la va guardar al calaix. Ens vam veure obligats, des de l'oposició, a entrar-la al Parlament. Llavors tot van ser presses. I, mesos més tard, Esquerra entrava la seva. Però van decaure al finalitzar la legislatura.

La integració social i sanitària i prioritzar la salut pública i comunitària és una responsabilitat ètica després de la pandèmia. Ho hem vist aquests dies també al País Valencià. I més quan Catalunya té un envelliment i un sobreenvelliment dels més alts del món: gairebé un vint per cent de la població té més de seixanta-cinc anys, són 1.600.000 persones, i 260.000 tenen més de vuitanta-quatre anys. L'any 2050 tindrem més d'1 milió de persones que superin els vuitanta anys.

Salut i Drets Socials han de treballar junts amb l'agència que inclogui el món local, perquè l'usuari és la mateixa persona; l'hem de situar al centre, mantenint les seves preferències vitals en tot moment: atenció domiciliària, pisos amb serveis, centres de dia, i en el moment de pèrdua d'autonomia, residències assistides, si així ho volen. I tot això amb el suport de cures palliatives quan sigui necessari.

A Junts tenim clares les demandes dels professionals: atenció domiciliària d'activació ràpida, professionals de gestió de casos i més terapeutes ocupacionals. Però també necessitem infermeres, i Catalunya en pateix un dèficit sagnant, eh?: 6,44 per cada mil habitants, quan la mitjana europea és de vuitanta-tres. Un dèficit de 19.180 infermeres.

És urgent l'agència per millorar l'atenció a la gent gran, salut mental i discapacitats, però també les condicions dels professionals. I no ens conformarem amb set proves pilot a diferents llocs del territori, obviant Tarragona, Lleida i el Pirineu, i sense que set mesos més tard hagin rebut ni un euro de Drets Socials.

Consellera, com pensen fer l'agència i amb quines infermeres?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Mònica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Moltes gràcies. Bé, primer de tot, la consellera de Drets Socials i Inclusió soc jo; ella és la consellera de Salut. Però bé, agraeixo la pregunta. Comparteixo amb vosstres i amb el seu grup parlamentari el gran avenç que suposarà la creació de l'Agència Integrada Social i Sanitària; serà una eina essencial que permetrà que serveis necessaris, serveis sanitaris i socials, treballin de manera coordinada per donar el millor servei als ciutadans. I aquest és sens dubte..., ho demostra el fet que ha estat un dels primers projectes de llei impulsats pel nostre Govern.

Aquest Govern, aprovant aquest projecte de llei de la creació de l'Agència Integrada Social i Sanitària, dona compliment als acords d'investidura. Som coneixedors que la llei també va ser una de les principals mesures que contemplava el pla de govern de l'equip anterior i que tant la proposició de llei que el seu grup parlamentari va presentar com aquella que finalment el Govern va presentar –l'anterior Govern– el 9 de gener de 2024 van decaure per finiment de la legislatura.

Nosaltres hem volgut accelerar aquest procés per tal que aquest no torni a ser un intent fallit d'aprovació, i és per això que és un dels primers projectes de llei..., en concret, el tercer projecte de llei que ha passat a consell de govern per accelerar-ho.

Dit això, el Govern no ha esperat a l'aprovació de la llei per posar-se en marxa, i ja treballa en desplegar l'atenció integrada social i sanitària. Per això estem en procés de desplegament territorial en l'àmbit de residències de les persones grans, alhora que avancem en la interconnexió dels sistemes digitals de salut i social.

Estem seguint estretament set experiències pilot arreu del territori amb la missió de poder establir models de desplegaments per a la resta de Catalunya. L'any vinent, el 2025, tenim previst afegir més experiències arreu del territori, reforçant-les i dotant-les de més recursos.

Espero que siguem capaços d'arribar a amplis consensos en seu parlamentària per aprovar aquesta llei tan esperada al més aviat possible. Arribar a un ampli consens al Parlament serà un bon exemple que posem al centre de l'acció política tots els grups parlamentaris la millora dels serveis públics i les necessitats de les persones grans, de les persones amb discapacitat, amb problemes de salut mental o addiccions, així com a tot el seu entorn cuidador. Mà estesa del Govern perquè sigui així.

El president

Per un error d'aquesta presidència, ja se li ha exhaurit el temps. Tanmateix, té encara dinou segons, el diputat, per si considera pertinent de repreguntar.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Sí. Preguntar a la consellera de Salut i que contesti Drets Socials vol dir que la integració va bé. La música ens agrada, consellera, és nostra; si la lletra també és la de Junts per Catalunya, tindrà el nostre suport, però no deixarem que es continuï perdent temps.

Ja els anuncio que al acabar aquesta sessió de control, Junts per Catalunya, amb la signatura de tots els nostres diputats, demanarem tràmit d'urgència del debat a la totalitat i de la presentació de les compareixences. És una iniciativa de Junts, i Junts vetllarem i treballarem perquè sigui una realitat quan abans millor.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta, sobre les conseqüències de la DANA i la seva gestió...

Pregunta al Govern sobre les conseqüències de la DANA i la seva gestió

310-00029/15

...la formula el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz, del Grup Parlamentari de Junts.

Josep Rius i Alcaraz

Moltes gràcies, president. Consellera, afortunadament, la DANA ha tingut uns efectes molt limitats a Catalunya en comparació amb els estralls que ha creat al País Valencià, a qui reiterem tota la nostra solidaritat.

Des de Junts, hem mantingut i mantindrem una posició constructiva, amb voluntat d'ajudar el Govern i de poder millorar en aquells aspectes on calgui. En aquest sentit, valorem la decisió que va prendre Protecció Civil diumenge de decretar restriccions de mobilitat a nou comarques davant el risc d'inundacions previst dilluns per evitar desplaçaments i riscos.

Tanmateix, la DANA finalment va acabar tenint afectacions a més comarques de les previstes, en una zona, precisament, que és la més poblada del país. El matí de dilluns es van enviar noves alertes a aquestes comarques, però quan la gent ja havia sortit de casa per anar a la feina, a la universitat o a les escoles, i aquí, cal dir-ho, va mancar previsió.

Una de les conseqüències més negatives d'aquesta afectació a la regió metropolitana de Barcelona va ser la suspensió completa del servei de rodalies i regionals, deixant milers de persones abandonades a la seva sort. Si calia prendre aquesta decisió tan dràstica, potser hagués estat millor que la gent no s'hagués de desplaçar i es pogués quedar a casa. El fet és que, sigui pel motiu que sigui, Renfe i Adif sempre donen un pèssim servei a tots els catalans, i el Govern hi hauria de fer alguna cosa, començant per plantar-se davant Madrid.

Afortunadament, la Generalitat de Catalunya té un sistema d'emergències i de prevenció de riscos creat fa molts anys, com el Servei Meteorològic de Catalunya o l'Agència Catalana de l'Aigua; ambdues són veritables estructures d'estat si es gestionen correctament.

De fet, Catalunya ha demostrat que disposa d'estructures d'estat pròpies que han permès donar una resposta eficient al temporal Gloria, a la covid o als atemptats del 17 d'agost a les Rambles, entre d'altres. El que falla sovint és el que no depèn de nosaltres, com passa amb rodalies, que va generar novament un caos durant la DANA.

Més enllà d'esperar un traspàs que no arriba, el Govern té previst fer alguna cosa perquè aquest caos de rodalies no torni a passar ni en el dia a dia ni en situacions extraordinàries com les d'aquesta setmana?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Sí; moltes gràcies, president. Bon dia a tothom, consellers, conselleres, diputats i diputades. També saludar el delegat de Terres de l'Ebre, que durant aquests dies de la gestió de la DANA ha fet una feina impecable, estant en contacte amb tot el territori i permetent-nos actuar de manera avançada a molts dels problemes que es van plantejar.

Hem tingut gairebé dues hores, arran de la presentació i la compareixença del president, de l'informe de gestió de tota la situació que es va derivar de l'impacte de la DANA aquí a Catalunya, l'anàlisi i el detall de la gestió que es va fer. I també els hi vull agrair a tots els diputats i diputades que han intervingut el to de proposta, el to propositiu, que és important.

És ben cert que tenim un sistema, que és el Cecat, el sistema de protecció civil, que és integral, que actua amb integralitat, de la mà del Meteocat, de manera coordinada, però també és ben cert, com vostè sap, que, a vegades, els fenòmens meteorològics responen a una dimensió molt dinàmica, molt canviant, i és el que va fer que l'avís de predicció que afectava, en aquest cas, el Baix Llobregat i la comarca del Garraf no el tinguéssim amb l'anticipació necessària per poder..., però no per manca de treball del Meteocat, sinó per les dificultats del dinamisme del fenomen.

Automàticament, gairebé en temps real, ja s'ha dit, es va enviar l'alerta, un cop l'avís de predicció existia. És veritat que les conseqüències del fenomen de la DANA van tenir un impacte molt important a Terres de l'Ebre, sobretot per l'acumulació. I, en aquest cas, sí que dir que el servei de rodalies —el servei de rodalies— va tenir incidències, però es va treballar de manera molt molt eficaç per recuperar-lo en temps rècord per poder recuperar la mobilitat en el conjunt del territori.

Crec que s'ha fet una molt bona feina per part de tots els servidors i servidores públiques, i, en un moment de dificultat i incertesa, el sistema, tot i que és millorable, i ja s'ha abordat en aquest debat, ha respost raonablement bé.

El president

Per repreguntar, i per un temps de setze segons, té la paraula el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Sí. Només per deixar constància que hem trobat a faltar, doncs, la consellera del ram, de Transició Ecològica i de mobilitat, al capdavant. Hem sentit més el ministre Puente que no pas ella. I per deixar constància d'aquest fet.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública, si ho considera pertinent.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Molt ràpidament. Jo crec que ja s'ha dit en la compareixença del president: hi va haver un comitè de seguiment de la DANA on, especialment, en aquest cas, la consellera Paneque ha treballat moltíssim per coordinar tot el que afectava les vies, carreteres, mobilitat, i crec que, evidentment, s'ha fet un treball en equip.

La cara visible a efectes de la gestió de l'emergència ha estat la d'Interior, acostuma a ser així, però el treball que ha fet la consellera Paneque en tota la gestió de l'emergència ha estat totalment... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Se li ha acabat el temps, consellera.

Pregunta al Govern sobre les prioritats en les polítiques de salut

310-00012/15

La següent pregunta, sobre les prioritats en les polítiques de salut, la formula el diputat senyor Hugo Manchón García, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Hugo Manchón García

Gracias, presidente. Señora *consellera*, hoy quería preguntarle por las eternas listas de espera en Cataluña, la angustia de los pacientes y la saturación de los sanitarios, y créame que razones no me faltan, pero no es el día. No puedo estar recriminándole asuntos de su departamento mientras aquí al lado nuestros vecinos valencianos están pasando por una situación terrible, y tampoco hacer discursos como los de la izquierda independentista, tan miserables y lamentables.

Los políticos debemos estar al servicio de los ciudadanos, conectados con la realidad y no alejados de ella. La indignación de la gente está más que justificada, y nuestra obligación es responder. Sería frívolo estar sobre esta moqueta hoy recriminándole asuntos de su departamento mientras los valencianos están sobre el barro atravesando una terrible pesadilla. Y lo vemos en los vídeos, las imágenes, las declaraciones de las personas que están en primera línea. No podemos devolverles seguramente todo lo que han perdido, pero sí podemos ayudarles a reconstruir sus vidas con toda la fuerza del Estado.

Hoy, más que nunca, debemos mostrar nuestro apoyo, y quiero agradecerle que desde su departamento se haya puesto a disposición de Valencia todos los recursos sanitarios desde el primer momento. También a los ayuntamientos de Cataluña, de todos los colores políticos, por su plena colaboración. Así debe seguir siendo hasta que Valencia se levante.

Ya habrá tiempo de discutir otros asuntos sanitarios, que no son pocos, y bien lo sabe, pero hoy quiero mandar mi apoyo y también el de todo el Grupo Parlamentario Popular a los valencianos.

Es la hora de la responsabilidad más absoluta y de estar a la altura. España es una gran nación, y, en momentos como este, toca demostrarlo. Quiero dar las gracias a los vecinos y a los voluntarios por sacar fuerzas de donde no hay, y también por darnos una lección a todos.

También a las fuerzas de seguridad, a las fuerzas armadas, a los servicios de emergencia, a los sanitarios, a los ayuntamientos de toda España y también a las comunidades autónomas, por ayudar a los valencianos que lo han perdido absolutamente todo. Hoy lo único importante es Valencia y ayudar a los valencianos a recuperar sus casas, sus trabajos, sus vidas. Hay que ayudar a los valencianos a recuperar la normalidad y a recuperar la esperanza.

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Olga Pané Mena, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyor diputat. Em solidaritzo totalment amb tot lo que vostè ha dit. Realment avui és un dia per solidaritzar-se amb València, per posar-nos a la seva disposició, com hem fet des de Catalunya, ja ho ha explicat el president, i molt especialment des de la nostra conselleria, on no només els hi hem ofert a través del propi conseller, directament per mi, qualsevol dispositiu que pogués necessitar, sinó també a través del ministeri, que ha obert una línia específica per a tots els consellers de totes les comunitats autònomes per poder canalitzar els nostres serveis.

Dit això, en aquests moments l'únic requeriment que ens han fet és que tinguem preparats, per si fos el cas de necessitar, suports amb professionals de salut pública per poder alliberar els seus per fer un altre tipus de tasques. Ho tenim preparat, però de moment no ens han demanat que aquest tema l'executem.

I li agraeixo molt també la manera en què enfoca el tema de les polítiques importants, perquè salut també és una política important. I a salut també necessitem tenir un gran consens per tirar endavant polítiques per poder millorar els nostres serveis i per poder-los traspasar a les generacions futures almenys amb millors condicions de les que els hem rebut o almenys com els hem rebut nosaltres; si més no, no empitjorar-les.

Gràcies.

El president

El diputat Manchón no vol repreguntar. Passem a la següent pregunta, sobre la qualitat de la sanitat i el nivell de català exigint als... (*Veus de fons.*) No, perdonin.

Pregunta al Govern sobre el suport a l'esport

310-00023/15

La següent pregunta és sobre el suport a l'esport. La formula el senyor Pau Ferran Navarro, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Pau Ferran Navarro

Moltes gràcies, president. Bon dia, conseller Álvarez. Permeti'm que avui no faci una intervenció estrictament política ni per tractar sobre la situació sobre l'esport a Catalunya i que dediqui aquests minuts per parlar del dramàtic moment que estem vivint; un moment en què molta gent de la Comunitat Valenciana està patint les conseqüències d'una tragèdia sense precedents provocada per la DANA.

Les xifres són impactants: més de dues-centes vides truncades, gairebé un centenar encara de desapareguts, milers de persones que han perdut les seves cases i, en molts casos, tot el que tenien. La magnitud de la destrucció és tal que la normalitat costarà molts anys de recuperar.

És en moments com aquest, en l'adversitat, quan més necessitem la unitat, la solidaritat i la cooperació entre totes les institucions. Vull agrair des d'aquí a tota la ciutadania el seu esforç i solidaritat durant aquests dies i també la gran tasca realitzada pels clubs esportius. Des de l'inici de la tragèdia, han estat mobilitzant-se de manera exemplar per recollir aliments, productes de primera necessitat i material d'ajuda per als afectats. Els clubs han demostrat una vegada més que el seu compromís va més enllà de l'esport, mostrant-se com un element clau i donant el millor d'ells mateixos i de la gent que els conforma per ajudar quan més falta fa. És aquesta capacitat de la societat civil d'organitzar-se i de posar-se al servei dels altres la que ens fa més forts.

Conseller, des del Parlament de Catalunya volem expressar tota la nostra solidaritat amb les persones afectades i el nostre compromís en el procés de reconstrucció.

Estarem al vostre costat, disposats a col·laborar en tot el necessari per ajudar la Comunitat Valenciana a refer el que l'aigua s'ha endut.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Berni Álvarez Merino, conseller d'Esports.

El conseller d'Esports (Bernardo Álvarez Merino)

Senyor president... Se'm sent? Sí? *(Pausa.)* Gràcies, senyor diputat. Primer, agrair també la pregunta o el tarannà, el fet d'enfocar-la de manera diferent, tal com ha acabat i com l'ha iniciat. Crec que toca ara mateix parlar d'una altra cosa, que és estar al costat del poble valencià, un poble que, a més..., jo he viscut sis anys allà i hi tinc molts amics que ara mateix ho estan passant molt malament i per això també volia demostrar tot el meu suport.

A partir d'aquí, nosaltres, com a teixit esportiu, crec que hem fet, molt coordinadament amb tots els departaments de la Generalitat, una tasca aquest cap de setmana, conjuntament amb les federacions, i ho vull ficar en valor, i amb els consells esportius, de a les zones que estaven afectades..., a les zones que afectaven l'activitat a l'aire lliure i també l'activitat federada en pavellons, a les zones que tenien l'estat d'alarma..., doncs una tasca de comunicació positiva, una tasca de comunicació i de coordinació perquè aquesta activitat i tot el que suposés perill per la mobilitat de les activitats esportives quedés palliat i que no hi hagués cap tipus de risc. I, a partir d'aquí, treballar amb elles i coordinadament també per en les següents ocasions encara millorar alguna coseta.

A partir d'aquí, també amb el poble valencià, també amb el Departament d'Esports de la Comunitat Valenciana hem parlat, ens hem ofert i estem a la seva disposició. Com ha dit el president anteriorment, estem per lo que ens demanin. I, a partir d'aquí, si ells tenen alguna demanda respecte al teixit esportiu català, allà estarem.

Gràcies.

El president

El diputat Ferran no vol repreguntar.

Pregunta al Govern sobre la qualitat de la sanitat i el nivell de català exigint als metges

310-00014/15

Passem a la següent pregunta, sobre la qualitat de la sanitat i el nivell de català exigint als metges. Per formular-la, té la paraula el senyor Joan Garriga Doménech, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Joan Garriga Doménech

Sí, señora *consellera*: ¿va a ofrecer a los catalanes una sanidad de calidad o va a seguir exigiendo a todos los médicos el nivel C1 de catalán?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Olga Pané Mena, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Gràcies, president. Gràcies, diputat. Bé, doncs, la prioritat del Departament de Salut és garantir una sanitat de qualitat per tota la ciutadania de Catalunya, i, en aquest sentit, el requisit del català no és una barrera, és una eina fonamental per la comunicació entre els professionals i els pacients.

Hi han abundants estudis que milloren els resultats sanitaris quan ens dirigim a les persones amb la llengua que decideixen expressar-se, internacionals i nacionals. El coneixement de la llengua permet als professionals de la salut entendre millor

les necessitats i preocupacions dels pacients, especialment en un entorn tan sensible com és el sanitari. Dotar d'habilitats lingüístiques els professionals, que és el que fem, no és només un tema de drets dels pacients, és un tema de professionalitat, és un tema de dotar-nos de major capacitat per obtenir millors resultats i, li afegeixo, d'eficiència. Està documentat que les persones a les quals se les atén en la seva llengua tenen menys esdeveniments adversos en el transcurs d'una atenció sanitària. Per tant, no és tirar els diners a la brossa, és precisament estalviar-ne, en aquest cas.

I dir que aquest no és un tema només català; això passa a Galícia, això passa al País Valencià, això passa a Balears, això passa a Bèlgica, això passa a Canadà i això passa a Luxemburg i a moltes altres bandes.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Sí, señora Pané. La sanidad tiene muchas carencias. Atención primaria, el veinte por ciento de los catalanes debe esperar más de diez días para ser atendidos por su médico de cabecera o su pediatra. La primera visita al especialista, 234.000 personas superan el tiempo medio que ustedes establecen en ciento once días. Pruebas diagnósticas, el tiempo medio de retraso es noventa y seis días. Operaciones quirúrgicas, tiempo medio de retraso 153 días. O sea, de media, cuando tienes una dolencia hasta que te operan, de media, en Cataluña pueden pasar 370 días, más de un año.

Faltan médicos, señora Pané. Y cada día faltarán más, porque no se cubren las vacantes, porque tenemos un envejecimiento de la población y porque existe una saturación por afluencia masiva de extranjeros a nuestro sistema de salud.

I resulta que ens assabentem, entre altres casos, del cas de la Clara, mallorquina, espanyola, que, damunt és catalanoparlant de sempre, que viu i estudia a Catalunya des de cinquè de primària, graduada en medicina, especialista, i vol ser pediatra. I els socialistes no la deixen. Per què? Perquè no té el nivell C1 de català. És molt fort, és intolerable i és perjudicial per als pacients.

Ustedes, los socialistas, siguen la senda del separatismo, defienden las fronteras lingüísticas dentro de España y planes billonarios que limitan la libertad de la lengua y persiguen a médicos por hablar en español, como el caso de la psicóloga de Reus, acosada por atender en español a un síndrome de Asperger.

Basta ya, señores socialistas. En Cataluña faltan médicos. Paren las imposiciones y las amenazas por usar nuestra lengua común, el español. Y eliminan –eliminen– el requisito de C1 para que puedan llegar médicos de otras regiones, de otras partes de España.

Señora *consellera*, ya hemos tenido una muy mala experiencia en Valencia y la estamos sufriendo, por la falta de infraestructuras, por sus obsesiones ideológicas, por la mala gestión y por las peleas de administraciones. Y la mayoría de los catalanes lo que quiere es una sanidad pública de calidad, en español o en catalán, y no sus obsesiones lingüísticas, porque la salud..., con la salud no se juega.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Caram, realment nosaltres estem fent esforços per atraure talent professional, i la realitat és que el Col·legi de Metges de Barcelona, els col·legiats del Col·legi de Metges de Barcelona, el seixanta per cent són col·legiats d'altres països. Per tant, els hi donem l'oportunitat de que puguin aprendre català i els hi donem l'oportunitat de que això ho puguin fer a la feina. I, de fet, ja el Govern anterior ho va fer –i portem diversos governs–, va posar en marxa un programa perquè això fos possible.

Dit això, té dret tothom a ser atès en la llengua que decideixi en el nostre país, el català o el castellà, o l'aranès a l'Aran. Dir-los que, a més a més, nosaltres som molt tolerants respecte d'aquestes dificultats lingüístiques que pugui tenir algú quan arriba, i és per això que el programa que tenim en marxa contempla formació en el seu lloc de treball, formació...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

Pregunta al Govern sobre el canvi climàtic i la transició ecosocial

310-00028/15

La següent pregunta, sobre el canvi climàtic i la transició ecosocial, la formula el diputat senyor Dani Cornellà Detrell, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

Dani Cornellà Detrell

Sí; gràcies. Consellera Paneque, hem escoltat avui les paraules, les bones paraules del president Illa, però el que volem són fets. I vostè ara és la consellera; per tant, la pregunta va per vostè.

Durant anys, el model de desenvolupament urbanístic i d'infraestructures al nostre país no ha tingut gens en compte ni el clima ni les zones inundables d'arreu del país, i avui encara menys, tot i ser sabedors de les conseqüències directes del canvi climàtic, que està accentuant les sequeres i els episodis meteorològics extrems, uns reptes que cal afrontar per adaptar-nos i que ens generen més reptes en gestió hídrica i prevenció dels propis riscos climàtics.

Però en lloc d'afrontar aquest repte, sembla, consellera, que només actuem, i mínimament, quan per desgràcia arriba la DANA.

Realment pensen continuar amb les polítiques que ens han portat a la situació actual, amb el model creixentista, sigui ampliant l'aeroport o construint de manera indiscriminada?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica
(Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Diputat Cornellà, efectivament, el canvi climàtic està tinguent conseqüències reals en tots els àmbits cada vegada, lamentablement, més visibles i més dramàtiques. En una mateixa setmana, de fet, amb vint-i-quatre hores de diferència, ho deia el president Illa, hem pogut reunir un comitè de seguiment de crisi per inundacions i al cap de poques hores el mateix comitè, pràcticament la mateixa Comissió Interdepartamental de la Sequera, en menys de vint-i-quatre hores.

La catàstrofe que ha provocat la DANA aquests dies, especialment a la Comunitat Valenciana, malauradament, és prova d'això que dic. Per tant, davant aquesta situació d'emergència climàtica, hem d'impulsar, efectivament, un nou model territorial, integrat, equilibrat, sostenible i adaptatiu. I la generació de progrés ha de ser indefugiblement sostenible i verda. No hi ha cap altre camí.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Miri, les seves polítiques ambientals es basen en un model de continuar augmentant les emissions; es basen en la hipocresia. Parlen de transició ecològica o trans-

formació ambiental, però continuen fent el mateix de sempre i reproduint el model que ens ha portat a aquest canvi climàtic. I a sobre s'atreveixen a culpabilitzar la ciutadania que està lluitant al territori per protegir tant la biodiversitat, tant sigui a la superfície marina o defensant el litoral o les hectàrees de la pagesia. El que fan és enganyar la gent, criminalitzant els qui defensen un model basat en les renovables i la preservació del medi.

Porten molts anys parlant de «transició verda», ara parlen de «transició ecològica», però realment el que fan és continuar donant llum verd a les empreses perquè planifiquin aquesta transició per omplir les seves butxaques i continuar trinxant el territori i no pas per defensar la biodiversitat, la pagesia o els nostres municipis.

Sabem quines són les seves polítiques perquè ens les presenten constantment: ampliar l'aeroport, la B-40, ampliar l'AP-7, ampliar la C-32... Aquesta no és la millor manera d'aturar aquest canvi, d'aturar aquestes catàstrofes que arriben de mica en mica i que cada cop són més violentes.

O planifiquen el decreixement aturant aquest model... *(El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Per respondre té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica

(Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; moltes gràcies. Senyor Cornellà, li poso alguns exemples –tres concretament, en aquests escassos tres mesos– dels acords que hem pogut anar assumint des del Consell Executiu: primer, un acord per fer front a la sequera, desvincular el recurs hídric de la pluviometria per arribar al 2030 a aquest setanta per cent de recurs propi no dependent de pluviometria; segon, un impuls decidit a les energies renovables per descarbonitzar la nostra manera de viure i de produir; tercer, l'aprovació d'un pla territorial sectorial d'habitatge que inclou un esforç social més important per arribar al quinze per cent d'habitatges assequibles. «Transició ecosocial», vostè deia; aquests tres exemples jo crec que van, precisament, en aquesta línia.

Ara, això sí, vostè parlava de «decreixement». Aquest Govern està compromès a millorar la vida de la gent, i això passa per garantir el progrés de tothom –de tothom– amb seguretat climàtica i social, i també vull subratllar la idea que a Catalunya el percentatge de persones que tenen mancances bàsiques és encara massa elevat i que la immensa majoria de la classe treballadora té l'esperança de tenir unes condicions de benestar fortes.

I això exigeix un país efectivament sostenible, però que ofereixi solucions de progrés, innovadores, modernes i amb capacitat de fer créixer la nostra economia a favor de tothom –de les classes treballadores, també.

Altres marcs jo crec que no tenen prou en compte la importància de l'enfortiment social i econòmic de la gent.

Gràcies.

El president

La següent pregunta, sobre les mesures previstes per adaptar les polítiques públiques de protecció civil a les situacions derivades del canvi climàtic...

Pregunta al Govern sobre les mesures previstes per a adaptar les polítiques públiques de protecció civil a les situacions derivades del canvi climàtic

310-00030/15

...la formula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio, del Grup Parlamentari dels Comuns.

Andrés García Berrio

Gràcies, president. En primer lloc, volia traslladar el meu condol als familiars i amistats de les persones mortes a la tragèdia que ha tingut lloc a conseqüència de la DANA. Hi han ciutadans de Catalunya que també tenen familiars morts a València, al País Valencià, i han de tenir tot el nostre suport. Tothom, però també aquests.

També volem traslladar el suport a les persones que han patit danys materials i, evidentment, donar tot el nostre agraïment als cossos d'emergències i de seguretat que han fet una feina fantàstica.

I és que hem viscut uns dies d'incertesa i de preocupació en moltes zones de Catalunya. No obstant això, no totes les persones els hem viscut igual: no és lo mateix poder teletreballar a casa que no poder teletreballar; no és lo mateix tenir una feina on no tenim por a que ens acomiadin que tenir-la a l'hora de decidir quedar-te a casa o no.

Tampoc és el mateix tenir la situació regularitzada o no –la situació administrativa regularitzada– i potser no tenir un contracte de treball i tampoc és el mateix si vius a un pis o si vius a una barraca o directament dorms al carrer; o si és el teu desnonament i estàs rebent l'alarma climàtica, però al mateix temps no s'atura el desnonament fins a una hora després.

Les polítiques d'emergències que s'anticipen més garanteixen més drets, perquè donen més seguretat també a aquelles persones que tenen condicions més precaritzades, tant laborals com d'habitatge, i també garanteixen una millor resposta social.

Com ja s'ha manifestat, a la gestió a Catalunya hi ha hagut anticipació, així s'ha reconegut. Hi ha marge de millora i es prendran mesures, tal com s'ha plantejat. Consellera, quines mesures prendrà el Govern per adaptar les polítiques d'emergència a l'actual context social i de canvi climàtic garantint una correcta anticipació?

El president

Per respondre té la paraula la senyora Núria Parlon Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Sí, diputat. Al llarg del debat que hem tingut avui aquí arran de la compareixença del president, hem pogut veure que, evidentment, Catalunya és una regió que està subjecta a una sèrie de riscos, riscos vinculats als impactes derivats del canvi climàtic, que s'expressa de forma violenta en clau meteorològica.

El cas de la DANA n'ha estat un exemple, ho són els incendis i ho seran altres fenòmens, malauradament, als quals la nostra població hi estarà subjecta.

L'objectiu fonamental del Govern –i crec que s'ha expressat– és aconseguir minimitzar el risc a través de l'aplicació de la ciència i la bona coordinació dels serveis públics. En aquesta emergència, s'ha demostrat que els serveis de protecció civil de Catalunya són sòlids; han donat una resposta raonablement bona, però, evidentment, hi ha un bon recorregut de millora.

Com ens preparem, s'ha dit en el paquet de mesures que ha presentat el president. Tots els ajuntaments de Catalunya han de tenir el seu pla de protecció civil. Crec que ha estat la diputada Vilalta que ha insistit en la importància de fer simulacres per promoure aquesta cultura de la prevenció; és a dir, hem d'acostumar-nos a «prevenir abans de curar», com deien les iaies; això és molt important. És a dir, cal fer una prevenció dels riscos.

La «prevenció dels riscos» vol dir que som capaços d'autoprotegir-nos i ser capaços també d'interpretar, a vegades, els missatges tècnics que es donen i –aquí també s'ha comentat–..., la millora, per exemple, del llenguatge de les alertes; és un tema a millorar.

Però, sobretot, amb els agents socials, escoles, centres de treball, incidir en aquesta cultura de la protecció; tots els centres de treball han de tenir el seu pla d'auto-

protecció. Els ajuntaments han de coordinar les seves emergències amb aquests plans de protecció civil i autoprotecció de la ciutadania.

I la ciutadania també ha de rebre aquesta formació per saber què vol dir quan estem en alerta, què vol dir un avís meteorològic, què vol dir..., fins i tot, quan veiem els avisos meteorològics... –si us hi fixeu, posa «temps universal», que vol dir que a l'avís se li ha de sumar una hora.

Tot això és cultura de la prevenció, que ho hem de treballar i s'ha de fer pels diferents canals que tenim. I per això era tan important la coordinació del comitè de la DANA, perquè ja ha creat una estructura de govern i també amb els grups del Parlament que heu fet propostes per poder articular les millores des del punt de vista d'una dimensió integral. La predictibilitat dels fenòmens ha d'estar integrada i la resposta també ha de ser integral i coordinada.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Consellera, penso que estan fent un bon plantejament, però també penso que hem d'escoltar a la síndica de greuges quan ja la institució, el 2019, va fer una recomanació en la que ens deia als grups parlamentaris que s'havia de generar una comissió d'estudi sobre el sistema d'emergències per tal d'actualitzar-lo, renovar-lo i d'alguna manera que els treballs se puguin complementar perquè puguem dir que...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre les accions del Departament d'Unió Europea i Acció Exterior en matèria de cooperació al desenvolupament i ajuda humanitària amb relació al Líban i a Palestina

310-00015/15

La següent pregunta sobre les accions del Departament d'Unió Europea i Acció Exterior en matèria de cooperació al desenvolupament i ajuda humanitària amb relació al Líban i a Palestina la formula el diputat senyor Alberto Bondesio Martínez, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Alberto Bondesio Martínez

Gràcies, president. Honorable conseller Duch, diputades i diputats, fa unes setmanes, en el debat sobre l'orientació de política general, aquest Parlament va expressar la seva condemna més ferma als atacs soferts a la població palestina i al Líban. A més, es va demanar un alto el foc immediat i definitiu i l'alliberament dels 251 ostatges israelians, encara avui dia a mans de Hamàs. També el president de la Generalitat va reafirmar aquest suport per part del Govern a la cloenda de la Conferència de la Societat Civil Euromediterrània contra la polarització d'Orient Mitjà. Malauradament, a dia d'avui el conflicte segueix vigent i les xifres són sagnants: més de 42.000 civils palestins assassinats a Gaza i 2.700 al Líban. En paral·lel, el Parlament d'Israel acaba de donar llum verd a prohibir l'activitat de l'Agència de Nacions Unides per als Refugiats Palestins, la UNRWA.

Conseller Duch, aquest Parlament ha instat el Govern a augmentar els recursos destinats a la UNRWA. Aquest Parlament també ha demanat obrir una línia extraordinària i específica d'ajuda humanitària i reconstrucció per atendre els impactes en els drets humans provocats pels atacs del Govern d'Israel a Palestina i al Líban. Conseller, seguint les declaracions del president de la Generalitat, constatant l'activació de l'ajuda humanitària per part del Govern i també seguint la vostra compareixença el passat 20 de setembre anunciant l'ampliació de l'aportació econòmica que

es destina a l'Agència de Nacions Unides per a la Població Refugiada, ens podria fer una valoració de les darreres actuacions que el Departament d'Unió Europea i Acció Exterior ha dut a terme sobre el terreny al Líban i a Palestina, incloent-hi els recursos econòmics que s'hagin aportat tant a l'ajuda humanitària com a l'Agència de Nacions Unides per a la Població Refugiada?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Jaume Duch Guillot, conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Bon dia, president. Moltes gràcies. En primer lloc, com no pot ser de cap altra manera, vull expressar el meu condol, la solidaritat amb tots els afectats per aquesta terrible DANA.

Senyor Bondesio, la situació que fa mesos que pateixen els ciutadans, tant de Palestina com del Líban, ens sembla dramàtica i ens sembla intolerable, i aquest és un tema que no hem d'oblidar i que l'hem de recordar cada dia. Nosaltres condemnem de forma taxativa tots aquells actes que no respecten el dret internacional humanitari, i aquest és el cas. Demanem un alto el foc de forma immediata a la regió, i com vostè mateix ha recordat, això ja ho va dir també el propi president Illa durant la Conferència Ministerial de la Unió per la Mediterrània.

L'Orient Mitjà és una regió prioritària en els plans de cooperació que impulsa aquest Govern i des d'aquest departament financem desenes de projectes que tenen a veure amb Palestina i amb el Líban; de fet, gairebé la meitat d'aquests projectes els duem a terme amb l'Agència de Nacions Unides per als Refugiats palestins, la UNRWA, i aprofito també per refermar avui més que mai el nostre suport a aquesta agència, i de fet, com vostè sap segurament, hem ampliat la nostra aportació econòmica.

Ara bé, l'actual escalada també ens ha obligat a reaccionar de manera urgent amb tres accions: la primera, convocar el Comitè d'Ajut Humanitari i d'Emergència per coordinar la resposta catalana a aquesta crisi. Hem activat un ajut de més de mig milió d'euros que hem afegit per atendre la població civil afectada i hem collaborat amb el govern espanyol per facilitar el retorn dels ciutadans catalans que es trobaven a la zona i que es trobaven en perill.

Senyor Bondesio, el nostre compromís amb la cooperació és indiscutible, evidentment, i avui els puc anunciar un pas important en aquest sentit. Aquest mateix any 2024 augmentarem en més de 7 milions d'euros els recursos destinats a la convocatòria anual de projectes de cooperació adreçades a les ONGs catalanes. Passem, per tant, de 17 a 24 milions d'euros, això suposa un augment del quaranta per cent que ens permetrà atendre fins a una setantena de projectes en lloc dels quaranta-cinc previstos prèviament. Per tant, implicació, acció, aquestes són les claus de la nostra política de cooperació també en l'actual crisi a l'Orient Mitjà.

Moltes gràcies.

El president

El diputat Bondesio vol repreguntar? (*Pausa.*) No?

Pregunta al Govern sobre la incorporació de talent docent i de recerca a les universitats públiques catalanes

310-00017/15

La següent pregunta, sobre la incorporació de talent docent i recerca a les universitats públiques catalanes, la formula el diputat senyor David González Chanca, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

David González Chanca

Moltes gràcies, president. Bon dia a tots i totes. Molt bon dia, consellera. Com vostè sap molt bé, el sistema universitari i de recerca català és un sistema d'excel·lència i de competitivitat internacional, el qual, sent realistes, sabem que s'enfronta a importants reptes tant en el curt com en el llarg termini.

Per conèixer alguns d'aquests reptes de present i de futur és important també reconèixer d'on venim. I és que a ningú se li escapa que recentment a Catalunya hem viscut més d'una dècada on les universitats i els àmbits de recerca han patit retallades pressupostàries importantíssimes que sens dubte han mancat la capacitat de generar i de transferir coneixement a la nostra societat. Aquesta tendència, afortunadament, ja es va començar a revertir en els pressupostos de la Generalitat del 2023 incorporant en aquell moment el pressupost més elevat fins la data per al món universitari i amb l'objectiu de començar a posar sobre la taula possibles solucions a les dificultats diàries que pateixen les nostres universitats.

Un dels principals problemes, si no el més important, és la possibilitat d'incorporar nou professorat jove a la docència. Actualment, l'edat d'estabilització del professorat universitari supera els cinquanta-cinc anys, una de les xifres més altes dels països del nostre entorn, pel que es fa del tot necessari incorporar talent jove i afavorir el relleu generacional.

Fa uns dies vam veure com al Palau de la Generalitat es va signar un conveni de col·laboració entre la seva conselleria i el Ministeri d'Universitats per a la incorporació a les set universitats públiques catalanes d'un total de 1.168 places de professorat ajudant doctor. Es tracta d'una de les notícies més importants en els darrers anys, per la seva transcendència, pel seu contingut i pel seu format, ja que estan finançades conjuntament pel Govern d'Espanya.

Des del nostre grup parlamentari, apostem per un model universitari de qualitat i d'equilibri territorial, amb una oferta àmplia i de qualitat educativa, amb els màxims nivells d'exigència docent i de recerca i, sobretot, que les universitats no visquin desconnectades del seu entorn social i econòmic, sinó que puguin viure connectades a aquests entorns.

Per conèixer la informació de primera mà i les següents passes a seguir, li volem preguntar, consellera, quin és el capteniment del Govern en relació amb la incorporació del talent docent i de recerca a les universitats públiques catalanes i què suposarà exactament la signatura d'aquest nou conveni?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Montserrat Pulido, consellera de Recerca i Universitats.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Moltes gràcies, president. Diputat, moltes gràcies. Molt bon dia a tothom. Com molt bé ha exposat, les universitats, el sistema universitari català és un model d'excel·lència, és inclusiu, és obert, és d'alta qualitat i forma el talent i els professors al llarg de la vida. Volem també compartir que les universitats excel·leixen en diferents àmbits. Volem recordar, així doncs, que aquest any, enguany, hem tingut la xifra rècord d'estudiants matriculats, arribant als 300.000 estudiants matriculats a les universitats de Catalunya; comptem amb més de 171 professors ICREA Acadèmia i 134 investigadors ICREA Sènior, i en aquests darrers tres anys les universitats públiques han liderat més de tres-cents projectes europeus i han participat, de fet, en més de set-cents projectes europeus.

Tot i això, i com bé vostè ha esmentat, encara no estem al capdavant de les universitats europees, i això ha estat degut a les grans crisis socioeconòmiques dels darrers setze anys, que han impactat en el nostre professorat. Vostè ha comentat, de fet, que l'edat d'estabilització del professorat a Catalunya és de cinquanta-cinc anys, i també

hem de sumar que a això s'afegeix, a més a més, l'excés de temporalitat en els contractes de les nostres plantilles. Els professors i professores requereixen una millora i tenir les millors prestacions laborals, i aquest Govern ha actuat en conseqüència.

Com bé ha dit, per fer front a aquests reptes, nosaltres hem adaptat el nostre sistema a la LOSU, i des del departament hem signat el conveni María Goyri, que permetrà que es puguin sumar a les universitats 1.168 professors lectors i, d'aquests 1.168 lectors, nosaltres finançarem 463 contractes, suposant una despesa de com a màxim 21 milions d'euros. I aquest programa, de fet, són 55 milions d'euros fins l'any 2028. Amb aquest conveni, que porta el nom de María Goyri, el nom d'una de les primeres dones llicenciades i doctorands a Espanya, donem, doncs, suport i impuls a les universitats catalanes. I aquest conveni, de fet, marca aquest abans i després a la història de la nostra universitat per poder incorporar el talent i acompanyar-lo al llarg de la vida.

Moltes gràcies.

El president

El diputat González vol repreguntar? (*Pausa.*) No.

Pregunta al Govern sobre les actuacions d'investigació en els casos de percepció indeguda de la renda garantida de ciutadania

310-00026/15

Doncs tanquem aquest torn de control al Govern amb la pregunta sobre les actuacions d'investigació en els casos de percepció indeguda de la renda garantida de ciutadania. I, per formular la pregunta, té la paraula la senyora Sílvia Orriols Serra, del Grup Mixt.

Sílvia Orriols Serra

Vuit mil cinc-cents casos en què s'ha atorgat la renda garantida de ciutadania sense que s'acreditessin prèviament els requisits necessaris per sol·licitar-la. Vint-i-dos milions d'euros atorgats per errors de càlcul o canvi en la situació econòmica i laboral dels beneficiaris. A nosaltres tant ens fa si aquest desgavell és responsabilitat de l'anterior Govern o de l'actual, perquè Esquerra i vostès comparteixen model, comparteixen polítiques i comparteixen exactament el mateix objectiu: trinxar la societat del benestar que van construir els nostres pares i avis esllomant-se. Han fomentat la cultura del subsidi, del frau, el viure del «cuento», que s'ha dit popularment tota la vida, penalitzant a qui treballa, s'esforça, estalvia i bonificant a qui ganduleja.

La sensació que tenim els catalans és que s'utilitzen els nostres recursos sense solta ni volta, que no es fila prim a l'hora de regalar el fruit de la nostra suor, que s'estan cometent fraus i duplicitats a dojo i que no hi ha ningú agafant ni dirigint el timó. Per corregir aquest error milionari, ara proposen una mena d'amnistia o condonació del deute. Aliança Catalana no n'és partidària. Són els nostres diners, i volem que es fiscalitzi fins al darrer d'aquests cèntims. Volem que s'investigui individualment cada cas i que es reclamin els diners a cadascun dels beneficiaris que van cometre frau en no comunicar els canvis produïts en la seva situació econòmica.

I no ens podem estar d'aprofitar l'avinentesa per reivindicar que tot subsidi o renda vagi estrictament vinculat a unes hores de servei comunitaris. Hi ha d'haver retorn a la societat. Les ajudes no poden continuar sent de franc ni indefinides. Cal promoure la cultura de l'esforç, del treball, de l'estalvi. No hi ha política social més justa que garantir un lloc de treball, una feina digna a cada ciutadà, una feina ben remunerada. I sap que és de justícia també? La transparència, perquè no és lícit amagar dades al contribuent. Volem saber a qui van a espetegar totes aquestes ajudes i rendes, perquè, veient els criteris d'adjudicació, ens és fàcil d'imaginar qui té preferència a l'hora d'accedir-hi, i no parlo precisament dels...

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps. Per respondre, té la paraula la senyora Mónica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i d'Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies. Miri, senyora Orriols, nosaltres estem aquí per buscar solucions i no per buscar culpables. Ha parlat vostè de transparència. Jo, el 24 d'octubre, vaig comparèixer voluntàriament al Parlament, a la Comissió de Drets Socials i Inclusió, per donar totes les dades, totes les explicacions, fer un diagnòstic i aportar quines són les solucions per a aquest problema que ens hem trobat. Si tant li importava aquesta problemàtica, potser hagués pogut venir a la compareixença, vostè o alguna persona del seu equip. Però no s'amoïni que jo l'hi explico.

Els pagaments indeguts en el context de la renda garantida de ciutadania han sorgit per un disseny de la llei i un model de la gestió fets no de manera correcta –disseny i model–, no en base a dades i interoperabilitat i amb les eines que tenim al nostre abast en l'entorn digital del segle XXI, sinó amb una estratègia de manualitats, hi havia massa tràmits manuals a fer. Això fa que la seva primera proposta de fer una revisió exhaustiva cas per cas sigui inabordable. Llavors, no està..., potser, com que no va poder atendre a la meua compareixença no ha acabat d'entendre què ha generat el problema i quina ha estat la solució. Però, de nou, no s'amoïni que jo l'hi explico.

Vam proposar una sèrie de mesures per abordar aquesta problemàtica de manera general. Primer, amb un pla de xoc per reduir en el curt termini els pagaments indeguts al màxim; per proposar una reforma de la renda garantida de ciutadania basada en interoperabilitat, amb dades i automatismes, una prestació del segle XXI amb totes les eines digitals al nostre abast, i també, com bé ha dit, una mesura legislativa per intentar que les persones que no hagin comès cap frau ni cap error puguin no haver de patir les conseqüències de tenir aquests pagaments o haver de reclamar aquests pagaments indeguts.

I, després del seu discurs, la veritat, deixi'm que li digui que no ens deixa de sorprendre. Després de la criminalització de les persones d'origen migrant, ara ve una onada de criminalització de les persones de rendes baixes? És d'això del que estem parlant? Miri, aquest Govern és el Govern de tothom i, per descomptat, de les persones que reben prestacions socials. I el que necessiten la ciutadania i la gent és un Govern tècnic, rigorós i seriós com el que té ara i no de més criminalitzar...

El president

Consellera, se li ha acabat el temps.

Proposta de designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la proposició de llei de modificació de la prescripció dels delictes contra la llibertat sexual comesos contra menors d'edat

271- 00001/15

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la designació dels diputats que han de defensar davant del Congrés dels Diputats la proposició de llei de modificació de la prescripció dels delictes contra la llibertat sexual comesos contra menors d'edat. En la mesura que es tracta d'una votació, fem crida a votació.

(Pausa llarga.)

D'acord amb l'article 176.4 del Reglament, cal designar fins a un màxim de tres diputats que han de defensar davant del Congrés dels Diputats la proposició de llei esmentada. Les diputades proposades són la senyora Raquel Sans Guerra, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; la senyora Susanna Segovia

i Sánchez, del Grup Parlamentari dels Comuns, i la senyora Judit Alcalá González, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. D'acord amb l'article 101.3 del Reglament, aquesta designació es pot fer per assentiment o bé per sistema de votació electrònica i secreta. Si no hi ha cap objecció, els proposo de fer-ho per assentiment. *(Pausa.)* El Grup Parlamentari de VOX ens expressa que no hi estan d'acord. Per tant, procedirem a la votació electrònica i secreta.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat 71 vots a favor, 15 vots en contra i 46 abstencions.

Queden designades, doncs, les diputades Raquel Sans Guerra, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; la diputada Susanna Segovia i Sánchez, del Grup Parlamentari dels Comuns, i la diputada Judit Alcalá González, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Interpellació al Govern sobre la protecció del delta de l'Ebre

300-00016/15

Passem al següent punt de l'ordre del dia, d'acord amb la modificació a què hem fet referència anteriorment, i és la interpellació al Govern sobre la protecció del delta de l'Ebre. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Albert Salvadó Fernàndez.

Albert Salvadó Fernàndez

Gràcies, president. Consellera, resta de consellers i conselleres, diputats, diputades... Delegat del Govern a les Terres de l'Ebre, benvingut a esta cambra. En primer lloc, la solidaritat més íntima amb el poble germà del País Valencià i altres zones de la península que han patit los efectes devastadors de la meteorologia en la seua cara més dolorosa. Aquesta interpellació, com saben, ve de la setmana passada quan se va ajornar el Ple pel dramàtic episodi del País Valencià, episodi que supera de llarg, per la seva cruesa, el motiu d'esta interpellació, però que la fa encara més vigent.

Lo delta de l'Ebre és la zona humida més gran de Catalunya. La seua singularitat s'expressa tant per la seua realitat física, geogràfica i natural com també per les nostres particulars tradicions, cultura, patrimoni i història. Engloba set municipis amb més de seixanta mil habitants. És un espai de gran valor natural, com saben, però també de molta activitat humana, on treballa i viu gent, amb sectors productius molt potents: la pesca a les Ilacunes, a les badies, a la mar de l'Ebre; la caça; l'agricultura, bàsicament cultiu de l'arròs; l'aqüicultura, producció de musclos i d'ostra a les badies; la ramaderia; la producció de sal a les salines de la Trinitat, i, cada vegada més, el turisme, unes activitats que es desenvolupen de manera ambientalment respectuosa.

Com a zona humida que és, es tracta d'un entorn molt productiu del qual innumerable espècies de plantes i animals en depenen per a la seua supervivència, constituint un dels hàbitats aquàtics més importants de la Mediterrània occidental. No obstant, l'acció humana a la conca hidrogràfica, amb la construcció i gestió dels embassaments, així com un pla hidrològic de la conca de l'Ebre que estableix uns cabals ecològics clarament insuficients, condemnen el Delta, tant els seus ecosistemes com les seues activitats econòmiques, a la desaparició, almenys tal com los coneixem actualment.

Addicionalment a la dràstica disminució de l'aportació de sediments, a la regressió del Delta, se li afegixen els efectes de la subsidència, és a dir, el gradual enfonsament del Delta per la compactació del terreny i esta manca d'aportació de sediments, que no pot compensar-ho. Ara, a més, los efectes del canvi climàtic, amb el consegüent augment del nivell del mar i fenòmens meteorològics cada vegada més extrems, amenacen encara més la supervivència d'un delta de l'Ebre ja massa debilitat.

Lo delta de l'Ebre –abans ho deia la nostra portaveu– és la zona zero del canvi climàtic al litoral català. La zona va patir amb especial fúria l'impacte del temporal Glòria l'any 2020. El temporal va trencar i superar les platges, i va provocar l'entrada d'aigua salada més de tres quilòmetres endins del Delta, salinitzant més de tres mil hectàrees d'arrossars. Va suposar la desaparició de la platja de la Marquesa, la inundació de Riumar i l'illa de Buda, i el trencament de la barra del Trabucador. Va salinitzar els camps d'arròs i va provocar destrosses i pèrdues quantioses als viviers de musclos i d'ostra.

La necessitat urgent de fer-hi front va portar esta casa a crear la Comissió d'Estudi sobre la Protecció del Delta de l'Ebre, en la que els diferents grups parlamentaris que hi van participar van poder constatar la situació límit que patix lo delta de l'Ebre. Aprofito per agrair a Maria Jesús Viña, diputada la passada legislatura, com a presidenta d'aquella comissió, la coordinació d'esta problemàtica a l'agenda del Parlament.

En síntesi, lo delta de l'Ebre patix los dos problemes clàssics: subsidència i regressió, i ara s'hi afegixen los efectes del canvi climàtic. El temporal Glòria va suposar, també, un efecte catalitzador, ja que al territori vam vore que no podíem endarrerir les actuacions per protegir el Delta. Es va constituir la taula de consens, que representa de forma majoritària el posicionament de la zona quant a la seua protecció. En formem part tots els ajuntaments del Delta i les dos comunitats de regants, així com moltíssimes institucions i entitats que hi estan adherides.

El 2020, la taula de consens va presentar el pla Delta, on prioritza quines eren les actuacions a fer, tot amb el territori. Recordem en aquell temps com el Govern de la Generalitat i el de l'Estat espanyol es passaven la pilota un a l'altre dient que no tenien competències per actuar. Resultat: cap projecte –ni un– per protegir lo delta de l'Ebre.

No va ser fins a l'arribada del president Aragonès i la consellera Jordà que el Govern es va fer seus els postulats del territori i va presentar l'estratègia Delta, basada en el pla Delta de la Taula de Consens, amb l'objectiu de conservar la morfologia actual del Delta amb solucions basades en la natura, una estratègia Delta que, sintèticament, es basa en camins de guarda a l'interior de les dos badies per evitar la inundació per l'increment del nivell del mar, ja executant-se; guardes de les basses, anells de protecció per evitar que les llacunes del Delta desborden segons que augmenta el nivell del mar i inunden el Delta des de l'interior, ja executada, actuació executada pel Govern la passada legislatura, i grans mobilitzacions de sorra per protegir el frontal del Delta i, per tant, també la diversitat biològica que s'hi desenvolupa i l'activitat humana que també hi té lloc.

Fins a onze milions de metres cúbics podrien ser necessaris per fer grans dunes i platges amples per dissipar l'energia dels temporals de mar. S'ha fet la batimetria i l'estudi de sorres disponibles i sabem que tenim prou sorra i també sabem on està per poder fer-ho. Estem parlant d'apostar per dragues marines per aportar sorra al Trabucador, a l'illa de Buda i a la Marquesa. Estem parlant de dragar la bocana de la badia del Fangar per millorar la renovació d'aigua i de fer les actuacions per –d'una vegada per totes– reforçar la platja de l'Arenal a l'Ampolla.

A més, el Govern d'Esquerra Republicana no només apostava per garantir l'actual morfologia del Delta, sinó també per protegir los sectors productius dels efectes del canvi climàtic. En este sentit, el pla integral de gestió d'aigua dolça, el Pigade, aprofita tot el cicle de l'aigua per als diferents sectors productius del Delta –arrossaires, caçadors, agricultors i pescadors– i per a la millora de l'estat ambiental i la biodiversitat de les basses i de les badies. A més, contempla actuacions per reduir la salinitat creixent als camps d'arròs, amb sistemes de drenatge que s'estan mostrant eficients.

Per tant, lo territori estem d'acord en què cal fer i lo Govern de la Generalitat ha estat, fins ara, al nostre costat. Mai s'havia arribat tan lluny per protegir el delta de l'Ebre. El territori estem d'acord amb les actuacions a fer. L'anterior govern tenia

una estratègia i el compromís pressupostari per executar-la i s'ha comprovat que hi ha arena suficient per tirar-la endavant; però, en canvi, hi ha una dificultat que no podem menystenir. Les competències no són totes de la Generalitat, sinó que són compartides amb el Govern de l'Estat espanyol.

En resum, sense el Gobierno i el Govern treballant conjuntament és impossible arribar a una solució. I hem de tenir en compte que la Generalitat aposta per l'estratègia Delta, consensuada amb el territori. En canvi, l'Estat espanyol presenta inicialment el seu *plan de protección del delta del Ebro* sense parlar amb el territori, del qual rep centenars d'allegacions que ni tan sols s'han contestat, demostrant una insensibilitat cap al Delta vergonyant.

I, a vegades, les coses que no costen diners són les més complicades. Des del Govern d'Esquerra Republicana vam fer molts d'esforços perquè l'Estat ens permetés avançar. Es va crear la Comissió Estat-Generalitat, en la que s'incorpora la taula de consens per tal de garantir la veu del territori. És cert que els models dels dos governs per afrontar la protecció del delta de l'Ebre haurien de ser compatibles, però no és menys cert que, mentre la Generalitat proposa grans mobilitzacions de sorra mitjançant dragues marines, l'Estat espanyol proposa petites aportacions de sorra ja emergida.

I esta setmana passada hem pogut vore que, davant d'una llevantada que dura uns quants dies, la barra del Trabucador patix moltíssim. Imaginem-nos que passarà el proper Glòria. Estem en un moment importantíssim per garantir la supervivència del Delta. Per tant, consellera, des del Grup d'Esquerra Republicana li preguntem si l'actual Govern seguirà implementant l'estratègia Delta de l'anterior Govern, que ja havia plantejat anteriorment a la taula de consens, i si seguirà endavant amb el pla integral de gestió d'aigua dolça del delta de l'Ebre.

I davant de models diferents per protegir el Delta, la vostra conselleria defensarà els interessos del Govern socialista de l'Estat espanyol o es posarà al costat del territori i de la seua gent?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Té el torn ara, per respondre, la consellera Sílvia Paneque i Sureda.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica
(Sílvia Paneque i Sureda)

Moltes gràcies, diputat. Permeti'm, però, que doni també, doncs, la benvinguda al delegat del Govern a les Terres de l'Ebre, que, efectivament, aquests últims dies ha estat en contacte directe amb els alcaldes i alcaldesses del territori per les afectacions d'aquesta DANA i que coneix perfectament no només el territori, sinó el tema que avui tractarem a través d'aquesta interpellació.

I aquests dies, efectivament –vostè ho deia i és així–, estem veient, de nou, la cruesa del canvi climàtic, com està canviant les nostres vides i també els nostres entorns. I el delta de l'Ebre, efectivament, és un ecosistema molt fràgil que exigeix, efectivament, també, amb això compartim plenament, polítiques públiques decidides sobre aquest entorn. Vostè ho deia i és així; és la zona humida més important de la Mediterrània occidental i té, a més, una activitat econòmica remarcable. Vostè posava alguns exemples vinculats a la pesca, a l'aqüicultura, al turisme i a l'agricultura, que permet viure-hi i viure'n a 61.000 persones.

Cada vegada que l'Ebre pateix un temporal, el Delta pateix; i la DANA ha tornat a afectar el Delta. Sortosament, aquesta vegada la situació d'altres pressions atmosfèriques va provocar que el nivell del mar fos baix i les actuacions preventives portades a terme per les diferents administracions també han ajudat en aquesta ocasió; tot i això, algunes platges del Delta han desaparegut i s'ha tornat a posar de manifest que el delta de l'Ebre s'ha de protegir de manera urgent.

Sé que vostè és coneixedor perfectament de la sèrie de reptes ambientals que el Delta té al davant a causa de diferents factors, entre els quals tenen especial importància l'impacte del canvi climàtic i la gestió, també, dels recursos hídrics. Al Delta conflueixen economia i biodiversitat. La seva agricultura, especialment el cultiu de l'arròs, representa una part significativa de l'economia local, com també la pesca; a la vegada, el Delta també és un espai d'un valor natural indiscutible, insubstituïble, vinculat a la biodiversitat i a l'equilibri ecològic de la zona.

La subsidència, és a dir, aquest enfonsament de la superfície terrestre a causa de la poca compactació de sediments, l'increment del nivell del mar o la regressió exigeixen trobar una solució entròpica. Aquesta situació ja ha fet desaparèixer moltes hectàrees de superfície del Delta, hectàrees de terres de conreu i d'espais naturals amb un alt valor ecològic per la seva biodiversitat i la seva qualificació de ser «hàbitat d'espècies protegides».

La sedimentació del riu Ebre té una importància clau a l'estabilitat del Delta. La qüestió problemàtica és la reducció de l'aportació dels sediments –vostè també en feia esment–, fet que té com a conseqüència una major fragilitat de la intrusió de l'aigua salada i la consegüent erosió costanera. Això provoca, al seu torn, una redefinició de les zones públiques o privades i dels límits a causa, precisament, d'aquesta regressió del Delta.

En l'alerta sobre el problema i les seves conseqüències i en la proposta de solucions, efectivament, el món local ha tingut –com ha de ser– un paper protagonista. La taula del consens per al delta va néixer de la mà dels alcaldes i alcaldesses dels set ajuntaments del delta de l'Ebre i dels presidents de les comunitats de la dreta i de l'esquerra de l'Ebre, amb un pla de protecció, el pla Delta, que proposa mantenir la morfologia actual de la zona i construir dos camins de guarda per a la seva protecció.

Tenim la voluntat de tenir una sinergia fluida amb el món municipal que asseguri una gestió feta des del diàleg i dels acords i, a més, tenir també una interlocució directa amb els agents sectorials i territorials i la població en general. L'objectiu és implementar el conjunt d'accions concretes per a la preservació d'aquest espai. La gestió ambiental de l'Ebre, del delta de l'Ebre, és una prioritat del Govern de Catalunya i prendrem les decisions que siguin necessàries per protegir aquest ecosistema, que, efectivament, és fràgil i ric en biodiversitat; que alhora mitiguin els efectes del canvi climàtic i que millorin la resistència del Delta enfront de la subsidència.

Per protegir el Delta –ho hem de dir–, hem tingut, també, el Govern de progrés d'Espanya en col·laboració –vostè s'expressava en altres termes–..., jo..., crec que és necessària. Vostè, de fet, ho ha dit en algun moment de la seva interpellació. Apellava a la col·laboració, a la lleialtat institucional; una col·laboració, per tant, que vostè sap que és «imprescindible» –l'hi posem l'adjectiu que l'hi posem–, però és imprescindible si de veritat el que volem són solucions.

Per una banda, volem que no només adoptem mesures d'emergència a causa dels temporals, sinó també..., siguem capaços d'augmentar exponencialment les actuacions preventives. L'estratègia que us anuncio que com a consellera d'aquest govern tinc la voluntat i determinació de portar a terme, és, per tant, escoltar el territori, el món local, els agents, amb la Taula de Consens del Delta; escoltar-los per protegir el Delta a la manera del territori. Crec que amb això li dono resposta a una de les preguntes que em feia –a la manera del territori– i fer-ho amb tots els instruments de la conselleria i amb el suport del ministeri –col·laboració.

Vostè ho deia fa un temps, precisament, en una entrevista a Imagina Ràdio, quan era delegat del Govern de Terres de l'Ebre, que –cita textual– «hem de prioritzar protegir el Delta a altres batalletes polítiques entre uns i altres», i això ho hem de tenir molt clar. Per això aquesta necessària col·laboració. Jo hi estic d'acord com a consellera; aquesta conselleria està d'acord amb aquesta expressió, amb aquest pensament. No hi ha una altra manera de treballar que no sigui aquesta, si és que volem tenir èxit

i si estem en el camí de les solucions: des de la col·laboració, el consens i en contacte directe amb el territori, amb aquesta expressió «a la manera del territori».

Finalment, el pla Delta de la taula de consens nodreix en bona part l'estratègia Delta de la Generalitat de Catalunya i va iniciar, ja, algunes accions. Vostè també crec que en feia esment, d'algunes d'elles: l'estudi de fons marí per detectar els bancs de sorra, el recreixement dels camins interiors de les llacunes, el projecte dels camins de guarda o la prova pilot de sanejament de les zones de cultiu d'arròs. L'anterior Govern va obrir una via de col·laboració; és així, i ens sembla encertada, és encertada. El pla d'inversions vostè el coneix perfectament. Nosaltres estem treballant sobre aquesta base, per donar continuïtat a aquest treball. Analitzarem l'estratègia Delta per saber quin és el seu estat, quin és el seu nivell d'execució. Mantindrem tot el que sigui positiu per al Delta. Millorarem també, o intentarem millorar, en allò que sigui possible. Prioritzarem les accions més urgents i, per descomptat, el mantindrem informat a vostè –per descomptat–, però també a la resta de grups parlamentaris i, per tant, d'aquest Parlament.

En aquesta qüestió són tan importants també –ja ho vaig dir, perquè es requerran recursos– els pressupostos per al 2025. I que hi hagi, doncs, recursos econòmics suficients per atendre totes aquestes accions.

Vull posar accent també en un altre aspecte no menys important: el Govern és plenament conscient que el delta de l'Ebre està absolutament vinculat al treball de la pagesia, de la pesca. Són sectors que històricament i tradicionalment han tingut cura del delta de l'Ebre; és així, i d'aquesta manera el delta de l'Ebre també té una identitat vinculada a tots ells. A més, el Govern és plenament conscient de la importància del Delta en l'economia vinculada a aquests sectors.

I encara més li diré: també soc conscient de les dificultats passades amb la sequera i la DANA, una cosa al costat de l'altra. Ho dèiem –ho hem dit avui– en reiterades ocasions: sequera i DANA, malgrat que semblin contradictòries, una realitat que hem de gestionar. I que l'aigua, per tant, és un element de referència per al cultiu i, a més, conductora de biodiversitat.

Tot i el tràgic temporal dels últims dies, no podem amagar tampoc que Catalunya, per tant, pateix aquest dèficit estructural de pluges durant aquestes últimes dècades i que el canvi climàtic també ha tingut afectacions negatives a tot el territori en aquest sentit.

Sobre la sequera i els episodis climàtics extrems, haig de dir, doncs, que el Govern, la conselleria, prendrà el conjunt de decisions necessàries per tenir la màxima cura dels paisatges, el màxim respecte al medi i, a la vegada, tenir la màxima capacitat productiva i econòmica. Ho dic també, i no l'hi dic a vostè, però pels discursos que confronten una cosa o l'altra: hi ha d'haver un equilibri entre aquestes dues qüestions.

Per tot plegat, insisteixo a dir-li, primer, que el Govern actuarà amb el màxim consens amb els diferents grups que vulguin ajudar el Delta; segon, que tinc l'esperança de poder treballar solucions reals i factibles per al Delta; tercer, que soc conscient de la importància ecològica i econòmica del Delta i que crec molt sincerament que hi ha actuacions polítiques a portar a terme per defensar que el Delta pugui continuar essent el Delta.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Ara el diputat Albert Salvadó Fernández té cinc minuts per fer la rèplica.

Albert Salvadó Fernández

Gràcies, consellera. Bé, el Delta no té temps. I ara, quant a compromisos pressupostaris, segurament no estem en un moment d'exigència pressupostària important. Lo que necessitem al Delta per poder implementar les actuacions és disposar de pro-

jectes executius, avaluacions d'impacte ambiental, que són una exigència de recursos, si em permet, menor.

Però sé, o almenys vull pensar, que vostè és absolutament conscient que tindre el Govern de la Generalitat al costat del territori, com deia, és imprescindible per protegir d'una vegada el delta de l'Ebre. Però també que és una condició necessària, però no suficient, perquè el Govern de l'Estat, que hi parlem i hem fet molts esforços per col·laborar-hi, perquè crec que hem prioritzat claríssimament, l'anterior Govern de la Generalitat, la protecció del delta davant de debats partidistes..., però el Govern de l'Estat, del mateix color polític que vostè, té la capacitat de neutralitzar les actuacions necessàries que entenem que calen.

Fins ara, el Govern de la Generalitat ha començat les actuacions que eren competència de la mateixa Generalitat i s'ha avançat. Aquí la gestió de sediments de la conca de l'Ebre és competència de l'Estat i, per tant, no ens ha permès abordar-ho i prioritzar-ho amb lo necessari que és, no?

Però tothom sap que la clau de volta està en la gran mobilització de sorres que necessitem per protegir el frontal del delta de l'Ebre. Sorres que han de servir tant per protegir la diversitat biològica que hi ha al delta com la seua activitat socioeconòmica que s'hi desenvolupa. Solució que, per cert, ja s'aplica a altres llocs amb problemàtiques similars, com a València, on el *ministerio* aporta 3 milions de metres cúbics de sorra per regenerar les platges erosionades de l'Arbre del Gos, del Saler i la Garrofera.

I aquí tenim el problema. Mentre el territori i l'estratègia Delta apostem per mobilitzar grans quantitats, milions de metres cúbics, de sorra submergida, utilitzant dragues marines, l'Estat espanyol segueix apostant al delta per repartir sorra emergida des de llocs d'acumulació cap a altres llocs de decreixement. Una solució insuficient que no aguanta temporals importants, com estem veient precisament estos dies al Trabucador.

I lo més greu: l'aposta de l'Estat espanyol és recular, anar cedint terreny al mar. En el seu *plan de protección del delta del Ebro*, l'Estat contempla renunciar fins a cinc-cents metres de costa a favor del mar a tot el litoral del delta. Això és rendir-se, rendir-se i que la gent del Delta accepte que l'Estat espanyol no vol fer res per protegir-lo. I aquí no mos trobaran. Mos revelarem davant qualsevol complicitat amb este model, que implica que la nostra gent renunciï a terrenys, a arrossars, a propietats que tant d'esforç los ha costat.

I existix una possibilitat de consens al Delta: que l'Estat oblide el seu *plan de protección*, que ni té calendari, ni té pressupost, ni sabem en què consistix concretament, però que no para d'avançar implacablement.

Jo soc de la Ràpita. Avui centenars de conciutadans meus veuen les seues propietats afectades pels atermenaments, *los deslindes*, que està fent l'Estat espanyol actualitzant la zona maritimoterrestre. Estan perdent part de les seues propietats. Avui en són centenars. Què hem d'esperar, que en siguin milers?

Això col·lidix frontalment amb l'estratègia Delta. El Govern d'Esquerra Republicana volia conservar l'actual morfologia del delta i el Govern socialista de l'Estat pretén recular cinc-cents metres i cedir-los al mar.

Em dirà que l'actualització de la zona maritimoterrestre és normal, però només és normal si s'accepta recular. Coneixem la falla de com una granota pot ser bullida viva lentament. Si la posem sobtadament en aigua bullent, saltarà immediatament. En canvi, si la granota es posa en aigua freda i després es porta a ebullició lentament, no percebrà el perill i serà la seua mort. Aquesta és una metàfora sobre la manca de voluntat de les persones per reaccionar davant les amenaces. Però vigilem, perquè si la granota se n'adona, que l'enganyen, per molt lentament que se l'escalfe, pot acabar saltant.

Per tant, si el Govern socialista de l'Estat pretén que anar fent *deslindes* al cap dels anys, lentament però inexorable, s'acaben regulant els cinc-cents metres previstos al *plan de protección del Delta*, la gent del Delta saltarà. Igual que fa la granota.

No vull acabar sense agrair el talent, el treball i el compromís de Jesús Gómez, director territorial d'Acció Climàtica del Govern d'Esquerra Republicana a les Terres de l'Ebre, que ha fet d'arquitecte, de director d'obra, de paleta i de manobre a vegades. Talent, treball i compromís amb el Delta. Imprescindible, com en tantes coses, per a avançar.

Així, consellera, demano que el Govern s'opose i treballi per evitar que l'Estat espanyol segueixca implementant el seu *plan de protección* i –acabo– que defense el consens que ja existix amb l'estratègia Delta i la segueixca implementant i que pose per davant..., se pose al costat de la gent del Delta en lloc del de l'Estat espanyol.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Torna a ser el torn ara de la consellera Sílvia Paneque i Sureda. Pel temps de rèplica també disposa de cinc minuts.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí, moltes gràcies. Miri, jo crec que el desenvolupament, el racionalisme, la tecnologia, el coneixement ens permetran caminar en el camí de les solucions per tenir cura del nostre entorn, del delta en particular, però en general per tots els reptes que ens planteja el canvi climàtic.

I l'hi deia en la primera intervenció: les bases ja s'estan posant o s'han començat a posar per part de la Generalitat i del ministeri, amb inversions que ja estan en marxa, algunes de les quals molt importants, com les de les badies d'Alfacs i el Fangar, per posar un exemple. I vostè això ho coneix. Inversions que han de servir per a la protecció d'aquest espai natural humit i la conservació dels sediments. Inversions, permetin-me que ho digui també, que s'han anat incloent en els pressupostos de la Generalitat durant anys, però que no ha estat fins fa ben poc que s'han començat a executar.

Vostè parlava d'urgència ara d'aquest moment, però, en fi, la urgència sobre el delta jo diria que fa més temps que no aquests tres mesos que estava sobre la taula. Per tant, aquesta és una línia que el Govern té clara voluntat de continuar. Una línia que el Govern té clara voluntat de continuar. Jo crec que amb això soc molt clara. I entenc la paràbola de la granota i els temors que vostès puguin tenir, però crec que l'afirmació és prou clara i prou contundent.

Ens reunirem amb la taula de consens per parlar de l'estratègia Delta i del pla Delta. Tots tenim els mateixos objectius. Escoltarem amb atenció les demandes del territori. Som conscients que els alcaldes, alcaldesses, els agents del territori i les persones que hi treballen i viuen coneixen aquesta realitat com ningú. És així. Donarem suport als ajuntaments de tota la costa de l'Ebre per a l'arranjament de les platges malmeses pel temporal. Ja vàrem anunciar ajuts a causa dels desperfectes causats per la DANA i actuarem amb urgència i diligència en aquesta qüestió.

L'actual Govern de la Generalitat no perdrà temps amb enfrontaments estèrils amb el ministeri, ni en aquesta qüestió ni en cap. Ho saben. És un principi d'aquest Govern. No volem perdre temps en enfrontaments estèrils. Volem establir relacions directes i fluides. De fet, ja ens hem reunit. Creiem en la lleialtat institucional. Pensem que és imprescindible per a protegir el delta de la manera més urgent i eficaç possible. I molt aviat començarem a treballar en el marc de l'espai bilateral del Departament de Territori i Transició Ecològica amb el ministeri. Hem de gestionar més i millor els sediments que es desplacen al llarg del riu i que hem d'aconseguir acumular amb la voluntat de combatre el retrocés del delta o l'entrada del mar.

Tots els sectors econòmics i les persones del Delta, els ajuntaments, els governs, crec que som conscients de la importància dels sediments en la salut ecològica del riu, en la qualitat de l'aigua i en la biodiversitat. I és molt important l'eix del pla integral de gestió de l'aigua dolça del delta de l'Ebre en aquesta qüestió. Som cons-

cients de la importància que té per al delta l'aportació d'aigua pels canals de reg als arrossars. És l'aigua que arriba i que manté en bon estat ambiental les llacunes i les badies. Observem algunes línies de millora d'aquest pla integral de gestió d'aigua dolça del delta de l'Ebre pel que fa a alguns espais naturals i cal donar-hi solució.

En resum, diputat, pensem que des de les accions, inversions, estudis i noves accions, el Govern, efectivament, ha d'estar, com no pot ser d'altra manera, al costat del territori per fer passos endavant, passos perquè el Delta, com li deia, segueixi essent Delta i que les persones que hi viuen i que hi treballen ho puguin fer en les millors condicions. Espero, en aquest treball, tenir-los al costat i poder treballar de manera col·laborativa pel bé del delta i per totes les persones que hi viuen i que hi treballen.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la política relativa a l'arribada i el repartiment de menors estrangers no acompanyats

300-00001/15

El tercer punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la política relativa a l'arribada i el repartiment de menors estrangers no acompanyats. La presenta el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. I per exposar-la té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bé; gràcies, president. Señora consejera, señores diputados... El fenómeno de la inmigración se ha convertido en el principal problema de los españoles según la última encuesta del Centro de estudios..., de Investigaciones Sociológicas. La inmigración es el principal problema existente en España para el treinta por ciento de los encuestados. Y en Cataluña, la encuesta del Centre d'Estudis d'Opinió arroja una tendencia parecida: un cuarenta y ocho por ciento considera que hay demasiados inmigrantes; un sesenta por ciento, que los inmigrantes reciben más de lo que aportan, y más del cincuenta por ciento asegura que las leyes que regulan la entrada y permanencia de extranjeros son demasiado tolerantes.

Los datos avalan esta preocupación creciente que tienen los españoles respecto de la inmigración ilegal. Desde que Pedro Sánchez es presidente del Gobierno, es decir, desde junio del 18 hasta febrero del 24, han entrado en España, que se sepa, 275.000 inmigrantes ilegales, sin contar todos los que han entrado desde febrero hasta el día de hoy. Solo el fin de semana pasado, por ejemplo, fueron más de mil quinientos inmigrantes ilegales. El problema de la invasión migratoria que padecemos no ha hecho más que aumentar desde que socialistas y separatistas comparten esas mismas políticas suicidas en materia migratoria.

En Cataluña, la Generalitat estima que actualmente hay 170.000 personas en situación irregular, aunque probablemente este dato sea solo la punta del iceberg. Y nos podemos preguntar por qué vienen cada vez más y más inmigrantes ilegales a nuestra tierra. Porque, evidentemente, desde el Gobierno de España y desde el Gobierno de la Generalitat se está provocando un efecto llamada sin precedentes.

Con sus políticas, ustedes les llaman, les prometen el paraíso que no pueden asegurar a los jóvenes catalanes. Y todos ustedes, socialistas, Junts, Esquerra, PP y comunistas, han votado hace unos meses en el Congreso iniciar los trámites para regularizar de golpe a más de medio millón de personas en situación irregular.

El mensaje que ustedes están enviando es absolutamente contundente: que entre todo el que quiera, aunque sea pisoteando nuestras leyes y asaltando nuestras fronteras, que le vamos a arreglar los papeles.

Y vamos a referirnos en concreto ahora a esos jóvenes que llegan de forma ilegal, a los que conocemos como menores extranjeros no acompañados, y a los que ustedes acogen con los brazos abiertos y sin ningún límite, aunque en muchas ocasiones no puedan hacerse ni siquiera cargo de ellos. En ocho años, el número de MENAs inscritos en España ha aumentado un doscientos veintiuno por ciento. Cataluña es la segunda región con más MENAs, solo por detrás de Canarias, y a fecha 30 de septiembre de 2024 acoge a 2.347 MENAs.

En Cataluña la situación es alarmante. Según datos de la Secretaria d'Infància, Adolescència i Joventut, el número de jóvenes inmigrados solos, tanto MENAs como ex-MENAs, es hoy de 6.836 jóvenes, según datos de la propia *conselleria*. Es decir, la población equivalente, aproximada, de municipios como L'Ametlla de Mar, Tona o Moià. De estos, el noventa y cinco por ciento son hombres, el noventa y seis por ciento tiene más de dieciséis años y el cincuenta y dos por ciento son de Marruecos. Lo repito, el noventa y cinco por ciento son hombres, el noventa y seis por ciento son mayores de dieciséis años y el cincuenta y dos proviene de Marruecos.

Por tanto, hay que decirlo claro: ni vienen solos ni en su mayoría o en la mayoría de los casos son menores ni huyen del hambre ni de la guerra. Son varones, ni mujeres ni niños, nada desnutridos y que proceden mayoritariamente de países en los que no hay ningún conflicto bélico, como son Marruecos, Argelia o Mauritania.

Y que en muchos casos son mayores de edad, como determinan las pruebas biológicas que se les practican. Por ejemplo, en Aragón, más del noventa por ciento de los jóvenes sometidos a estas pruebas periciales han sido declarados mayores de edad.

Ante esta situación, queremos hacerle varias preguntas, señora *consellera*, *consellera* Martínez, que me imagino que ya está recuperada de la dolencia que le aquejó en el anterior pleno y que impidió que se pudiera hacer la interpelación ese día.

La pregunta que le queremos formular es si va a seguir manteniendo el Gobierno de la Generalitat esta política suicida de traer más y más MENAs a Cataluña. Porque no podemos seguir recibiendo más MENAs. Primero, porque es injusto. Y, en segundo lugar, porque no es viable. Resulta que, por ejemplo, ustedes ya no tienen ni dónde ponerlos y en las comisarías de Girona están alojando a los MENAs; se han convertido las comisarías de Girona en hoteles para MENAs.

¿Van a seguir ocultando información a los catalanes y silenciando esta realidad en los medios de comunicación? Mire, desde el grupo parlamentario al que pertenezco, durante la legislatura anterior formulamos decenas de preguntas al Gobierno de Esquerra Republicana y el Gobierno de Esquerra se negó a contestarlas.

La respuesta conjunta a todas ellas fue remitirnos a la *estratègia catalana per a l'acollida i la inclusió dels infants i joves emigrats sols*. Un documento de catorce páginas, muy progre, pero que no concreta absolutamente nada. Y su Gobierno ha hecho otro tanto, señora *consellera*, responder remitiéndonos a una maraña de textos normativos y legales, pero sin darnos respuestas claras.

Y queremos saber. Queremos saber cuánto nos cuesta en Cataluña cada MENA, cuántos centros acogen MENAs, cuántos centros son públicos y cuántos centros son concertados.

En la Comunidad de Madrid, por ejemplo, ya se ha determinado que cada MENA cuesta 5.500 euros al mes. Yo le quería preguntar, y espero que usted me pueda contestar y tenga la valentía de hacerlo en esta interpelación, cuánto cuesta cada MENA en Cataluña.

Porque la única conclusión a la que podamos llegar si usted nos lo hace en caso contrario es que existe un ánimo claro por parte de la Generalitat de ocultar esos datos, es decir, la situación de los MENAs y el coste económico que suponen para los catalanes, porque no quieren que los catalanes sepan cuánto dinero invierten ustedes en la inmigración ilegal en vez de dárselo a las familias catalanas. (*Alguns aplaudiments.*)

Y también queremos que nos explique por qué los catalanes tenemos que seguir costeando, por ejemplo, los gastos de manutención de más de 3.500 jóvenes marro-

quies que hay en Cataluña –ya sabemos que son el cincuenta y dos por ciento del total de los MENAs y ex-MENAs en nuestra región–, cuando Marruecos, por ejemplo, está gastando 500 millones de euros en hacer el estadio más grande del mundo para acoger la final del mundial de 2030 o su monarca tiene una de las fortunas reconocidas más grandes del mundo.

Por tanto, yo le quiero preguntar, ¿a usted le parece justo? A nosotros, desde luego, evidentemente, no. Lo que debería hacer es retornarlos a Marruecos y que pague su educación y su manutención Mohammed VI. (*Alguns aplaudiments.*)

En cuarto lugar, ¿va a seguir la Generalitat de Cataluña otorgando una paga a los ex-MENAs entre dieciocho y veintitrés años, paga que no tienen los jóvenes catalanes en paro en esa misma franja de edad? Usted sabe, como yo, que los ex-MENAs desde los dieciocho hasta los veintitrés años cobran una prestación que asciende actualmente a 717 euros en doce mensualidades, que además es compatible con otras ayudas.

Y mire, en Cataluña, y usted también lo sabe, el veinticuatro por ciento de los jóvenes menores de veinticinco años está en paro, es decir, uno de cada cuatro jóvenes catalanes. ¿A usted le parece justo otorgar una paga a los jóvenes extranjeros en situación ilegal de la que no disponen los jóvenes catalanes en paro? A VOX, desde luego, nos parece aberrante que ustedes atiendan primero a los jóvenes extranjeros antes que a los de casa. (*Alguns aplaudiments.*)

Y vamos a referirnos también a las consecuencias de estas políticas buenistas pero suicidas, de querer convertir a Cataluña en la ONG del mundo, la ONG de Marruecos, de Argelia, de Mauritania o del Senegal. A pesar del silencio mediático y político respecto de la nacionalidad de los delincuentes, cada vez vamos conociendo más casos de agresiones, de robos y otros delitos graves a cargo de menores extranjeros no acompañados.

Y hay un dato demoledor, señora *consellera*, que nadie puede negar. Según los datos actualizados de la propia consejería de Justicia de su Gobierno, en el Centre Penitenciari de Joves, es decir, donde ingresan los jóvenes entre dieciocho y veinticinco años, ahora mismo hay 292 jóvenes en la cárcel. De esos, 222 son extranjeros y setenta españoles. Nada menos que el setenta y seis por ciento, es decir, ocho de cada diez jóvenes en la cárcel son extranjeros.

Y, señora *consellera*, no puede seguir ocultando esta realidad y no hacer nada el Gobierno de la Generalitat. De esos 222 extranjeros encarcelados, 137 son marroquíes y treinta y cuatro argelinos. En total, 171 jóvenes magrebíes. Han llenado ustedes las calles de delincuencia importada y desde VOX no nos vamos a cansar de denunciarlo todas las veces que haga falta.

Y en esta línea queremos saber cómo está el *pla d'acció polièdric*, el PAP. Ese plan específico de los Mossos d'Esquadra hecho en 2019 para atajar la delincuencia de los MENAs y de los ex-MENAs. Un plan en que los Mossos reconocían que el dieciocho por ciento de los MENAs, es decir, casi dos de cada diez, habían delinquido, como mínimo, una vez.

Si tenemos en Cataluña casi siete mil MENAs y ex-MENAs y el dieciocho por ciento delinque de manera habitual, ¿no se da cuenta usted de la magnitud del problema? Resulta que tenemos 1.260 delincuentes extranjeros campando alegremente por las calles de Cataluña.

En definitiva, es una realidad que muchos de estos jóvenes se ven frecuentemente involucrados en actividades delictivas o son explotados por las mafias que los criminales..., y la Generalitat, en este caso, tiene que tomar medidas urgentes. Nosotros, en nuestra moción, le vamos a plantear varias para recuperar la seguridad de los catalanes y para garantizar el interés superior de esos menores, que no es otro que volver con sus padres y a sus países de origen.

Muchas gracias.

El president

Per respondre a la interpellació té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió, l'honorable senyora Mònica Martínez Bravo.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Molt bon dia. Moltes gràcies, president Rull. Bon dia, senyores i senyors diputats.

Primer de tot, voldria aprofitar que ara tinc uns minuts extra per mostrar el meu condol a les famílies de les víctimes de la riuada de València, així també com a les persones que ho han perdut tot. El seu dolor és el nostre.

I enmig de tanta desolació i dolor, alguns partits polítics han vist una oportunitat d'or per canalitzar la lògica –lògica– indignació de la població per generar desconfiança envers les institucions i envers els ciutadans d'origen migrant. O sigui que agraeixo molt al Grup Parlamentari VOX que m'hagi demanat aquesta interpellació i tenir l'oportunitat avui de dir-los el que en penso, del seu discurs.

Miri, jo fa només uns mesos que estic en l'àmbit polític, i com a ciutadana, de fet, portava molts anys volent dir-los el que en penso, celebros que finalment hagi arribat el dia.

Fins fa poc jo era professora d'economia –professora i investigadora–, ho he estat catorze anys, i de dades i xifres i el que diu l'evidència en sé bastant, senyor Macián. I, mentre preparava la meua intervenció plena de dades i arguments per desmuntar –fàcilment, per cert– el seu discurs contra els joves migrants sols, pensava: és necessari? Realment és necessari? Perquè, miri, només calen tres paraules per desmuntar tot el seu relat contra els joves migrants sols: nens i nenes. Nens i nenes, senyors i senyores diputades de VOX, és el que hi ha darrere de la paraula MENAs que vostès fan servir i que avui se n'han inventat una de nova, ex-MENAs, que aquesta no la tenia jo al radar.

Miri, aquests dies han estat molt durs, sobretot per les persones que han patit la riuada en primera persona, però també pels que ho hem vist per televisió i perquè tenim familiars i amics que ho han patit. I aquestes tragèdies, com s'ha dit també avui, ens acosten el valor de la humanitat, la importància d'estar amb els éssers estimats, el valor d'una abraçada, d'un somriure, el poder tornar a casa i sentir-se segurs, i del patiment quan tot això cau com un castell de sorra.

Doncs bé, el que vostès diuen MENAs no deixen de ser res més que uns nens i nenes que estan a un país estranger, sense els seus pares, sense conèixer ningú, sense entendre la llengua, i després d'haver arribat patint per la seva vida i havent vist la mort de ben a prop. Costa tant d'entendre que davant aquesta situació es vulgui atendre aquests nens i nenes de la millor manera possible? Tan difícil és d'entendre que una societat amb una mínima humanitat intentaria acollir i ajudar aquestes criatures? De veritat?

Miri, amb això ja n'hi hauria d'haver prou, però si volen xifres jo els hi dono. Saben què aporta una persona a la hisenda pública quan s'integra al mercat laboral i hi treballa vint anys? Cent seixanta mil euros. I això assumint que cobra el salari mínim només tenint en compte cotitzacions socials i impostos indirectes. Si tinguéssim en compte altres impostos, la seva progressió laboral i el valor afegit que genera a l'economia, la seva aportació fàcilment es triplicaria. Les persones migrades aporten el deu per cent dels ingressos de la seguretat social i només en reben l'u per cent.

El seixanta-set per cent dels joves migrants sols està treballant, i això sense comptar els que estan estudiant. El nostre departament, senyor Macián, no fa despesa social, fa inversió social. I si les dades no el convencen, parli amb qualsevol d'aquests joves. Miri, jo si vol el poso en contacte amb l'Ibrahim, un jove que amb només quinze anys va arribar a territori espanyol fugint de la guerra de Mali. Va caminar durant setmanes a peu per travessar tota Mauritània fins a embarcar-se en una pastera i després d'uns dies arribar a Canàries i uns mesos després a Catalunya. Doncs bé, l'Ibrahim, amb molts esforços, va obtenir el títol d'ESO amb una mitjana de 8 sobre 10, i amb

només vint anys l'Ibrahim ha treballat per a una empresa de càtering al palau blau-grana, a una botiga de roba com a encarregat, col·labora amb l'Hospital Vall d'Hebron com a agent comunitari de salut mental, i aquest curs per fi està cursant el grau mitjà de Mecanització mentre ho compagina amb diverses feines. Una petita inversió per acollir i donar-li una oportunitat a l'Ibrahim ha generat un retorn amb escreix per a tota la societat i l'economia catalana. Inversió social en primera persona i tot un exemple d'esforç, superació i inspiració que hauria de servir-nos a tots nosaltres. Catalans són totes les persones que venen a millorar Catalunya, ja els hi va dir el president Illa, i aprofito per recordar-los que l'Ibrahim és tan català com vostès i com jo.

I sobre el seu discurs que relaciona la migració amb la delinqüència, jo no li donaré una dada. Miri, jo avui li explicaré el que diu l'evidència científica. Desenes d'estudis publicats a les millors revistes internacionals que documenten que no hi ha una relació causal entre migració i delinqüència. Per exemple, una anàlisi de Marie Pinot publicada al prestigiós *Journal of Economic Literature* el 2024, cito textualment: «Revisem l'evidència científica publicada fins ara que de manera aclaparadora indica que els immigrants no augmenten els nivells de delinqüència a les comunitats on s'estableixen».

Però bé, els he de reconèixer que sí que hi ha un factor que sembla augmentar la delinqüència. Sí, ho he d'admetre, l'evidència científica apunta a un factor i hi ha prou evidències que té un impacte causal i que augmenta la delinqüència. I saben quin és? S'ho imaginin? Vostès. Vostès i els seus discursos d'odi, que criminalitzen els immigrants, inciten la xenofòbia i els atacs contra les minories migrants i persones racialitzades. Per exemple, Müller-Schwarz troben que quan Trump va arribar al poder als Estats Units, cada cop que posava un tuit islamòfob hi havia un augment notable dels delictes d'odi. Tristament, potser això ho veurem els propers dies. Romarri troba un efecte semblant quan els alcaldes d'extrema dreta arriben al poder a Itàlia. I el més il·luminant de tots: un article de Boorstin i coautors publicat a la millor revista d'economia, l'*American Economic Review*. Aquest estudi mostra que quan la gent es pensa que ha guanyat Trump al seu barri es tornen més partidaris de fer donacions a organitzacions xenòfobes i que aquest efecte s'incrementa quan les persones es pensen que el fet de fer aquest donatiu pot arribar a fer-se públic.

Això significa, senyors i senyores de VOX, que els seus discursos d'odi, iguals que el de Trump, Meloni i Orbán, estan trencant les més bàsiques normes de convivència, o és que es pensen que els insults contra el nostre estimat Lamine Yamal de fa dos caps de setmana sorgeixen per casualitat?

No, senyors i senyores de VOX, els insults apareixen quan es crea un brou de cultiu que deshumanitza les persones d'origen migrant, com els que vostès fomenten i com els que tristament hem vist aquests dies, promoguts des de les seves xarxes socials, enmig de la tragèdia de València. Prou ja de tanta demagògia i de criminalitzar les persones d'origen migrant, quan vostès són l'únic perill per a la convivència i la democràcia al nostre país.

Miri, com va dir el president Illa, aquest Govern desmuntarà un per un tots els seus arguments d'odi i xenòfobs. Doncs bé, jo avui he desmuntat el que sembla ser el seu únic argument. He trigat vuitanta-sis dies, i ho he fet des del rigor científic, en base a dades i en base a reivindicar una mínima humanitat. I ara els hi pregunto, de què parlarem durant els 1.374 dies de la resta de legislatura?

Miri, jo he vingut aquí per millorar els serveis públics i tinc a la meua cartera molts que li importen molt a la ciutadania: atenció a les persones grans, residències, centres de dia, protecció a la infància, a la joventut, suport a la discapacitat, prestacions socials, entre d'altres.

Miri, tant de bo a la propera interpellació em puguin proposar una mesura, una, només els hi demano una mesura efectiva per millorar la gestió i la qualitat dels serveis públics, però em temo que no ho veuré; no ho veuré perquè a vostès, senyors i senyores de VOX, els hi sobra la xenofòbia i els hi falten les idees.

I ho sento molt per vostès. Poden seguir intentant sembrar desconfiança dient-li a la gent que l'Estat no serveix per a res, que millor desmantellar-ho tot, com està fent el seu guru econòmic, el senyor Milei, a Argentina, però no els hi servirà de res.

No els hi servirà perquè el que tenen davant és un Govern competent, tècnic i eficient, que liderarà la gran transformació dels serveis públics que aquest país necessita.

Un govern que fomenta la generació de riquesa i que aquesta sigui compartida; un govern que lluitarà contra el canvi climàtic i li farà front per protegir a la població; un govern al costat de la gent dels barris, dels pobles i dels ajuntaments, i al seu costat no per instrumentalitzar la seva indignació, sinó per solucionar realment els seus problemes; un govern de tothom que desmuntarà dia rere dia el seu relat, i no només des d'aquesta tribuna, sinó amb fets. El temps posarà cadascú al seu lloc.

El president

Gràcies, consellera. Per fer... (*Aplaudiments.*) Gràcies, consellera. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Gracias, presidente. Señora Martínez, su opinión como ciudadana y sus titulaciones nos importan poco, ¿eh?, nos importan muy poco. Yo soy letrado de la Administración de Justicia y no ando por ahí diciéndolo todos los días ni en todos los foros.

Mire, nos importan las políticas de su Gobierno, y no ha respondido a ninguna de mis preguntas. Aprende rápido usted a insultar y no contestar. Eso se les da, vamos, de fábula, desde luego, a la Generalitat.

¿Cuánto cuesta a los catalanes un MENA? Se lo he preguntado. Responda –responda. Si en Madrid lo han conseguido. Usted no me lo sabe decir. ¿Cuánto nos cuestan o por qué tenemos que mantener a 3.500 jóvenes marroquíes de entre dieciséis y diecisiete años? Esos son sus niños –esos son sus niños. ¿Por qué no le reclaman a Marruecos que se haga cargo de estos jóvenes, nada de niños? Porque, desde luego, deben tener una relación muy buena con Marruecos cuando permiten que funcionarios marroquíes den clases en el programa de lengua árabe y cultura marroquí en las aulas catalanas.

Mire, ¿por qué a los ex-MENAs se les tiene que dar una paga de 717 euros y no a los jóvenes catalanes? ¿Usted para quién gobierna? Usted a quién defiende, ¿a los jóvenes catalanes o a los jóvenes del Magreb? Conteste, hombre. (*Aplaudiments.*)

La mayoría... Mire, la mayoría, y responde a su argumento de que «*són nens i nenes*» a su discurso lacrimógeno, si lo saben ustedes, la mayoría de los inmigrantes procedentes de Canarias a los que se le han realizado esas pruebas son mayores de edad. Entre 2018 y 2023, el setenta por ciento de las diligencias procesales para la determinación de edad han determinado eran mayores de edad.

Si ustedes mismos lo reconocen en el documento que le exhibido antes en su página web, que el noventa y cinco por ciento, el noventa y seis –perdón– por ciento tiene entre dieciséis y diecisiete años. ¿Estos son sus *nens i nenes*? Y mire, no están solos. Llegan aquí y lo primero que hacen es coger el teléfono móvil y llamar a sus padres, pues saben perfectamente dónde viven.

Y mire, vamos a ver, cada vez que ustedes anuncian a bombo y platillo regularizaciones o ayudas masivas y ayudas ilegales, las mafias del tráfico de personas se frotan las manos, porque son ustedes los que están engañando a miles de jóvenes de Marruecos y otros sitios a que se jueguen la vida en una barcaza a cambio de un suculento pago para los traficantes.

Y mire, en cuanto... Hablaba antes de *nens i nenes*. Yo le voy a hablar también de lo que pasa en los centros de acogida. Hablan ustedes de humanidad; humanidad y sensibilidad hay que tenerla con los jóvenes catalanes que viven en ese centro.

Usted sabe quién es Isabel Carrasco, la actual *directora general* de Atenció a la Infància i a l'Adolescència, que hasta ahora era *cap de servei* de la DGAIA en el Camp de Tarragona. Esta señora se hartó y lo denunció, que en uno de esos centros

había un señor que tenía treinta años que se dedicaba a enfrentarse a los propios profesores y a los propios monitores y a pegar a otros niños que había en el centro. Si usted quiere preocuparse y ser sensible con los menores en esos centros, desde luego, lo que tiene que hacer es impedir que pasen estas realidades.

Y no solo hay violencia en los centros. Hay violencia en la calle; no me ha hablado ni una sola palabra de la falta de seguridad. Por cierto, pónganse de acuerdo en el Gobierno con la señora Parlon, que hace poco, en la radio, decía que reconocía que la mayoría de los delincuentes en Cataluña no tenían DNI. Hablen un poco entre ustedes, porque parece que no se aclaran.

Mire, yo le voy a dar varios datos, y de muchos años, para que no se queje. *El Periódico*, 6 de enero de 19: «Trescientos niños de la calle flirtean con las drogas y la delincuencia en Cataluña. Los menores marroquíes entre trece y dieciocho años son objeto de todas las detenciones que la policía practica por hurtos entre los trece y dieciocho años.» *El Periódico*.

La Vanguardia, 3 de mayo del 19: «Menores migrantes en Cataluña, el dieciocho por ciento delinque y son muy reincidentes. Los datos analizados por Mossos desvelan una media de 3,9 delitos por persona.»

Más allá, *La Razón*, el 12 de septiembre del 23: «Un grupo de MENAs marroquíes asalta y roba a un turista en el centro de Barcelona. El fenómeno delictivo de los menores extranjeros no acompañados ha vuelto con fuerza a la ciudad.»

La Razón, 1 de mayo del 24: «Un grupo de MENAs marroquíes siembra el pánico en Reus» –y eso lo conozco de primera persona– «siembra el pánico en Reus y roban móviles a adolescentes y asaltan a gente mayor por la calle. Tienen entre trece y diecisiete años y buscan personas que vayan solas.»

Yo le pido que su Gobierno dé razón y atienda estas cuestiones, que se deje de discursos de la universidad de la que usted proviene y baje un poquito a la calle, baje un poquito al Raval, baje un poquito a los barrios conflictivos de Cataluña.

Es decir, en definitiva, le exigimos que gobiernen para los catalanes, que destinen los recursos a las familias catalanas que se encuentran en situación de vulnerabilidad, porque con 5.500 euros al mes de cada MENA se pueden hacer muchas cosas para las familias vulnerables, y garanticen la seguridad en las calles; y para todo ello, devuelvan a los MENAs con sus padres y a sus países de origen.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. Per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió, l'honorable senyora Mónica Martínez Bravo.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies. Bé, sobre la seva gran proposta de tornar els joves migrants sols al seu país d'origen, dues preguntes. En quin món es creuen que viuen i a qui es pensen que enganyen?

Miri, lògicament, si algun menor i la seva família volen tornar, els ajudarem, lògicament, però la realitat és que els menors i les seves famílies no volen tornar. És més, tornar-los seria, amb tota probabilitat, un cop duríssim per a aquestes famílies, o bé es pensen que han arribat aquí per accident?

Miri, que una família decideixi que el que té més sentit és separar-se del seu fill o filla per enviar-lo a un viatge on poden morir és perquè estan en la més absoluta desesperació, o bé es pensen que ells estimen menys els seus fills que nosaltres?

No, senyor Macián; les famílies de Mali, Mauritània o del Marroc s'estimen els fills tant com vostès o com jo. L'únic que és diferent són les dramàtiques condicions que els envolten. En paraules dels meus professors d'Economia, Esther Duflo i Abhijit Banerjee –premis Nobel, de fet–, les persones que migren només ho fan perquè estan a la boca del tauró.

I no es pensi que fa tant de temps o..., fa no tant de temps, nens i nenes nascuts a Catalunya i a Espanya també marxaven sols en trens, però ho feien quan fugien de l'horror de la Guerra Civil.

L'única resposta raonable és acollir i integrar aquests joves, donant-los una oportunitat, i això també li he donat els números. Tant que sempre diuen «quant costa?» –«quant costa?»– jo els hi estic dient quina és la rendibilitat. Per això jo parlo que nosaltres no fem despesa social, fem inversió social; una petita inversió per acollir aquests joves té un retorn amb escreix, i només donar una dada del que costa és una dada parcial i esbiaixada, com pràcticament totes les que vostès donen.

Lògicament, som conscients que gestionar el tema de la migració, tant en majors d'edat com en menors d'edat, que, per cert, són menors quan arriben. Lògicament hi ha un acompanyament, i, quan mires les estadístiques, hi ha un estoc de persones que van creixent, que arriben sent menors estant al sistema.

Però bé, lògicament és un repte que s'ha de gestionar. La migració també, i també en el cas dels joves, i és precisament per això que reivindicuem que s'ha d'invertir en l'acollida i donar suports a aquests joves perquè es puguin integrar i contribuir a la societat i a l'economia catalana, que és, precisament, el que estem fent i el que volem seguir fent.

I sobre això de que vagi a parlar amb la gent i dels pobles, miri, no s'amoïni, perquè jo hi parlo tots els dies. O sigui que lliçons d'estar al costat del poble i d'estar al costat de la gent, això, no l'hi accepto, ni jo ni el partit del Govern, perquè nosaltres som fills d'altres períodes de migració, alguns de nosaltres, i amb molt d'orgull.

I les mateixes crítiques que ara fan i la mateixa criminalització que fan ara de les persones que arriben nouvingudes des de diferents parts del món, són les mateixes que hem viscut a les nostres famílies.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Moltes gràcies, consellera.

Se suspèn la sessió, que es reprendrà aquesta tarda a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i onze minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el lletrat major i el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Govern sobre la pobresa infantil i la garantia de rendes

300-00015/15

El quart punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la pobresa infantil i la garantia de rendes, presentada pel Grup Parlamentari Comuns. Per substanciar-la, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Conselleres, diputades, diputats, l'article 24.3 del nostre Estatut d'autonomia preveu que les persones o les famílies en situació de pobresa tenen dret a accedir a una renda garantida a la ciutadania que els asseguri els mínims

d'una vida digna. I, malgrat això, l'acumulació de les diverses situacions de crisi econòmica els últims vint anys, inclosa la pandèmia, ha provocat un increment de desigualtats socials, amb un fort creixement de la població en risc de pobresa, també a Catalunya.

Catalunya, de fet, encapçala una de les pitjors taxes de pobresa infantil de la Unió Europea: un de cada tres nens, nenes i adolescents es troben en risc de pobresa i exclusió social. La insuficiència de rendes a les llars amb fills i filles, especialment famílies monomarentals, esdevé la causa d'una pobresa que afecta 442.300 nens, nenes i adolescents, segons dades de l'enquesta de condicions de vida de 2023, amb un augment significatiu respecte al 2022. L'índex de pobresa infantil ha crescut contínuament l'última dècada, sempre per sobre del trenta per cent, excepte el 2016.

Es tracta, per tant, d'una dada greu i estructural molt superior a la mitjana comunitària del 19,4 per cent, malgrat la prosperitat de la societat catalana. Catalunya continua al furgó de cua de la Unió Europea pel que fa a la pobresa infantil, i les dades d'infants amb privació material i social severa afecta gairebé 162.000 infants i arriben a un dotze per cent, superior també a anys anteriors. Erradicar la pobresa i l'exclusió d'infants i adolescents i les seves famílies és per a nosaltres un objectiu prioritari per avançar cap a una societat més justa i cohesionada i, per tant, per revertir els discursos d'odi que amenacen aquesta mateixa cohesió i, en definitiva, la democràcia.

No n'hi ha prou amb l'estratègia catalana contra la pobresa infantil, fruit d'anys de deixadesa, de desinterès, d'incapacitat, quan no de manca de voluntat. Els nens i nenes sí que importen, sí que són protagonistes en les polítiques públiques i el seu futur és la nostra responsabilitat. No és just que néixer en una llar pobra condemni el teu futur de per vida. Tots els nens i nenes mereixen el millor present possible i és un imperatiu moral oferir a la infància una vida digna, plena d'experiències i possibilitats per desenvolupar-se i créixer en les millors condicions, eixamplant la igualtat d'oportunitats.

Més enllà d'aquesta fotografia, la pobresa infantil no es distribueix homogèniament al territori: 2021 –any amb les últimes dades disponibles–, vint-i-tres districtes de dinou municipis de Catalunya tenien un índex igual o superior al cinquanta per cent, segons dades de l'atles de distribució de renda de les llars de l'Institut Nacional d'Estadística, cosa que indica clarament la necessitat d'una intervenció comunitària per crear coneixement i generar canvi social mitjançant un abordatge integral, així com la importància del desplegament de la llei de barris verds.

Per lluitar, per tant, contra la pobresa infantil, cal treballar per fer possible un país amb equitat territorial i igualtat d'accés als serveis públics i als drets.

Per combatre la pobresa infantil, cal desenvolupar la garantia alimentària continguda a l'estratègia catalana, que recull l'accés a una alimentació saludable com una de les línies principals d'acció, quelcom fonamental per a un desenvolupament cognitiu, físic i emocional òptim. A totes les edats, però en especial a la infància, una nutrició adequada en quantitat i qualitat és garantia de millor salut. El sobrepès en la infantesa és, a més a més, determinant de moltes malalties al llarg de la vida. Parlem de diabetis, malalties cardiovasculars, càncer o trastorns musculoesquelètics, entre d'altres.

És evident el nexa pobresa infantil - mala alimentació. Impacta en la salut i desenvolupament, que repercuteix en el nivell d'estudis assolit i també en la capacitat laboral futura, tancant un cercle viciós d'empobriment persistent molt difícil de trencar. Si hi afegim que patir sobrepès i obesitat incrementa les possibilitats de patir discriminació, estigma i aïllament social, això es tradueix en rendiment escolar baix, assetjament escolar o trastorns psicològics relacionats amb la baixa autoestima en edat infantil.

Calen campanyes per combatre l'estigma, per una nova cultura on buscar ajuda sigui signe de responsabilitat i cura personal i un component essencial de la salut

i el benestar general, però també facilitar l'accés equitatiu d'infants i adolescents als serveis d'atenció a salut mental i benestar emocional.

També la Garantia Infantil Europea contempla com una de les seves línies d'acció la garantia d'alimentació, que concreta en recomanacions com la garantia d'un àpat saludable diari a l'escola. En aquest sentit, l'escola bressol serveix, com els espais familiars o els menjadors escolars; són fonamentals per avançar en la lluita contra la pobresa i l'exclusió social pels seus efectes positius sobre els infants, especialment aquells d'entorns menys afavorits, però també per a les seves famílies, ja que permeten treballar, si més no parcialment, les situacions de mancances i privacions que aquests infants viuen a casa seva i en el seu entorn.

Les beques menjador haurien d'ajudar a permetre un accés en equitat. Però saben que no és aquest el nostre model. Nosaltres volem anar més enllà i començar a eliminar l'estigma que representen les beques i treballar per la universalitat de la gratuïtat dels menjadors escolars. Les famílies treballadores afronten despeses d'escolarització que acaben repercutint en la seva capacitat per arribar a finals de mes. Cal plantejar mesures universalistes d'enfortiment del sistema de benestar, on no és més important universalitzar els menjadors que emetre xecs per a materials de lliure elecció.

Però encara resta molt a fer i millorar a Catalunya per avançar en l'enfortiment del sistema de drets socials. Principalment cal pressupost i enfortir la garantia de rendes. Anem per la direcció correcta. La transferència de gestió de l'ingrés mínim vital ha de permetre redirigir la renda garantida per convertir-la –ara sí– en un instrument per erradicar la pobresa a Catalunya, especialment la pobresa infantil.

Per això el Grup Parlamentari Comuns hem registrat ja la proposició de llei per modificar la renda garantida i convertir-la en aquest instrument per garantir la prestació d'infància, amb un complement de dos-cents euros per fill i filla; la prestació per habitatge –primera causa, no ho oblidem, d'exclusió social–, i els complements per a treballadors que no arriben al llindar de suficiència pels membres de la seva unitat familiar, o el complement per a famílies monomarentals del vint-i-dos per cent –les dones amb fills són el col·lectiu més gran de la pobresa– i llars amb persones amb discapacitat.

I alhora cal actualitzar anualment l'indicador de renda de suficiència al cost de la vida. Dèiem abans que va entrar en vigor el 2020 la normativa reguladora de l'ingrés mínim vital. Això implica la coexistència de dues prestacions de garantia d'ingressos compatibles i complementàries que hauria de fer possible que la inversió pressupostària destinada a renda garantida fins a l'aparició de l'ingrés mínim s'orienti a ampliar la cobertura de les famílies amb fills a càrrec, eliminant condicionalitat i traves d'accés a la prestació.

L'elevat cost de l'habitatge provoca pobresa. Si es tingués en compte l'esforç habitacional de les famílies amb nens i nenes a càrrec, la taxa de pobresa infantil es veuria incrementada en deu punts a Catalunya, segons un estudi d'UNICEF. I malgrat que la situació en matèria d'habitatge és una barrera molt important per a la criança i els drets dels infants, la infància és invisible en la legislació i els plans d'habitatge, tant estatals com autonòmics.

Les dades són contundents i parlen per si mateixes. Espanya és el quart país de la Unió Europea en percentatge de famílies amb despesa excessiva en lloguer o hipoteca. Un 11,5 per cent de la infància viu en una llar amb sobrecàrrega de despeses. *(Pausa.)* Perdó. *(L'oradora beu aigua.)* El 6,2 per cent de nens i nenes pateixen manca material severa a l'habitatge. Tenir una casa inadequada, que pot voler dir amb humitats, amb massa fred o amb massa calor o massa fosca, té impactes en la salut i l'educació dels nens i nenes, que pateixen malalties cròniques, depressió, deteriorament en la socialització i també baix rendiment acadèmic, problemàtiques que una prestació complementària d'habitatge podrien pal·liar.

És especialment rellevant l'estrès fruit de compartir pisos petits entre diverses famílies, sovint amb un únic bany i espais comuns usats com a dormitori, sense que

els nens i nenes tinguin intimitat ni tampoc un lloc tranquil per a l'estudi. Per això considerem importantíssim desplegar un pla urgent de garantia del lleure educatiu gratuït, incrementant l'accés al lleure fora de l'escola –casals, espais, extraescolars esportives, culturals, ensenyaments artístics–, per contribuir a millorar les oportunitats a la infància i gaudir amb amics i amigues sense dependre de si la família pot o no afrontar més despeses.

I cal afrontar aquestes problemàtiques amb la participació real d'infants i adolescents. Els nens i nenes tenen dret a ser informats, a participar en la presa de decisions dels temes que els afecten. Volen i poden expressar les seves opinions i és responsabilitat del Govern català articular els mecanismes per consultar-los.

Consellera, està el seu departament plenament compromès per liderar l'erradicació de la pobresa infantil amb mesures d'impacte pràctic sobre la seva vida? Quines mesures té previstes per compartir la prosperitat de Catalunya amb infants i adolescents i garantir igualtat d'oportunitats en qualitat habitacional, atenció a salut mental i benestar emocional, educació zero-tres o garantia alimentària? Quin és el seu compromís amb la garantia d'una política real de rendes, amb la modificació de la llei de la renda garantida, l'augment de cobertura, la compatibilització amb l'ingrés mínim com a complement per a persones i famílies? Com pensen fer-ho efectiu? Quan revisaran l'estratègia catalana contra la pobresa perquè contribueixi efectivament a la seva reducció?

I acabo: quins mecanismes té previstos el departament per garantir la participació real d'infants i adolescents en les decisions que els afecten, també en pobresa infantil?

Les necessitats són moltes i esperem que les respostes estiguin a l'alçada del repte. Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara, per respondre, és el torn de la consellera Mónica Martínez Bravo. Quan vulgui.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies. Bona tarda, senyors i senyores diputats. Moltes gràcies per la interpellació, senyora Lozano.

Comparteixo en gran mesura la preocupació per la situació de la pobresa infantil a Catalunya. Com bé ha dit vostè, un de cada tres nens i nenes viuen en llars per sota del llindar de la pobresa. Aquesta dada, que és comparable amb les dades de la resta de l'Estat espanyol, no és acceptable –en això estem d'acord–, i molt menys per a un país com Catalunya, que té una renda mitjana prou elevada, com trenta-quatre mil euros anuals. Mentre que altres països del nostre entorn han fet avenços i han reduït taxes de pobresa infantil, a casa nostra les taxes s'han estancat. Queda molt per fer i en això estic plenament d'acord.

Hi ha diversos factors que generen aquesta problemàtica, però els principals són una distribució de la renda molt desigual i un sistema fiscal i de protecció de rendes que no aconsegueix redistribuir la renda de manera efectiva. Fa poc, en un acte, una de les ponents va afirmar: «La pobresa és una decisió política.» En la meua opinió, més que una decisió, la pobresa sovint és el resultat de la inacció política.

Tenim un sistema, com deia, que no redistribueix els recursos de forma adequada i que no inverteix prou en polítiques de rendes, famílies i infants. Aquest diagnòstic és prou conegut. De fet, en el context de l'Estat espanyol, organismes internacionals i la pròpia Unió Europea van recomanar, durant la dècada del 2010, en repetides ocasions a l'Estat espanyol la necessitat de reforçar la política de protecció de rendes i famílies; recomanacions, per cert, desateses sistemàticament pels governs del Partit Popular quan estaven governant a l'Estat espanyol.

Tanmateix, durant la crisi de la covid-19, vam presenciar un punt d'inflexió. El Govern de coalició del Partit Socialista i Sumar van posar en marxa l'ingrés mínim vital

tot just uns mesos després d'haver pres possessió. I tot i que encara l'ingrés mínim vital té marge de millora, representa avui en dia un dels avenços més rellevants en matèria de protecció de rendes i lluita contra la pobresa en les últimes dècades a Espanya.

Gràcies a l'ingrés mínim vital i al conjunt de mesures esmentades com a escut social, es va evitar que 1 milió i mig de persones a Espanya caiguessin en situació de pobresa. Per tant, ens serveix per contrastar dos models: el model de la inacció i el model de l'acció envers la protecció de rendes i de les persones més vulnerables. La pobresa no és un fenomen inevitable.

Ara tenim un repte i hem de ser capaços de reformar i reforçar tot el nostre sistema de protecció social a Catalunya per reduir les taxes de pobresa, especialment les de la pobresa infantil. I això ho farem amb tres línies d'acció. Primer, hem de millorar el sistema de prestacions socials, com bé també apuntava la diputada senyora Lozano –en primer lloc, la renda garantida de ciutadania–, i aprofitar l'oportunitat que se'ns presenta amb l'assumpció del traspàs de la gestió de l'ingrés mínim vital per gestionar i dissenyar la renda garantida en clau d'infància.

A Catalunya, la renda garantida de ciutadania ha proporcionat suport a més de cent seixanta mil famílies des de la seva implementació. Sens dubte, és una eina essencial per a la lluita contra la pobresa, però cal continuar treballant per reforçar-ne l'abast i l'efectivitat. Com bé ens ha dit, el seu grup parlamentari ha presentat una proposició de llei en aquesta línia i en celebro la iniciativa i que vulguin impulsar aquest canvi. Hem de treballar plegats i plegades per assegurar-nos que la nova versió de la renda garantida de ciutadania és una prestació efectiva, gestionada en base a dades i gestionada en base a automatismes i blindada a la problemàtica dels pagaments indeguts.

Pel que fa a l'ingrés mínim vital, té molts elements positius que també és el nostre deure aprofitar-los al màxim. Per exemple, inclou un complement a la infància, es diu CAPI, que consisteix en una quantitat fixa per fill a càrrec, que són cent quinze euros per nen menor de tres anys, vuitanta euros per a nens entre tres i cinc anys i cinquanta-set euros per a nens de sis a divuit anys. Això ja ho tenim –ja ho tenim. Hem de fer que arribi a les famílies. És una prestació que es pot rebre en solitari, és a dir, sense la prestació bàsica original de l'ingrés mínim vital, i podria cobrir fins al quaranta per cent de la població infantil a Catalunya. Aquí ja anem més enllà del que són les taxes de pobresa, anem a una zona de rendes que és prevenció de la pobresa.

Els llandars de renda i patrimoni, per donar-vos un exemple, són bastant generosos. Una família de dos adults i dos menors que cobrin com a unitat familiar menys de 3.400 euros al mes podrien rebre aquest complement a la infància per fills que tinguin a càrrec. Sens dubte, cal fer una millor difusió de l'existència d'aquesta prestació i també facilitar-ne l'accés, que les famílies hi puguin accedir. I tenim una gran oportunitat amb el traspàs de l'ingrés mínim per facilitar això al màxim, però també per desenvolupar un sistema integrat de prestacions cap a un model de finestra única.

Tenim un sistema atomitzat al Departament de Drets Socials i en molts àmbits, però també en el de les prestacions. Hi han moltes prestacions petites, en diferents àmbits –a la Generalitat, inclús a ajuntaments o altres àmbits–, atomitzades. Hem d'anar cap a un model d'integració; integració centrada en unes eines digitals fortes, una prestació sòlida, que altres prestacions o altres complements, com bé ha dit, girin entorn d'aquesta prestació forta i central al sistema de protecció de rendes. Aquesta és una de les àrees prioritàries del nostre departament i, donada la meua experiència, la segueixo de ben a prop. Crec que serà una eina clau per lluitar contra la pobresa i, sens dubte, contra la pobresa infantil.

Segon. Com vostè ha esmentat també, tenim l'estratègia de lluita contra la pobresa infantil, aprovada l'abril del 2024, que proposa una sèrie de mesures per abordar aquesta problemàtica. Hem de revisar el contingut d'aquesta estratègia. Això forma part dels acords d'investidura PSC i Comuns, i així ho estem fent, analitzant

mesura a mesura i avaluant i prioritzant quines són les mesures on hi ha més evidència que són efectives per lluitar contra la pobresa.

L'evidència científica apunta que no hi ha inversió més rendible que invertir en clau d'infància. En nens i nenes menors de tres anys, hi ha una evidència científica aclaparadora que tota aquesta inversió té un rendiment en millores escolars i capital humà que no només és desitjable des d'un punt de vista social, sinó també molt rendible des d'un punt de vista inclús purament econòmic. Estem treballant estretament amb altres departaments per coordinar i avaluar aquesta estratègia de pobresa infantil.

I, tercer, hem de construir un sistema. Com bé apuntava abans, tenim moltes eines, molts programes, però estan atomitzats. Hem de dur a terme una gran transformació pendent del Departament de Drets Socials. Només així podrem passar dels drets de paper als drets efectius per a la ciutadania, perquè aquestes prestacions realment arribin a la ciutadania i a qui més els necessita.

Els sistemes, per exemple, d'educació i salut poden tenir, lògicament, reptes i espais de millora, però tenen sistemes consolidats d'atenció a la infància. Per a l'àmbit social tenim una xarxa d'atenció, però no està prou integrada. Hi ha serveis per donar suport a la infància, com deia, propis de la Generalitat, d'ajuntaments, del tercer sector, però necessitem avançar cap a una estructura organitzada i coordinada.

El nostre primer repte és, sens dubte, desenvolupar aquestes estructures des del consens, amb la col·laboració dels agents implicats, també dels grups parlamentaris, però també reivindicant la posició única que té la Generalitat per liderar aquesta tasca de coordinació. I això ho farem en base a un sistema integrat entorn d'una infraestructura digital forta –eines de coordinació fortes– basada en l'avaluació, les dades i prioritzant els serveis més efectius per la lluita contra la pobresa infantil.

En resum, senyora Lozano, les nostres tres línies d'acció prioritàries són: u, millorar les prestacions socials, renda garantida i ingrés mínim vital, aprofitant el seu traspàs; dos, revisió de l'estratègia de la lluita contra la pobresa infantil i, tres, construir un veritable sistema de protecció social modern, àgil i en base a dades. Estic convençuda que podrem seguir col·laborant per afrontar els reptes que tenim per endavant i per trobar solucions efectives.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, consellera. Ara el torn de rèplica és per a la diputada Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies. Celebrem, consellera, constatar que comparteixen preocupació i que sigui una de les prioritats del seu departament, com compartim que un sistema fiscal just i progressiu que garanteixi la redistribució de la riquesa és absolutament fonamental per finançar les polítiques públiques. La infància en situació de risc social, pobresa i pobresa severa és el col·lectiu més vulnerable de la nostra societat, i ens hem d'esforçar més encara per a la seva protecció, perquè viure situacions de pobresa durant la infància i l'adolescència és una vulneració de drets de greus conseqüències individuals, però sobretot col·lectives, resultat d'una societat que no és prou inclusiva i que no reconeix els obstacles que les persones afronten a causa de circumstàncies que escapen al seu control i els atribueix a factors individuals. És el cas, per exemple, de la malnutrició, que, com hem vist abans, és una problemàtica que té implicacions de forma transversal en altres àmbits de desenvolupament de l'infant.

Miri, Comuns som convençudes de la necessitat d'utilitzar mecanismes de garantia de rendes. Ho hem demostrat a Catalunya. Ja el mandat anterior vam presentar també una proposta per a la reforma de la llei de la renda garantida i ho hem tornat a fer, però també a través de l'ingrés mínim vital del que Comuns ens sentim copartícips des de la nostra aportació com a part del Govern de l'Estat. Perquè el

nostre model de país és un model lluny de l'aporofòbia, que algunes opcions n'han fet gala durant el Ple d'avui. D'aquí el contingut i la proposta que hem registrat.

Per cert, no li he sentit encara donar resposta a la proposta de prestacions complementàries de dos-cents euros, tot i que vostè ha situat que vol millorar prestacions. I, per tant, deixem la possibilitat oberta. Però ni tan sols sobre el concepte. També la quantia és important per a aquelles persones que no tenen gaires opcions per poder atendre els elements més elementals de la vida quotidiana.

D'altra banda, algunes de les modificacions tenen com a finalitat l'eliminació de càrregues administratives, però sobretot garantir la complementarietat, per exemple, amb les rendes del treball, per fer front a importants bosses de pobresa laboral que a Catalunya es xifra en un deu per cent i com a resultat de la qual, també per l'esforç habitacional de les famílies al que feia referència anteriorment, fa que gairebé la meitat dels catalans i catalanes, un 46,5 per cent, tinguin dificultats per arribar a final de mes i un vint-i-u per cent no puguin fer front a les seves despeses. I permeti'm que ho torni a repetir: un 46,5 per cent tenen dificultats per arribar a final de mes i un vint-i-u per cent no poden fer front a les seves despeses.

Cregui'm, per tant, si li dic que a Comuns estem totalment compromeses amb el benestar de la població infantil i adolescent i que no hi ha temps a perdre, perquè el transcurs del temps fa possibles factures que estendran els seus efectes al llarg de la vida d'aquests nois i noies. I precisament per això el grau d'exigència en l'actuació del seu departament serà molt elevat, com també ho és el nostre compromís al respecte. I estem disposades a col·laborar per traslladar-ho al terreny del real. Els nostres infants i adolescents necessiten que estiguem a l'alçada del repte.

Però el nostre compromís ho és amb la infància i l'adolescència arreu, i per això voldríem acabar amb un record per a algú o per a alguns a qui no hem fet referència durant el Ple d'avui: els milers d'infants i adolescents víctimes de la DANA que estan patint severes privacions materials, que en molts casos deuen haver perdut familiars i amics, que potser s'han quedat sense escola o sense llibres de text o sense material informàtic o sense joguines, que també és un article de primera necessitat, que deuen haver vist com la seva vida s'ha posat cap per avall en un període decisiu i que, de ben segur, són totalment mereixedors de tot el nostre suport i el nostre escalf. Perquè les necessitats dels infants i dels adolescents són tan mereixedores de solidaritat com la resta de necessitats que s'estan atenent.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies de nou, senyora Lozano. Li agraeixo també especialment que hagi tret el tema de la infància en el cas de la tragèdia de València, no?, perquè és ben cert que moltes vegades, enmig de tot el drama, no tenim aquesta visió d'infància i d'atendre o d'enrecordar-nos de les necessitats especials de la infància. I crec que això és important posar-ho en valor i com ha de ser aquesta visió transversal en tot el que fa el Govern.

Aquest Govern, com bé apuntava a la meua intervenció, està totalment compromès en tenir aquesta visió d'infància transversal i posar totes les eines possibles per lluitar contra aquesta xacra que és la pobresa i, en concret, la pobresa infantil. Crec que estem molt d'acord en la mateixa línia de la necessitat d'enfortir aquesta política de rendes. Trobarem espais d'acord per continuar avançant.

Des del meu punt de vista, i també des de la revisió internacional de les prestacions, de la gestió de prestacions socials, que estan a la frontera dels models a tot Europa i a tot el món, hem d'avançar cap a un model de prestacions en base a dades, àgil i integrat. I en això és important que Catalunya doni un salt qualitatiu i es posi a

l'avantguarda de les prestacions. Crec que hem d'avançar cap aquí. Trobarem espais d'acord i és fonamental i serà la clau de la lluita contra la pobresa.

El tema dels complements..., potser ho apuntava més implícitament quan posava en valor el complement que té l'ingrés mínim vital, però és un model per explorar i per veure si podem importar cap a la renda garantida de ciutadania. Perquè tu tens una prestació més generosa, que, diguéssim, aborda els temes d'exclusió més greu –més generosa perquè dona més calés a qui més ho necessita–, però també tens complements que poden accedir-hi persones que potser no estan a l'exclusió, però no hi estan tan lluny. Per exemple, el complement a la infància de l'ingrés mínim vital.

En el futur es podrien plantejar complements d'aquest tipus a la renda garantida, i això podria ser un model per integrar altres prestacions en base..., o centrant-ho en una prestació forta amb una infraestructura digital forta. Jo crec que aquest és el futur. Aquí és on hem d'avançar. I la clau, lògicament, és trobar l'espai i tenir els pressupostos que acompanyin. Llavors, jo crec que això en la discussió pressupostària seria un dels punts on podríem trobar-nos i podríem avançar en aquesta línia.

La compatibilitat amb la feina de la renda garantida és una necessitat imperiosa. Totes les prestacions socials d'aquest tipus, les millors prestacions que estan a l'avantguarda a tot el context europeu, són compatibles amb la feina. És veritat que quan les persones tenen més ingressos, la quantia s'ajusta a que..., en necessiten una mica més, però també s'ajusten de manera que la gent té incentius a seguir treballant, per no generar la trampa de pobresa que moltes vegades generen les prestacions. Si algú diu: «Si jo començo a treballar i cobro cent euros menys, la prestació em baixa cent euros, això desincentiva la feina; però si començo a treballar, cobro cent euros més i només se'm redueix cinquanta, continuo tenint incentius per treballar.»

Les prestacions socials han de ser una plataforma d'impuls de les persones per impulsar la seva vida cap a una trajectòria professional o cap a una trajectòria vital. No han de ser dissenyades per models que facin que la gent s'aboqui a aquella realitat i no tingui la confiança de continuar creixent i continuar avançant. I això es fa des del disseny de les prestacions en base a les millors pràctiques a nivell internacional.

Llavors, jo crec que tenim molt espai per treballar, molt espai per recórrer. Crec que tenim una visió molt compartida amb vostès i espero que amb altres grups parlamentaris. Estenc la mà, perquè aquesta és una qüestió crucial per al futur de Catalunya: fer-ho bé, fer-ho millor i tenir un bon sistema de prestacions que sigui la plataforma que tota aquesta ciutadania necessita per sortir de la situació de pobresa.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera.

El següent punt..., s'ha proposat de posposar el punt cinquè de l'ordre del dia.

Interpel·lació al Govern sobre l'envelliment de la població com a factor estructural i condicionant de les polítiques de salut

300-00012/15

Passem al punt sisè, que és la interpel·lació al Govern sobre l'envelliment de la població com a factor estructural i condicionant de les polítiques de salut. La presenta el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i, per fer-ne la substanciació, té la paraula la diputada senyora Sara Jaurrieta Guarner.

Sara Jaurrieta Guarner

Gràcies, president. Bona tarda, conselleres, diputades, diputats. Avui presentem una interpel·lació des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar sobre l'envelliment com a factor estructural i condicionant de les polítiques de salut, que centraré en tres punts expositius i un darrer de tancament.

El primer d'ells és constatar un augment en l'esperança de vida en els darrers anys. Hem passat, les dones, d'una esperança de vida en néixer de vuitanta-un anys, l'any 1992, a vuitanta-sis, l'any 2022 –són dades de l'Idescat. En el cas dels homes, ha estat de setanta-quatre anys a vuitanta-u en el mateix període de temps. I si ens fixem en la projecció dels propers trenta anys, continuarem en la mateixa línia i, per tant, arribant les dones a vuitanta-nou anys i els homes a vuitanta-cinc anys, l'any 2055, en esperança de vida. Un creixement, per tant, de deu anys en aquest període observat, i això, es miri com es miri, és una bona notícia.

No som els únics. Mundialment, la tendència va cap aquí; l'Organització Mundial de la Salut així ho certifica. Els avenços mèdics, la millora en la higiene, els estils de vida saludable, entre d'altres, destaquen aquesta bona evolució global. Malauradament, encara hi han excessives diferències entre els diversos continents, fruit de les desigualtats existents, tot i que l'augment de l'esperança de vida és un fet compartit a tot arreu, i especialment a la nostra societat.

El segon punt que vull destacar és que, fruit d'aquest augment en l'esperança de vida, observem un envelliment conjunt de la població. Fa quaranta anys, les persones més grans de seixanta-cinc anys representaven un deu per cent de la població; en l'actualitat representen un vint per cent, i en els propers trenta anys representaran un trenta per cent de la població. Per tant, això ens indica un augment molt considerable de la proporció de les persones grans en la nostra societat. L'edat mitjana de la població en el seu conjunt, per tant, ha crescut, i encara creixerà més. Ara teníem de mitjana d'edat en la nostra població quaranta-sis anys, l'any 2023, i es preveu passar en vint-i-cinc anys als cinquanta-tres anys de mitjana. En això serem dels països més envellits del món, juntament amb el Japó, segons dades de la World Population Review.

El ritme d'envelliment de la població és molt més ràpid que en el passat, i, de fet, l'envelliment poblacional constitueix un dels màxims assoliments com a societat aconseguits, no? I podem estar d'això molt orgullosos i molt orgulloses. Això, però, té efectes en l'organització del sistema establert fins ara. Un impacte econòmic molt important, començant, per exemple, per les pensions –el volum de persones, de població activa respecte als jubilats, doncs, serà menor–, passant per l'habitatge, donat que hi haurà una menor rotació de l'oferta, o hi ha una menor rotació de l'oferta de les llars existents, i acabant, i molt especialment, pel sistema de salut, per l'augment de la seva utilització.

Dit això, volem un envelliment actiu i saludable. Com hem sentit més d'una vegada, cal afegir vida als anys i no únicament anys a la vida, com tan bé descriu el cirurgià americà Atul Gawande en el seu llibre *Ser mortal*. Hem d'aprofitar les oportunitats i contribucions que aporta a la societat una població de gent gran que mantingui l'envelliment actiu.

El tercer apartat que vull mencionar és l'increment de la presència de les malalties cròniques que aquest envelliment comporta associat. Les malalties cròniques són malalties que ens acompanyen tota la vida una vegada es manifesten; malalties com la diabetis, la hipertensió, les malalties cardiovasculars, per posar-ne uns exemples. I aquestes malalties van apareixent amb especial intensitat amb l'edat, i si vivim més anys, doncs les arrossegarem durant més temps. Són malalties que requereixen, per tant, una atenció més continuada i no el tractament puntual, el qual es fa amb una malaltia aguda concreta. Una atenció, per tant, més assídua al que estàvem acostumats quan vam dissenyar el nostre sistema de salut actual.

A més, el perfil de la persona, pacient crònic, és pluripatològic, que té diverses patologies, i polimedicat, que té diferents medicacions. Per tant, aquesta és una tendència que es veurà multiplicada per l'envelliment de la població, per la qual cosa el pacient, la pacient, crònic cada vegada serà més complex. I això apunta també a un consum de recursos més ampli, per la intensitat de l'ús i per la necessària especialització dels professionals que atenen. Un personal que conegui les peculiaritats, doncs, d'aquesta etapa de la vida a la qual esperem arribar tots i totes.

Un sistema, per tant, més costós. Les dades ens apunten que la despesa sanitària augmenta amb les complexitats de la malaltia i que és precisament en l'etapa final de la vida quan es consumeixen el gruix dels recursos econòmics. L'envelliment és un tema biològic que porta gradualment a un descens de les capacitats. I, en aquest sentit, la detecció precoç de qualsevol deteriorament, tant físic com mental, passa a ser un element importantíssim: no és el mateix actuar sobre una malaltia que està en una fase inicial que fer-ho quan l'evolució està molt avançada, tant per l'abocament de recursos necessaris per tractar-ho com per la capacitat de poder retornar una bona qualitat de vida a la persona.

Un tema clau és, per tant, detectar, prevenir i tractar la fragilitat de la gent gran. S'entén per fragilitat el deteriorament progressiu relacionat amb l'edat, que aporta una major vulnerabilitat i que augmenta el risc de complicacions socials i sanitàries. És una realitat: tindrem més persones amb probabilitats de fragilitat, i moltes en el seu domicili amb dificultats també de poder-se desplaçar i també amb més dependència. Les tecnologies, per tant, els avenços innovadors, la intel·ligència artificial hauran de poder jugar un paper també creixent en el nostre sistema.

I ja per últim, i per acabar, el darrer punt de tancament: què vol dir ser gran? La Societat Catalana de Geriatria i Gerontologia diu que l'envelliment no es defineix per una edat concreta, sinó com un procés al llarg dels anys que ens afecta a tots i a totes. Envellir és inevitable, però com envellim depèn de nosaltres. Per això és fonamental promoure polítiques de salut i prevenció per garantir un envelliment actiu i saludable durant el màxim temps possible. Tots els països ens enfrontem amb importants reptes per garantir que els nostres sistemes de salut estiguin preparats per afrontar aquest canvi demogràfic, un envelliment estructural que condicionarà l'assistència del conjunt del sistema sanitari públic. I haurem de ser capaços d'adaptar-nos a aquesta nova realitat per, u, fer un sistema més sostenible en el temps i, dos, per adaptar-lo a les necessitats actuals de la població.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula la senyora Olga Pané Mena, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Bé; doncs gràcies, president. Gràcies, senyora diputada. Hi coincidim plenament, eh? M'estalviaria moltes coses perquè vostè encerta molt bona part de les polítiques que hauríem de seguir per fer front a aquest repte, a aquest repte que és un èxit, eh? La longevitat és un èxit de la nostra societat; l'alternativa és molt pitjor –en això estariem tots d'acord.

No repetiré xifres, però m'agradaria puntualitzar algunes coses de les xifres. És veritat que tenim una esperança de vida llarga, que ha crescut en els darrers anys. Les xifres que vostè deia són correctes, eh?: vuitanta, vuitanta-sis les dones. Vivim més i la supervivència augmentarà. Però per a les persones de seixanta-cinc anys l'esperança de vida actual és de vint-i-un anys, eh? Són cinc anys més d'esperança de vida que fa quaranta anys, i això ja veurà després, quan anem donant números, que no és menor.

Les projeccions de futur preveuen, efectivament, que el 2070 els homes estiguin als noranta anys i les dones, noranta-tres. Lo de l'esperança de vida de cent anys, que llegíem, comença a no ser tan hipotètic. D'aquests anys que esperem viure, les dones només en viuran amb bona salut el setanta-sis per cent del temps, uns seixanta-cinc anys. Els homes, que hem vist que es morien abans, no obstant, tenen més temps d'esperança de vida amb bona salut: seixanta-sis anys. Està bé. Però, fixeu-vos, aquest és l'objectiu: el nostre objectiu és que la diferència entre els anys de vida que vivim amb bona salut i l'esperança de vida total sigui més petita. *Esta es la clave*, aquest és el focus i aquí és on s'encaren les polítiques que enfronten el repte

de l'envelliment. Nosaltres tenim quasi vint anys de diferència. Els japonesos, que ens porten uns quants anys d'avantatge en les seves polítiques, només en tenen deu. Per tant, és possible. Aquest ha de ser l'objectiu de les polítiques de salut, i especialment les que fan front a l'envelliment, en els propers anys. I no serà gens senzill.

Nosaltres esperem d'aquí al 2030 –quatre dies– ser 1 milió més de persones de més de seixanta-cinc anys; en set anys, serem 1 milió més. Arribem, arribem –bé, jo ja hi soc– els *baby boom*. I, a més, creixen molt els de més de vuitanta-quatre anys. Ara tenim 2.700 persones que són centenàries. Els doblem, també, d'aquí al 2040, tindrem el doble de persones centenàries. La majoria, el vuitanta-quatre per cent d'aquestes persones centenàries són dones, cosa que ens permet dir que la soledat és cosa de dones i que les polítiques de l'envelliment són polítiques feministes.

Vaig entrant ja en matèria de lo que jo li volia explicar. Efectivament, és un grup de població nombrós, molt heterogeni, que té patologies cròniques. De fet, tres de cada quatre persones de setanta anys o més tenen una malaltia o un problema de salut crònic i un cinc per cent de les persones de més de setanta-cinc anys tenen Alzheimer. Efectivament, la cronicitat dona molts problemes funcionals, molts problemes sanitaris. Aquests problemes de salut, a més, com sempre, van per barris: no és lo mateix haver tingut un nivell de renda, ser d'un determinat col·lectiu o ser dona que no ser-ho, eh? Per tant, tot això també ho complica i fa diferent aquest grup, com hem vist, en el cas de les dones amb l'esperança de vida amb bona salut, però ens passaria lo mateix si anéssim a mirar les classes més desfavorides, amb menys nivell d'estudis o el gènere, no?

Bé, l'ús de recursos està relacionat amb l'edat, amb la morbiditat, la fragilitat i la complexitat, com vostè ha assenyalat, la qual cosa es concentra en els grups d'edat grans. La població de més de seixanta-cinc anys, que a dia d'avui som el dinou per cent –encara no som tants–, consumim la meitat dels recursos sanitaris –la meitat, eh?– o sigui, el dinou per cent consumeix el cinquanta per cent. La despesa sanitària mitjana a Catalunya augmenta progressivament amb l'edat. Els nens de zero a quatre anys, que són els que més gasten d'entre els nens, tenen una despesa sanitària de 910 euros a l'any, aproximadament; les persones de més de vuitanta-cinc anys, de 4.600 euros a l'any. Per cada u per cent de persones de més de seixanta-cinc anys l'impacte és de 150 milions d'euros en el pressupost. Per tant, vagin comptant, si anem pujant, eh?, què és el que ens espera.

El cinquanta per cent dels ingressos hospitalaris també estan protagonitzats per la gent gran i el setanta-cinc per cent de les prescripcions farmacèutiques. Vostè ha parlat de la polimedicació. Certament, és així. Si ens situem entre els majors de setanta anys, el vuitanta-sis per cent tenen més de dos prescripcions farmacèutiques; el cinquanta-vuit per cent, més de cinc, i el setze per cent, més de deu. I sobreviuen.

La resposta organitzativa actual és determinant dels costos i els resultats. Hi han molts estudis que suggereixen..., cito el de l'OCDE del 2017, enfrontant el malbaratament. Un vint per cent d'aquesta despesa sanitària que tenim no aporta valor a aquestes persones. Com és possible? Un vint per cent, no? És un *montón*. Doncs és perquè concentrem els recursos més en l'àmbit hospitalari que en l'àmbit de l'atenció primària. Hi ha una relació directament proporcional entre l'atenció fragmentada, allò que ningú es coneix de tots els que atenen el pacient, amb relació a allò que és l'atenció continuada i la longitudinalitat. Per tant, com hem d'afrontar això? Cap a la primària –cap a la primària. Això hem de tractar que es tracti en els àmbits de l'atenció primària. Per millorar la salut d'aquesta població, per no exposar-la als riscos hospitalaris, que els afecten moltíssim, però també per poder fer sostenible el nostre sistema.

Com vostè assenyalava molt bé, la longevitat ha estat possible gràcies als avenços mèdics –això una miqueta–, als estils de vida saludable –això més– i, sobretot, a les condicions de vida, al nivell de renda i a l'educació de les dones. Aquests són els factors predictius més potents per dir si algú viurà més anys o en viurà menys.

Bé, vaig fent... Ui!, això s'acaba. Bé, què diuen els organismes internacionals i europeus quant a l'envelliment i tal? Doncs estan preocupats en el sentit de que això està qüestionant molts aspectes dels serveis socials, especialment en economies com les europees, on tenim un estat del benestar basat en sistemes universals d'accés. I què et diuen que hauríem de fer? Doncs, efectivament, envelliment saludable, capacitar la gent gran per tenir una vida més activa, connectar socialment la gent gran i evitar la soledat indesitjada, sinergies amb el món associatiu i voluntariat, lluita contra l'edatisme i contra les desigualtats, i –molt important– ciutats i comunitats saludables, accessibles, amigables, sobretot amb la gent gran. Aquí el paper del món local és bàsic. No farem res des de la Generalitat si no és en aliança amb el món local per abordar aquest tipus de problemes.

I què hem de fer? Què hem de fer? Doncs ens hem de preparar i adaptar, però sobretot dos accions centrals a curt termini. La primera, l'atenció i la cura a les persones al domicili i a l'entorn comunitari. Ha de ser la màxima prioritat de l'atenció integrada. Atenció primària i salut pública significa això, invertir en aquests àmbits. Segon: accelerar el desplegament normatiu de les lleis de la gent gran i de la creació de l'Agència Integrada Social i Sanitària que el Govern va aprovar la setmana passada i que seria un èxit d'aquest Parlament que poguéssim aprovar-la i accelerar la seva aprovació.

Altres accions prioritàries. Articular un conjunt de reformes al sistema de salut que garanteixi una resposta proactiva i accessible i de valor a les necessitats de l'envelliment; tornem-hi: enfocar-nos a l'atenció primària i a l'atenció domiciliària, anar coordinadament. Desplegar eines estructurals facilitadores, governances compartides social i sanitària, i aliances amb el món local. Implantar sistemes d'informació integrats, salut digital i tecnologia. Reenfocar i reforçar la promoció, la prevenció i la salut en l'àmbit local de manera transversal, que abordi totes les polítiques –perquè el tema de l'envelliment no és un tema només de Salut ni de la seguretat social; és un tema de l'urbanisme, de la mobilitat, de la «vivenda» i de totes les polítiques que aborden la convivència. I atacar les desigualtats, desplegant programes com el de salut bucodental, que afecta de manera determinant la gent gran. Quan una persona de setanta anys somriu, pots identificar la seva biografia. I això és el que hem de tractar, que tothom tingui oportunitats i que puguin arribar amb salut a aquesta edat.

S'han de revertir aquestes tendències...

El president

Senyora consellera, hauria d'anar acabant.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Sí, sí. Voy, voy. És un repte que hem d'afrontar ja i no ens podem posar de perfil.

El president

La diputada Sara Jaurrieta renuncia al seu torn de rèplica.

Interpel·lació al Govern sobre el finançament del món local

300-00017/15

Per tant, passem al setè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre el finançament del món local. La presenta Esquerra Republicana de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, president. Bona tarda a tots i a totes. Consellera Romero, avui Esquerra Republicana li fem una interpel·lació amb relació al món local, però en concret sobre el finançament del món local, atès que presenta moltes mancances i que és absolutament insuficient per als municipis per tal de poder atendre totes les necessitats de servei a la ciutadania que tenen.

De la mateixa manera que Catalunya necessita un nou finançament, singular i just, que acabi amb el dèficit fiscal i que, de fet, el tenim pactat, també, en el marc de l'acord d'investidura i que espero que treballin a bon ritme per anar-lo complint..., de la mateixa manera que Catalunya necessita aquest nou finançament singular i just, els municipis també necessiten un nou finançament i poder disposar, per tant, de més recursos per ser unes administracions funcionals i unes administracions útils, que, al cap i a la fi, és el que han de fer. És evident que un millor finançament per a Catalunya, en el marc del nou finançament singular, pot revertir positivament també al món local català i per a la ciutadania en general, però també és evident que cal una reforma de la hisenda local, després de més de vint anys de l'última llei i que evidentment ha quedat obsoleta.

Aquestes són dues reformes, la del finançament per a Catalunya i la del finançament del món local, que poden anar en paral·lel, que poden avançar tenint en compte les conjuntures i l'oportunitat política que tenim ara davant nostre. Dues reformes que creiem que són indestruïbles, perquè les dues tenen un mateix problema d'arrel, que és un estat centralista, que acapara recursos i que centrifuga obligacions. Ara hi entrarem. Els ajuntaments ja saben que són l'Administració més propera a la ciutadania. De fet, és la porta on truca la ciutadania, la gent, quan té un problema o necessita una resposta per part de l'Administració. Hem vist, però, com aquestes administracions, els ajuntaments, han anat adquirint i carregant cada vegada més competències al mateix moment que se'ls ha anat limitant l'autonomia o el marge de maniobra a través de la normativa estatal imposada. Tot plegat considerem que és un despropòsit. Tenen més obligacions, més limitacions, però, per contra, menys recursos.

Permeteu-me en aquest punt fer un agraïment i un reconeixement també a tots els regidors i regidores i alcaldes i alcaldesses del nostre país que, majoritàriament, de forma altruista i amb vocació de servei públic, treballen cada dia, totes les hores del dia, de fet, per servir els seus conciutadans. Sempre diem que tothom hauria de passar en un moment de la seva vida per un ajuntament per saber el que realment costa tot; és ben cert.

Però tornem al finançament i tornem als greuges que estàvem intentant identificar. El problema de fons del finançament del món local és l'Estat. La realitat –i cau com una llosa sobre el món local– és que l'Estat espanyol és un estat hostil als municipis. I ens intentarem explicar i detallar-ho. I per detallar-ho hem agafat també dades obtingudes per part de l'Observatori de Finances Locals de l'Associació Catalana de Municipis..., per cert, aquest observatori, una gran eina interactiva i de transparència i de recopilació de dades que el que fa és posar xifres i magnitud a aquest greuge. Per tant, enhorabona també per fer-ho possible.

Li deia aquestes xifres per constatar, per reforçar aquesta idea de que l'Estat espanyol és un estat hostil envers els municipis. Primer, les entitats locals catalanes són les més mal finançades de l'Estat. És a dir, són les que menys reben transferències corrents per part de l'Estat. Estan a la cua si el que fa és ponderar el cost de vida. En concret, l'Estat transfereix 473 euros per habitant a Catalunya i, per contra, en transfereix 796 –de 473 a 796 euros– per habitant a l'Aragó, o 678 a Extremadura, o 676 a Castella i Lleó. El mateix passa si mirem el finançament de les diputacions catalanes.

Més exemples. Amb el retorn de les regles fiscals l'any 2024, les administracions locals tornen a tenir vetat l'accés als seus romanents, excepte que sigui per amortitzar deute. I això també considerem que és un contrasentit. No poden disposar dels seus propis recursos. I estem parlant que el conjunt de les administracions locals catalanes acumulen uns 2.700 milions d'euros, que ara estan congelats i, per tant, no es poden posar a disposició de fer polítiques públiques i actives per a la ciutadania. Seria just pensar, doncs, que haurien de tractar els ajuntaments com a adults i amb el respecte a la seva autonomia local, també, en aquest àmbit.

No només això, l'Estat es queda tota la capacitat per endeutar-se, ja ho saben, en detriment, en aquest cas, de la Generalitat també, i en detriment també dels ajuntaments. Mentre que l'Estat es reserva per a ell mateix el 2,2 per cent, a la Generalitat li ofereix un 0,1 per cent i al món local enguany li dictamina que tanqui amb un superàvit de 0,2 per cent, una exigència que creiem que és exagerada i que creiem que és injusta. No és sostenible que les administracions que tenen més competències –per exemple, la Generalitat, que s'encarrega de l'educació, de la salut de benestar social– només puguin tenir un dèficit del 0,1 per cent, mentre que l'Administració central, la que s'encarrega, per exemple, de l'exèrcit i poc més, és a dir, l'Estat, com deia, tingui un marge de dèficit del 2,2 per cent i, a més a més, aquest Estat obligei els municipis, els ajuntaments, a fer superàvit. Hauria de ser el contrari: a més càrrega de despesa social, més marge s'hauria de poder tenir. I en aquesta pràctica, doncs, hi veiem el centralisme ben clar.

També cal dir que augmentar el marge de dèficit, consellera, és just, però no és la solució. Dit d'una altra manera, no cal que ens augmentin el marge de la targeta de crèdit, el que volem és tenir prou recursos suficients per no haver d'endeutar-nos. I per això el que fem és denunciar el finançament injust dels municipis, dels ajuntaments, i demanar un nou sistema de finançament tant per a Catalunya..., però especialment avui també per al món local.

Més exemples de casuístiques que impacten als municipis. El Govern de l'Estat convida, però qui paga són Catalunya i els seus ajuntaments. Ho veiem en l'exemple dels augments salarials dels empleats públics, que es van decidir, de forma centralitzada des de l'Estat amb caràcter retroactiu, increments salarials dels treballadors públics; però això ho decideixen des de l'Estat, però qui ha d'assumir el cost són els ajuntaments i la Generalitat. I si tot això no fos prou, les mancances del finançament municipal s'han fet encara més evidents els últims anys, d'acord amb la crisi del covid, amb l'increment de preus també provocat per la guerra a Ucraïna, o també amb l'increment dels tipus d'interès. Tot plegat sota un marc normatiu legislatiu centralista que, a més a més, dificulta el marge de maniobra dels ajuntaments amb la llei d'estabilitat pressupostària del 2012 i la llei de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local, la famosa LRSAL.

I encara una última qüestió d'anàlisi de la situació: les sentències judicials que van limitar l'impost sobre les plusvàlues i la reforma del tribut per part del Govern espanyol van tenir també un impacte en aquell moment molt elevat en els ingressos dels municipis. Els ajuntaments catalans, per culpa d'aquella sentència i normativa, van passar de recaptar 580 milions que ingressaven per aquesta via de les plusvàlues, l'any 2019, a menys de 350 milions el 2023. Per tant, tornem-hi, unes decisions alienes que es prenen des de la distància, però que tenen un impacte molt fort sobre els municipis i sense cap fórmula per compensar aquests municipis malgrat les demandes que s'hi han fet.

Aquest mapa de la situació és el que ens permet afirmar, consellera, que l'Estat és un estat hostil per als ajuntaments i que per això calen canvis profunds. L'Estat té molts deures, però com a govern de Catalunya també. Si són, com diuen, i segurament com em dirà, un govern municipalista, el que els hi demanem és que es noti amb les accions, no només amb les declaracions i no només amb els discursos. Per tant, ja d'entrada els hi demanem que ajudin davant de totes aquestes demandes a l'Estat espanyol davant del Govern, no es supeditin a les decisions que prengui la Moncloa. Els municipis es defensen a tot arreu, des dels propis municipis, des del Parlament de Catalunya, des del Govern de la Generalitat, des del front de Madrid. I entre el món local i la Moncloa, a qui defensaran o què triaran? A qui faran costat? Nosaltres ho tenim clar, i com li deia, els ajuntaments es defensen des de tot arreu. Per tant, ajudin a traslladar aquestes demandes davant de l'Estat espanyol,

Però també poden fer coses molt directament. Miri, aquesta última legislatura, la legislatura que ens precedeix, el Govern republicà va incrementar un vint per cent

el Fons de Cooperació Local, va encarregar l'esborrany de la llei de governs i finances locals, va aprovar l'estatut dels municipis rurals i ara el seu Govern l'ha aprovat també i ja el tenim en tràmit al Parlament de Catalunya, va impulsar l'agenda rural i va recuperar el PUOSC després que s'hagués quedat en un calaix prèviament, i va redactar també les noves bases del PUOSC per al proper període, de l'any 2025 al 2028, que ha de permetre, doncs, fer un salt qualitatiu.

I ara els demanem que avancin en la mateixa direcció. Els demanem, doncs, que puguin treballar amb les entitats municipalistes per elaborar aquest avenç, aquesta proposta de reforma estructural del finançament dels ens locals per presentar a Madrid per fer força davant de l'Estat i que hi hagi aquest canvi, doncs, en el sistema de finançament a nivell local. Els demanem que segueixin fent avançar la llei de governs locals i de finançament local de la mà de les entitats, evidentment, però que és la llei que ens ha de permetre donar resposta a les necessitats del món local i avançar cap a un model també més suficient, més anivellador i més solidari. I desplegar els instruments que té a l'abast el Govern, que no solucionaran el problema de fons de l'infrafinançament a nivell dels ajuntaments i del món local, però que són eines de suport al món local. Parlem del PUOSC, del pla únic d'obres i serveis de Catalunya; parlem del Fons de Cooperació Local; parlem d'aquelles subvencions d'ajudes per a equipaments, per exemple, esportius al món local.

Ara no tinc temps de desplegar-l'hi, justament després, en la rèplica, li preguntaré sobre com estan aquestes eines de suport al món local, però sí que d'entrada m'agradaria, consellera, saber quin és el compromís del seu Govern amb relació a la possibilitat, l'oportunitat de poder posar-nos a treballar per canviar el sistema de finançament local, que, com hem vist i hem detallat, ara mateix és molt injust.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula la consellera d'Economia i Finances, l'honorable senyora Alícia Romero Llano.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Gràcies, president. Bona tarda, diputada Vilalta. Miri, vaig tenir la sort de començar la meua vida política a l'Ajuntament de Mataró, amb un gran alcalde, expert en finances locals, com va ser Manel Mas, que després va ser també president de la Federació de Municipis, un economista que en sabia molt, de les finances, i ja l'any 99 deia que els ajuntaments estaven mal finançats. Vull dir que no és una cosa d'ara, de l'any 2024, sinó que venen de lluny les nostres dificultats, les dificultats dels ajuntaments per tirar endavant no només les seves competències, sinó les competències que els ciutadans ens demanen que resolguem, que és bastant diferent.

Els ajuntaments, de fet, no és que en tinguin moltes, de competències –també ho deia vostè–, però, com molt bé tots sabem, el ciutadà truca a la primera porta que es troba, que és la de l'ajuntament, i l'alcalde o l'alcaldesa ha d'intentar solucionar els problemes amb lo poc o lo molt que té.

Però és veritat, hi ha una llei de finances locals de l'Estat de l'any 89; és a dir, que podríem..., jo, des d'aquí, crido o suggereixo als grups parlamentaris que tenim representació al Congrés dels Diputats que potser empenyem per a aquest finançament. És veritat que vam posar a l'acord d'investidura un nou model de finançament singular per a Catalunya, però crec que també estaria bé que impulséssim aquestes modificacions a la llei estatal. És veritat que s'ha de fer també, s'ha d'actualitzar també, l'actual. I aquí també hi serem.

Però és cert que els ajuntaments tenen algunes limitacions i que els dificulta moltes vegades donar els millors serveis possibles, no només perquè l'Estat o el Govern d'Espanya els hi carrega responsabilitats com..., és veritat, augmenten o decideixen augmentar un tant per cent el sou dels funcionaris i això ens afecta a totes les administracions. També ho fa la Generalitat, molt sovint; ho fem totes les administracions sense adonar-nos-en, probablement, i no de manera culpable, però acabem

carregant als ajuntaments moltes tasques, no? Va passar fa uns anys amb les escoles bressol; passa moltes vegades amb la construcció d'equipaments; passa, i segueix passant, per exemple, amb la neteja de les rieres...; és a dir, els ajuntaments moltes vegades acaben fent coses de manera subsidiària, perquè l'Administració que està més lluny, doncs, no les acaba fent per diferents motius.

I és veritat que això necessita, demana una llei de governs i finances locals de Catalunya que reconegui el paper dels ajuntaments; un paper essencial, nuclear, en la vida dels ciutadans –hi estem d'acord– i que reconegui també més recursos per a aquests ajuntaments, amb més capacitat normativa perquè puguin generar més ingressos i, per tant, desenvolupar més polítiques públiques.

També, per reconèixer les singularitats, no és lo mateix un municipi que un altre. També n'hem parlat molt sobradament en aquest Parlament. No és lo mateix un municipi com Barcelona que un municipi rural. Justament, ja ho saben, hem entrat ara la llei que l'anterior Govern ja havia treballat sobre l'estatut del municipi rural. No és lo mateix tenir un municipi de dos mil habitants a l'àrea metropolitana que de cinc-cents habitants a l'Ebre; és a dir, que hi ha unes singularitats molt específiques que s'han de poder reflectir també en una llei i que se li ha de poder donar un tractament diferent. I això em sembla que aquest Govern ho té clar i vol treballar en aquesta línia.

Saben que tota la part i tota la competència en l'àmbit local, el món local, està adscrita a la conselleria de la Presidència. Està treballant, el conseller de la Presidència, per crear un grup d'experts que es posarà en marxa –el donarem a conèixer aquest mes de novembre–; un grup d'experts que ens ajudi a dissenyar i a redactar aquesta llei per acabar de millorar o d'ajustar algunes coses.

Ens sembla que és una llei important que hauria de resoldre no sé si tots, però molts dels problemes que tenen en aquests moments els ajuntaments. Ha de marcar un marc per reconèixer, com deia, la realitat i aquesta tasca nuclear que fan, també els recursos i les singularitats. I, per tant, estem treballant per crear aquest grup d'experts que ens ajudi a afinar molt bé quins són aquests elements que haurien d'aparèixer en aquesta llei de governs i finances locals.

I també per donar més autonomia als governs locals. El Consell de Governos Locals, que ha estat un tema també molt recurrent, ha de tenir autonomia, ha de tenir molta més capacitat, i, per tant, hem de veure com en aquesta llei això també es reconeix d'una manera important.

Nosaltres..., hi ha hagut un moment, diputada, que m'ha semblat que..., no sé si era una interpellació al món local o una interpellació a veure si aquest Govern estima els ajuntaments, no?, i els defensarà davant del Govern d'Espanya. Ja li dic que sí, òbviament, no només perquè el PSC i la majoria de membres del Govern que el formem venim d'una tradició municipalista, sinó perquè és veritat que els països es conformen d'una suma de municipis, d'una suma de nodes en una xarxa, i aquests nodes són els ajuntaments, i, per tant, són bàsics.

I és veritat: anem al territori, anem als ajuntaments, veiem els alcaldes, ens preocupem, escoltem, però no n'hi ha prou amb això. Hem de, després, desenvolupar polítiques que ajudin als problemes que tenen aquests municipis, no? Però ho volem fer sempre escoltant-los, cooperant i amb lleialtat. Sembla evident, però no sempre acaba passant això. I és important que quan prenguem una decisió tinguem a prop els ajuntaments.

Ha passat, per exemple, en aquests dies plujosos, amb aquesta DANA aquestes darreres setmanes, com hem estat molt a prop dels ajuntaments. Em sembla injust també aquesta crítica al Govern d'Espanya, com si els ajuntaments no li importessin, quan ara, després d'aquesta desgràcia que ha passat a València, hi ha hagut una línia d'ajuts directa als ajuntaments molt clara.

En fi, jo no dic que les coses no es puguin millorar, evidentment. Tampoc em toca a mi aquí defensar el Govern d'Espanya. Ja sé que a vegades a vostès els hi

agradaria, però soc la consellera d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya i defensaré el que fa el Govern de la Generalitat. Però crec que també a vegades s'és injust.

Nosaltres, en tot cas, treballarem amb cooperació i amb lleialtat en aquesta línia. I què estem treballant per als propers pressupostos, que espero que es puguin aprovar, perquè són l'eina i l'instrument que ens ha de permetre avançar també en la millora dels recursos per als ajuntaments i, per tant, a les seves polítiques? Bé, doncs hem fet una aposta important per fer un creixement en el PUOSC. El PUOSC tindrà, els propers quatre o cinc anys, 500 milions d'euros de pressupost; és un augment del doble. Els últims quatre anys ha estat de 250, no arriba a aquesta xifra. Per tant, farem un esforç per doblar-lo. Ens sembla que aquest és un tema molt rellevant, que arribin més recursos als ajuntaments.

Hem de veure..., és veritat que es pot revisar tenint en compte les circumstàncies i les necessitats d'ara, les demandes d'ara, doncs, com adaptem aquest PUOSC, però el que sí que és una realitat –esperem que ho sigui si tenim pressupostos– és que aquest pugui ser del doble, és a dir, de 500 milions d'euros.

El Fons de Cooperació Local també creixerà més del que havia crescut en els darrers anys. I els hi vull recordar que tenim també, estem treballant en aquest pla de barris, en aquesta llei de barris, que ha de posar també recursos ja no només per als municipis, sinó per a aquells barris amb dificultats a Catalunya que necessiten també la nostra atenció. Per posar aquests tres instruments; evidentment, n'hi han molts més i, per tant, els anirem treballant.

Però em sembla que és important que en aquests moments donem un suport una mica més valent i més ambiciós als ajuntaments, a través del PUOSC, del fons de cooperació i també de la llei de barris, perquè els ajuntaments tinguin capacitat d'invertir en allò que ells considerin més important.

És també rellevant que nosaltres no decidim pels ajuntaments, sinó que siguin ells els que decideixin en què volen dedicar els seus recursos, en què volen invertir. Perquè és veritat, no tots els municipis tenen les mateixes necessitats: hi ha municipis amb més immigració, municipis amb menys; municipis que tenen litoral, uns que tenen muntanya; municipis amb molta massa forestal, uns altres amb poca... La realitat és tan diversa que crec que és important que no tractem a tothom pel mateix patró. I això també ho ajustarem i ho volem ajustar a les convocatòries que puguem fer tant del PUOSC com del Fons de Cooperació Local i, òbviament, la llei de barris, que anirà molt..., amb uns criteris molt determinats per a uns barris amb necessitats molt concretes, no?

Per tant, estem d'acord, diguéssim, amb l'esperit de la seva interpe·llació, diputada. Escolti, els municipis necessiten tot el nostre suport, són els que donen resposta a moltes necessitats dels ciutadans, malgrat que no tinguin competències des dels ajuntaments. Per tant, hauríem de ser capaços, tots, d'empènyer al Congrés dels Diputats aquesta modificació de la llei d'hisendes locals del 89. I aquí tenim el compromís de tirar endavant aquesta llei de governs locals, hisendes locals; que posarem en marxa, a través d'un grup d'experts, doncs, revisar tot el seu text per veure si cal adaptar alguna cosa per millorar-la.

Estem en un país, en un estat federal, amb un govern multinivell, i això, evidentment, té algunes oportunitats, però és veritat que també té riscos. I a vegades ens adonem com això, doncs, no acaba de funcionar, però això no vol dir que haguem de tirar per terra tota la feina que s'ha fet. Crec que és un model que en molts casos ha funcionat, sempre que cooperem des de la lleialtat institucional –i això ens sembla molt rellevant–, ja sigui des del Govern d'Espanya cap a la Generalitat o la Generalitat cap als ajuntaments.

Si li sembla, doncs, li contesto això i després..., m'espero a la seva rèplica.
Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera. Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Bé; moltes gràcies, consellera, també per les seves explicacions i reflexions. És evident que aquesta és una demanda que ve de lluny. Vostè ho deia i sens dubte és d'aquelles reivindicacions que són, doncs, reiterades en aquest Parlament i fora d'aquest Parlament. Però sí que és cert que hi ha hagut unes decisions en els últims anys, a través de les lleis en el marc de l'Estat espanyol o d'aquesta càrrega que se li ha atribuït al món local, que els han afectat i que els han afectat negativament.

I el que hem descrit no és un reguitzell de crítiques; és un reguitzell de realitats. Són dades, xifres, casuístiques, situacions que estan patint els ajuntaments del nostre país avui en dia, que són els més mal finançats, que no tenen marge de dèficit, que no poden utilitzar romanents, que la normativa els ha anat asfixiant en els últims anys. Per tant, no és que vinguem aquí només a criticar per criticar. Venim a constatar una situació i amb ganes de poder-la canviar.

Dit això, i també en relació amb les explicacions dels instruments que poden desenvolupar des del Govern de la Generalitat..., vostè m'ho identificava i jo també, i m'agradaria que poguéssim concretar-ho una mica més. D'una banda, el PUOSC. Com li deia, la passada legislatura es van deixar les bases fetes de la nova planificació del PUOSC 25-28. Es va estar treballant amb les entitats municipalistes, adreçat pels ajuntaments, els consells comarcals, també les entitats municipals descentralitzades. Per tant, d'entrada..., i ara parlarem de la xifra, però els demanaríem que mantinguin aquell plantejament d'un PUOSC incondicionat, flexible, amb una tramitació el més simplificada possible en totes les fases de la convocatòria i sense concurrència competitiva. Així és com s'havia treballat, així és com ho està esperant el món local, i així és com ho hem de fer –aprofito per saludar el secretari de Governos Locals, que també ens segueix en aquesta interpellació.

I, és clar, amb una dotació que nosaltres considerem que ha de ser de 600 milions d'euros, consellera. Vostè ha parlat de 500. Són les mateixes xifres que se li van referir el secretari de Governos Locals, 500 milions. Però era el mateix PSC en aquest Parlament, quan vostè era la portaveu parlamentària –i veig el diputat Gimeno que ara, doncs, somriu–, que va fer una moció no fa gaires mesos en què demanava que cada any hi hagués 162 milions anuals. Si suméssim aquests 162 pels quatre anys que venen, passaríem dels 600. Ens n'aniríem a 650 milions.

Per tant... I, per cert, ho recordo, al debat de política general de fa escassament un mes en aquest Parlament vam aprovar, doncs, que aquest PUOSC pogués tenir una dotació de 600 milions d'euros. Creiem que és el que és just.

Veníem de molt avall, és cert. De fet, veníem de que quedés congelat. Vam reanimar el PUOSC en l'últim període. Ara estem a punt de fer un salt qualitatiu. Li reconec, doncs, que vostès estan treballant en aquesta línia. Però li demanem que el fem, perquè el món local el necessita. Una xifra concreta. I, per tant, li traslladem aquesta reivindicació dels ajuntaments i també l'enfocament del PUOSC.

No és l'únic instrument. Parlàvem del Fons de Cooperació Local; mai havia anat tan tard el pagament. Crec que em consta que avui s'ha pagat a alguns municipis, especialment els petits, el Fons de Cooperació Local respecte a aquest any, però és una de les qüestions que neguitejava, doncs, les tresoreries dels ajuntaments, perquè el Fons de Cooperació Local d'enguany, que sumava més de 145 milions d'euros, no estava arribant als municipis, i ja saben que és una eina de suport que els dona molt oxigen als municipis i als ajuntaments del nostre país.

I encara li anomeno un tercer instrument, perquè, per primer cop en més d'una dècada, el Govern anterior, republicà, va treure una subvenció d'equipaments esportius sota el programa «Més esport, més país»; una línia de subvenció per als

municipis de menys de dos mil habitants, que aquesta ja es va convocar, es va desplegar i ja està en marxa. Però hi havia una línia de subvenció per als equipaments esportius per a municipis de més de dos mil habitants, que havia de servir per fer diverses obres d'ampliació, de rehabilitació, manteniment, però aquesta no s'ha tirat endavant malgrat que va quedar preparada, amb les bases publicades. El que fem és preguntar-los per què s'ha aturat i quines són les previsions de posada en marxa d'aquesta línia de subvencions que des del món local també va ser molt ben rebuda.

Aquestes són les qüestions que ara mateix, doncs, sí que estan en les seves mans i que, per tant, els hi demanem aquest compromís i aquesta màxima ambició. En un àmbit que crec que genera molt consens; pocs temes al nostre país generen tant consens com donar suport i millorar el sistema de finançament dels nostres ajuntaments i del món local.

I reiterar-li també, més enllà de constatar aquest consens, la necessitat de treballar conjuntament amb les entitats municipalistes i amb els propis protagonistes, com són alcaldes i alcaldesses del nostre país. Si tot ho vinculem a pressupostos de l'any 2025, anirem malament, consellera. Els pressupostos se negociaran quan s'hagin de negociar. Anirà en funció dels avenços i dels compliments que es facin dels acords previs, i a mesura que es pugui complir es podrà anar avançant.

En tot cas, i feta, doncs, tota aquesta reivindicació inicial dels greuges que pateixen i aquestes propostes concretes, o peticions concretes, sobre les eines, sí que la tornem a emplaçar a que, més enllà de poder compartir l'esperit o l'enfocament de donar suport al món local, no es quedin amb les bones paraules i defensin el món local, ara des del Govern.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per fer-ne la rèplica, té la paraula la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Intentaré anar ràpid. Jo ja ho entenc, que..., en fi, 500 sempre en semblen pocs. Si hagués dit 600, pocs; 700, pocs. Però vostès estaven dedicant 200 i poc milions d'euros en el període..., en el darrer període, 200 i poc. Nosaltres fem un augment del doble de PUOSC. Podria ser més. Però també els hi vull recordar a tots els diputats que estan aquí asseguts: en els darrers quatre anys no hi ha hagut regles de despesa. Hem tancat els pressupostos amb unes xifres molt altes –en fi, estan publicades– de dèficit. Ara hem d'anar a un dèficit de 300 milions d'euros i això vol dir que ens hem d'«apretar». I, tot i així, *doblem* el PUOSC, perquè és una prioritat. Els hi dic així, vull dir que els hi puc dir de moltes maneres. Intento ser educada i correcta. Però fem una aposta clara pels ajuntaments: doblem el PUOSC en aquest període. Serà més àgil i més flexible. L'estem revisant per, en tot cas, accelerar una mica més aquests elements que vostè deia. Però, en fi, ho tenim clar.

Pel que fa al fons de cooperació, es va pagar ahir, em diu el secretari Xavier Amor. La nostra idea és aprovar el nou fons durant el primer semestre perquè realment siguem molt més àgils en el pagament i que, per tant, els ajuntaments també rebin aquests recursos al més aviat durant l'any, no? Per nosaltres això és important.

Pel que fa a la convocatòria d'equipaments esportius, nosaltres no només mantindrem..., també hi haurà un augment, uns 120 milions d'euros en quatre anys per a aquesta convocatòria d'equipaments esportius. Hem tingut algun problema amb aquesta convocatòria i, per tant, doncs, veurem ara com ho resollem. Però és un compromís nostre, com deia, no només amb els equipaments esportius, també amb els culturals. Però, aquestes convocatòries, una mica millor finançades també sortiran.

Nosaltres tenim un compromís absolut amb els ajuntaments. Crec que també ho hem demostrat abans d'estar al Govern, però, en tot cas, ara ho tenim molt clar. Hem posat al capdavant una persona molt coneixedora del món local. Tenim una sensibi-

litat especial. No ho arreglarem tot, però intentarem prioritzar aquest suport i aquesta cooperació amb els ajuntaments, perquè sabem que pateixen molt, ja que són els primers que reben les necessitats dels ciutadans. I amb aquells instruments que tenim, i alguns que posarem en marxa, com la llei de barris o el pla de barris, intentarem que es puguin multiplicar els recursos que hi dediquem.

Ara, és veritat, això al final són instruments puntuals que, depèn del Govern o de la situació econòmica, doncs poden anar millor o pitjor. I, en aquest sentit, és important que treballem per aquesta nova llei de governs i d'hisendes locals, que la fem de la millor manera possible, que tingui aquesta visió de 360, amb totes les singularitats i les particularitats del món local per donar resposta a totes les necessitats.

I és veritat, el pressupost s'haurà de negociar, però, òbviament, sense els instruments que ens ajuden a això, doncs, les coses són molt més difícils. Els hi deia des de tot el respecte, no?, però vull dir que és veritat que, òbviament, això ho volem fer sempre que puguem tenir un pressupost. Nosaltres confiem en que sigui així i que aquest instrument ens permeti també reforçar les polítiques que, entre altres coses, hem pactat amb el seu grup parlamentari, amb Esquerra Republicana, per reforçar les estructures de país, òbviament, que també són els ajuntaments.

Per tant, espero que puguem continuar treballant i que, en fi, els ajuntaments trobin en el Govern de la Generalitat també el suport que molt sovint necessiten.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la previsió de desenvolupar el dret civil català en aquesta legislatura

300-00013/15

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la previsió de desenvolupar el dret civil català en aquesta legislatura, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula per exposar-la la diputada senyora Lúdia Ferré Ferré.

Lúdia Ferré Ferré

President, conselleres, conseller Espadaler, diputats i diputades, bona tarda a tothom. És un honor per al nostre grup parlamentari poder fer avui una interpel·lació sobre justícia, però no sobre el servei de justícia pròpiament dit, sinó sobre la previsió de desenvolupament del dret civil català durant aquesta legislatura. Perquè el dret civil català és base de l'organització política de Catalunya i forma part de la nostra història i tradició, i ens porten a reconèixer-lo com un subjecte polític. A l'efecte, cal recordar que el vigent Estatut d'autonomia dedica un article, concretament l'article 5, que fonamenta l'autogovern de Catalunya en els drets històrics del poble català, en les seues institucions seculares i en la tradició jurídica catalana.

Però l'ordenament jurídic català no neix de l'Estatut, sinó de segles de tradició jurídica pròpia que es remunten a l'època de desintegració de l'imperi carolingi i la posterior formació dels comtats catalans a partir de finals del segle ix. El dret històric català se caracteritzava per ser un sistema jurídic que bevia de diverses fonts, lleis i costums pròpies de Catalunya, jurisprudència i doctrina tant de Catalunya com d'Europa i normes civils canòniques i comunes a l'Europa cristiana. La Constitució del 78, l'Estatut d'autonomia del 79, la Sentència 31/2010 del Tribunal Constitucional espanyol són els precedents i en lo que mos plantem al que entenem que és lo present del dret civil de Catalunya, de les seues institucions i, per al cas concret, també dels seus drets històrics.

L'article 129 del vigent Estatut d'autonomia configura el dret civil català com a competència exclusiva del Govern de la Generalitat. Aquesta tradició jurídica que ha portat a tenir un dret civil català propi, amb institucions jurídiques pròpies, úniques i diferenciades cal que es defensi de la millor manera, i és fer-ho amb la seua actualització. I necessita dotar-se d'instruments jurídics actualitzats per respondre als problemes que generen tant les relacions i resta de situacions que conformen el tràfic jurídic en l'àmbit privat, tant de les persones físiques com jurídiques, dins de Catalunya.

Amb aquesta voluntat, el Parlament de Catalunya va aprovar la Llei 29/2002, que és la primera llei del Codi civil de Catalunya, en la qual s'establia l'estructura del dret civil de Catalunya. El Codi civil de Catalunya, a dia d'avui, el tenim dividit en sis llibres: un primer llibre, que és el relatiu a les disposicions generals preliminars, prescripció i caducitat; un segon llibre, relatiu a la persona i a la família, regula la persona física, la família i les lleis especials d'aquest àmbit; també un llibre tercer, destinat a la persona jurídica, on regula les associacions i les fundacions; lo llibre quart, relatiu al dret de successions; un llibre cinquè, relatiu als drets reals, i un llibre sisè, relatiu a les obligacions i els contractes.

En els darrers anys, el Codi civil de Catalunya ha sofert diverses modificacions perquè el dret l'hem d'entendre com una matèria viva que evoluciona al mateix temps que evoluciona la societat i s'ha d'anar adaptant als nous temps i a les necessitats que aquesta societat demanda. Per exemple, diverses modificacions que ha sofert al llarg del temps el nostre Codi civil de Catalunya: l'any 2006, quan se modifica el llibre cinquè, relatiu als drets reals, amb una regulació d'institucions fonamentals en el dret de les coses, possessió, propietat i la propietat horitzontal; el 2008 va haver-hi una modificació al llibre tercer del Codi civil, quant a les persones jurídiques, refont normes existents en matèria d'associacions i fundacions, amb alguns canvis i aspectes vinculats als requisits constitutius; també l'any 2008 se van reformar algunes disposicions relatives a successions, però sense grans canvis de fons; el 2010 se reforma el Codi civil relatiu a la persona i a la família i s'adapta a les noves modalitats i realitats de nucli familiar –estipulava l'obligació dels pares de donar a conèixer la condició d'adoptat a tot nen menor de dotze anys, reconeixia les famílies formades a partir de relacions estables homosexuals, i establia la custòdia compartida com a forma preferent en cas de crisi tant matrimonials com de parelles de fet–; el 2015, una altra modificació va ser la corresponent al llibre cinquè, els drets reals en les comunitats de propietats horitzontals per regular instal·lacions per a la millora de l'eficiència energètica i hídrica; i, ja per acabar, una altra modificació el 2020, quan se modifica el llibre segon, relatiu a la persona i a la família. Per tant, totes estes modificacions han tingut com a finalitat fer del Codi civil de Catalunya un instrument útil.

En aquesta legislatura, el Govern ha impulsat una normativa molt necessària i llargament reivindicada per les entitats que treballen amb persones amb discapacitat: la proposta de llei que modificarà el Codi civil de Catalunya amb la finalitat d'incorporar la figura de l'assistència i dotar d'autonomia jurídica les persones amb discapacitat. Se crearà un sistema de suport, no de substitució, en la presa de decisions amb diferents nivells d'assistència, depenent de la necessitat de cada persona. Per tant, el dret civil català reflecteix la identitat, també, i pluralitat de l'Estat espanyol, convivint amb el Codi civil espanyol.

Però hem d'entendre el dret civil català no només com una eina jurídica, sinó també com un símbol de la nostra identitat, cultura i història. La seva evolució contínua –ja ho he dit– permet adaptar-se a les noves realitats socials, mantenint-se rellevant i útil per a la societat catalana. Per exemple, el dret civil català ha estat pioner en la regulació de les unions estables de parella, reconeixent drets i deures similars als del matrimoni.

Per aquest motiu, conseller, el voldríem interpellar amb relació a quina és la previsió de desenvolupament que el seu departament té amb relació al dret civil català,

quines seran les línies fonamentals que vol impulsar el departament que encapçala amb relació al Codi civil català i sobre quines matèries creu vostè que s'ha de desenvolupar. Perquè hem de recordar que només l'adaptació i evolució contínua del dret civil català ens permetrà afrontar com a societat els reptes de present i de futur de Catalunya. Però, a més, tenir un dret civil propi és la millor eina que tenim per assegurar la pervivència d'un dels elements bàsics de la nostra història.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Per fer la resposta, per respondre, té la paraula el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, l'honorable senyor Ramon Espadaler i Parcerisas.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Moltes gràcies, molt honorable senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera... Com bé deia la diputada que m'interpella amb relació al capteniment respecte al dret civil català, és un dret que ve de lluny. Sovint, quan ens identifiquem com a nació, solem apellar a la llengua, però també fem un esment del dret civil, perquè, com ha quedat dit i, evidentment, és conegut de tots vostès, té unes arrels profundes en el temps, per bé que en la seva expressió moderna, doncs és d'enguà de l'any 2002, 2003 que aquesta codificació pren forma amb els llibres que s'han esmentat i que jo no repetiré.

Però, en qualsevol cas, sí que em permet, aquesta interpellació, fer una primera reflexió o una primera afirmació, en el sentit..., en un doble sentit. Per un costat, que és evident, no només per una tradició històrica, que no partim de zero; no partim de zero per aquesta tradició històrica, però per la feina feta amb els governs que ens han precedit. Per tant, tampoc en això som un govern adamista. Heretem treballs en curs, heretem projectes, alguns que van cristallitzar i que van ja formar part del Codi civil català, d'altres, doncs, que estaven treballant-se i, per tant, donarem continuïtat en això. Per tant, aquesta és una reflexió important.

I la segona, que tenim un interès particular. Com a departament, en aquest cas, de Justícia i Qualitat Democràtica ens sembla substantiu, ens sembla important, des de la doble perspectiva que assenyalava, doncs, la diputada que interpella, no?: des de la perspectiva de desenvolupament d'una eina important en la nostra arquitectura i en el nostre autogovern, però també –i no són dues coses contradictòries, ben al contrari, que si s'ajunten prenen encara més sentit– des de la perspectiva de que el dret, i el dret civil molt particularment, doncs resol i ajuda a millorar la vida de les persones en els diferents àmbits. I el dret civil català és d'una amplitud d'espectre que, com ha quedat ben clarament dit, des dels aspectes de família fins als aspectes contractuals fins a tants d'altres aspectes, és evidentment rellevant.

Per tant, aquestes són les dues raons per les quals tenim una voluntat política que va quedar vagament expressada en la primera intervenció, en la compareixença en comissió, de que aquest sigui un dels eixos de treball fonamentals. No només ens ocuparem, que també, de la millora de l'Administració de justícia i d'allò que ens és competència. No només ens ocuparem, que també, evidentment, de la memòria democràtica, que és essencial en els temps i, si m'ho permeten, en el dia, fins i tot, que vivim, sinó que també ens volem ocupar..., i no només ens ocuparem, evidentment, de les presons, que és una competència nostra, sinó també del desplegament del desenvolupament de l'actualització del dret civil català en tant que dret propi que és, no?

Em demanava la diputada a veure de quina manera ho volíem fer i crec que és una pregunta prou substantiva, no? Però deixin-me fer un parell de referències a quin és el nostre ancoratge per fer això. És l'article –crec que s'ha esmentat– 149.8 de la Constitució, i també no menys important, doncs, l'Estatut d'autonomia de Catalunya de l'any 2006, en el seu article 129, que ha tingut dues sentències. Afortuna-

dament, la segona, que és la que evidentment preval, ens dona..., ens respecta aquesta plena competència legislativa.

Primer hi va haver una primera sentència, doncs la que es va fer sobre l'Estatut del 2006, que va ser tremendament restrictiva sobre quina era la nostra capacitat legislativa i de desenvolupament. Però hi ha una segona sentència, la 132/2019, que ens eixampla aquesta competència. I aquí és on, a partir d'on volem legislar en aquest sentit.

Volem anar cap a un dret civil complet, i crec que aquesta és una aspiració que podem compartir de punta a punta de l'hemicicle. Un dret civil català complet que té, en el capítol del llibre sisè i dels contractes, alguns dèficits, i que té altres dèficits o oportunitats de millora o necessitats de millora en altres llibres, com tot el que fa referència a família, filiacions o altres àmbits del dret civil.

Sobre el llibre sisè, creiem –i hi han treballs en curs als que donarem continuïtat–..., doncs s'està treballant en tots els temes de contractes d'arrendaments. Es pot parlar d'arrendaments d'habitatge, de rènting, d'àmbits..., en l'àmbit empresarial o els contractes en l'àmbit dels serveis. Per tant, hi ha terreny. Hi ha molt terreny, diguéssim, a recórrer. El ventall és ampli, des dels contractes d'intermediació immobiliària fins als contractes de construcció o els contractes de serveis jurídics. Per tant, ja hi ha una capacitat per normativitzar, per ajudar, per donar eines a totes les parts, no?

El tema és com creiem que s'ha de fer això o com ens plantejem de fer-ho. Doncs ens plantejem de fer-ho a partir del que ja existeix, que evidentment és la Comissió de Codificació de Catalunya, que és l'ens reconegut estatutari que ens ajuda a fer aquesta feina, de la que, en definitiva, la setmana que ve ja farem el nomenament definitiu dels membres d'aquesta comissió i dels grups de treball d'aquesta comissió.

I respecte a aquest segon aspecte, que no és gens menor, dels grups de treball, doncs creiem que té sentit de crear-ne tres d'específics. I m'expresso a veure quins són. Per un costat, tot allò que fa referència al llibre sisè, als contractes..., les obligacions i contractes. Per tant, aquí hi ha un terreny. Crearem un grup..., matisem-ho, un grup que ja existia, però molta part de la gent hi tindrà, evidentment, continuïtat per desenvolupar-ho. Hi haurà un altre grup de treball amb relació a tot el que és la família, persona i família.

I després un tercer grup –i aquí sí que potser divergim d'algunes de les línies de treball que s'havien fet fins ara– que serà, doncs, el tema d'harmonització de tots els altres llibres. No som massa partidaris de fer allò que col·loquialment ens coneixem particularment les diputades i diputats..., lleis òmnibus en matèria de dret civil, és a dir, una legislació en la que hi posem tot tipus de modificacions. Som més partidaris, per la intel·ligibilitat de l'acció legislativa, de treballar per llibres i de fer les reformes, totes aquelles que en siguem capaços..., que necessiten un grau de maduració important –necessiten un grau de maduració molt important– en aquesta comissió de compilació, on hi han experts i perspectives diferents, i que necessitaran, evidentment, el concurs de totes les diputades i diputats d'aquesta cambra, no?

Per tant, l'estratègia, diguéssim, la manera que volem afrontar-ho..., tenim una primera declaració: sí, volem desenvolupar el dret civil català. En aquest àmbit, ho volem fer molt particularment en el llibre sisè, que és el gran repte que tenim. És altament improbable –i hem de ser honestos– que es pugui desplegar tot el llibre sisè, perquè té multiplicitat d'aproximacions possibles. També, evidentment, continuar amb tot el tema de l'àmbit de persona i família. I després fer aquest grup de treball, també, d'harmonització, per fer aquests ajustos, però, hi insisteixo, metodològicament de la manera que he expressat.

Per què? Doncs perquè creiem que al dret català, l'objectiu..., l'objectiu és que el nostre dret civil sigui complet. De fet –la diputada hi feia esment–, no fa massa vàrem enviar des del Govern –ho vam aprovar el Govern– un text legislatiu –que és obvi que no l'ha fet aquest Govern, sinó que l'heretem i el portem a la cambra, només n'hem fet aquest tram final– sobre aspectes molt concrets amb relació als su-

ports a les decisions jurídiques de les persones, que deriva del Conveni de Nacions Unides de l'any 2006.

Per tant, el que volem és que aquest dret sigui complet, és a dir, que ho abasti tot; que sigui actual, és a dir, que s'adeqüi als estàndards, a les necessitats, als reptes d'una societat que és canviant, si m'ho permeten expressar així, als mandats, en aquest cas, de Nacions Unides, val a dir que del 2006 –arribem un pèl tard, però en qualsevol cas arribem–, i amb una legislació pròpia, diferenciada, no gratuïtament diferenciada de la legislació civil espanyola, però en qualsevol cas pròpia en el tema dels suports a la presa de decisions jurídiques, que sigui actual, que sigui útil, evidentment, i que sigui allò que per definició és el dret viu, perquè la societat és viva, perquè la societat és canviant, perquè els reptes en l'àmbit de família, com s'ha vist, en l'àmbit també dels contractes, com s'està veient..., hi han necessitats que ens apareixen a vegades de nou i que canvien, en definitiva, al llarg del temps.

En definitiva, i resumint, sí, volem ser proactius en l'actualització del dret civil català; sí, hem de començar, doncs..., hem començat portant al Parlament de Catalunya aquest projecte de llei de suport a la presa de decisions; continuarem completant el que és..., o creant la Comissió de Codificació de Catalunya, i treballarem amb aquests tres grans grups, que ho atendran, d'alguna manera, tot: família, afiliació, contractes i després la resta d'àmbits.

Aquest és el desideràtum pel qual –no se'ls escapa– necessitem no només el consell de la comissió, no només el consell dels experts i la perícia dels experts, sinó les complicitats en aquesta cambra que, evidentment, buscarem. No tenim les majories per fer-ho, però creiem que precisament en un àmbit tan sensible i que ens afecta tan directament com el dret civil català hauríem de ser capaços –i nosaltres hi estarem predisposats–, amb tots els grups d'aquesta cambra, de trobar els consensos que ens permetin completar i actualitzar permanentment aquest dret.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

La diputada Ferré renuncia a fer la rèplica.

Interpel·lació al Govern sobre el programa de llengua àrab i cultura marroquina implantat al sistema educatiu

300-00014/15

I, per tant, passem al desè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre el programa de llengua àrab i cultura marroquina implantat al sistema educatiu, presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; moltes gràcies, senyor president. Señora *consellera*, señores diputados, muy buenas tardes. Mediante esta interpelación, quisiera conocer su posicionamiento, señora Niubó, acerca del programa de enseñanza de lengua árabe y cultura marroquí que se imparte en las escuelas catalanas de manera gratuita y en horario escolar y extraescolar.

Pero para una correcta comprensión del tema sobre el que vamos a estar hablando estos minutos, creo que es conveniente hacer una pequeña introducción. Este programa está financiado por el Gobierno de Marruecos a través de la Fundación Hassan II, fundación que, entre otras cosas, envía imanes para guiar a los inmigrantes marroquíes que residen en diversos países europeos.

Bien, la cooperación de este programa está en manos de personal de la embajada de Marruecos en España y también del Ministerio de Educación y Formación Profesional del Gobierno de España. Consiste, el programa, en promocionar en las escue-

las españolas, en primaria y en secundaria, la lengua árabe y la cultura marroquí, y está destinada especialmente a los alumnos de origen marroquí y de lengua árabe, pero también está abierto a todos los alumnos del sistema educativo español.

Funciona, este programa, desde el año 2013, como consecuencia de un convenio de colaboración cultural entre Marruecos y España. El artículo 4 de este convenio establece que serán los profesores funcionarios marroquíes aquellos que impartirán la clase de árabe y de cultura marroquí a todos aquellos alumnos del sistema educativo español que lo soliciten de primaria y de secundaria y no estarán sujetos, estos profesores marroquíes, a las autoridades españolas. Lo único que hará el Ministerio de Educación, y en su defecto o por ende el Departament d'Educació, es facilitar las infraestructuras y las clases para el desempeño de este programa.

Los objetivos del programa son varios, pero yo destaco tres –leo literalmente–: «El fomento identitario de los marroquíes en España. La inclusión escolar y socio-cultural en el sistema educativo español. El desarrollo de valores de respeto intercultural, tolerancia y solidaridad.»

Bien, hecha esta introducción, tengo que manifestarle el rechazo más que absoluto de VOX a este programa de enseñanza de lengua árabe y de cultura marroquí por dos motivos fundamentales. En el curso 2020 y 2021, treinta y dos profesores marroquíes impartieron en 139 escuelas públicas catalanas clases de árabe y de cultura marroquí a 1.607 alumnos. En el último curso, en el pasado curso 2023-2024, fueron 2.500 los alumnos que se beneficiaron de este programa, siendo el incremento una evidencia.

Según el Observatorio de la Inmigración, en junio de 2024 vivían en Cataluña 230.000 inmigrantes marroquíes. Y la tendencia es una tendencia demográfica al aumento de llegada de más población de origen marroquí en Cataluña. Urge, por lo tanto y esto es evidente, intensificar mecanismos de adaptación de este grupo de inmigrantes marroquíes a nuestra cultura catalana y española para que su integración social sea una realidad, sea efectiva.

Porque es de sentido común –esto no lo puede negar nadie– que todos aquellos que vienen a vivir con nosotros, a trabajar con nosotros, tengan que aceptar, respetar y asimilar los elementos que nos cohesionan a todos; a saber: el amor a nuestros antepasados, que nos han legado una herencia común, determinada, cultural, nuestras costumbres, nuestras tradiciones, nuestras raíces cristianas, los valores occidentales, el respeto a la dignidad de la persona por encima de todo, el respeto a la mujer, la tolerancia, el respeto a nuestra lengua catalana, a nuestra lengua española, nuestras instituciones.

Porque todas aquellas prácticas de los que vienen, como la misoginia, la intolerancia, el totalitarismo o la denigración de la persona humana, de la dignidad de la persona humana, que son incompatibles absolutamente con los valores occidentales, tienen que ser rechazados absolutamente. Porque, si no es así, corremos el riesgo de que se rompa la cohesión social y se desintegre la armonía entre los ciudadanos, convirtiéndose nuestra sociedad en una sociedad de personas sin memoria, sin identidad, sin vínculos, sin alma.

Es incomprensible, es un absoluto despropósito que la Generalitat fomente enseñanzas que menoscaben nuestra cultura catalana y española, que creen confrontación cultural, que alimenten el fortalecimiento de la identidad marroquí islámica, totalmente incompatible con nuestra cultura. Además, con este fomento por parte de la Generalitat de este programa concreto, corremos el riesgo de que las escuelas se conviertan en verdaderas madrasas de adoctrinamiento, sin control del Departament d'Educació de ciertos contenidos que bien pudieran incitar al odio a lo nuestro.

Además, como el fenómeno de inmigración de origen marroquí en Cataluña es cada vez mayor, la demanda de este programa de lengua árabe y de cultura marroquí es también mayor. Con lo cual se hace cada vez más imposible que el grupo de alumnos marroquíes se adapten bien a su grupo clase y, por otro lado, se impo-

sibilita también su integración social, corriéndose el riesgo de crear una sociedad fragmentada en dos grupos estancos, dos grupos antagónicos, con modos de vivir diferentes, e incluso consolidándose el establecimiento de guetos en donde incluso el Estado es expulsado, cosa que ya pasa en buena parte de Europa y en muchas de nuestras ciudades españolas.

Bien, el segundo motivo o grupo de motivos es el contexto actual de absoluta debacle del sistema educativo catalán. A pesar de la trágica realidad de la escuela catalana, ustedes, los señores socialistas con sus socios de gobierno, así como con Junts y la CUP, siguen empecinados en repetir compulsivamente el dogma de que *l'escola catalana és un model d'èxit*. Bien, a pesar de la tragedia, ustedes lo único que tienen como ocurrencia es seguir invirtiendo recursos en promocionar la lengua árabe y la cultura marroquí en escuelas públicas, de forma gratuita, en horario escolar y extraescolar.

Pues le tengo que recordar, señora Niubó, y yo creo que debería ser muy consciente de una vez por todas, de que *el model d'escola catalana* es un modelo caduco, es un modelo fracasado, es un modelo fallido. Y así lo corroboran las pruebas. Los lamentables resultados de las pruebas de competencias básicas de los años 2022, 23, 24, los trágicos resultados del informe PIRLS: los alumnos catalanes son los que tienen peor nivel de comprensión lectora de toda España, solamente superamos a Ceuta y Melilla. Los resultados lamentables de PISA: Cataluña es la región de España que más ha caído, que más ha bajado en nivel de comprensión lectora, ciencias y matemáticas de toda España. Dicho de otro modo, un alumno catalán que esté cursando en Cataluña cuarto de la ESO como mucho podría optar a estar cursando tercero de la ESO en Castilla y León, por ejemplo.

Somos líderes lamentables de abandono escolar de toda Europa. Al cuarenta y tres por cien de los alumnos que han intentado superar las pruebas PAPs, que dan acceso al grado de Educación, al grado universitario de Educación, los han suspendido, porque no tienen los conocimientos mínimos de comprensión lectora, de catalán, de castellano y de matemáticas.

Bien, el fracaso *del model d'escola catalana* es una realidad, es estructural, es multifactorial, pero tiene una solución, y es substituir los actuales currículums, que están basados en premisas educativas, metodológicas, pedagógicas, totalmente nocivas. Y esas premisas son, por ejemplo, la educación por competencias, por proyectos, por autodescubrimiento, en donde se les otorga una primacía casi absoluta a la empatía, a la autoestima, a las emociones, en donde se demoniza el aprendizaje de los contenidos sólidos, en donde existe un apabullamiento digital sin precedentes, en donde existe un adoctrinamiento de género sin paliativos, y también político, a través de la imposición del monolingüismo en catalán.

Hay que substituir estos currículums por otros que se basen precisamente en la cultura del esfuerzo, en la búsqueda de la excelencia, en el dominio de conocimientos sólidos profundos, a través de un proceso de comprensión adecuado, de memorización, de repetición, de evocación frecuente, a través de exámenes, deberes, etcétera, porque solo así un alumno puede tener conocimiento de causa sólido para poder reflexionar, para poder interpretar y así llegar a conclusiones rigurosas.

(*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Bien, seguiremos después con alguna otra idea.

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional, l'honorable senyora Esther Niubó Cidoncha.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Bona tarda, diputades i diputats, consellers i conselleres. Senyor Acosta, li diré una cosa: només la ignorància pot veure un perill en oferir la possibilitat d'aprendre

a l'escola una llengua diferent de la pròpia o en conèixer una cultura, tradició o creença diferents. I encara més si es tracta de la llengua i la cultura de molts companys de classe, de persones del nostre entorn més proper, de la nostra societat, de catalanes i catalans com nosaltres.

La veritat és que el sistema educatiu català –i també l'espanyol– disposa d'aquest programa d'ensenyament de la llengua àrab i la cultura marroquina, que s'inscriu, com vostè deia, en un conveni de col·laboració cultural signat entre Espanya i el Marroc l'any 1980, que està en vigor des del 85 i que s'implanta des del 94-95. Però també compta i comptem amb programes d'ensenyament de la llengua i cultura xinesa, russa, japonesa, ucraïnesa, coreana, entre algunes altres. Però vostès només se centren i posen el focus únicament en aquesta, en la marroquina. No ens sorprèn, això té un nom. Però, en tot cas, les persones que ens segueixin ja n'extrauran les seves pròpies conclusions.

Però vivim, per molt que els molesti, en una societat que és, afortunadament, oberta, cosmopolita i internacionalitzada, és diversa des d'un punt de vista lingüístic i cultural. I la immensa majoria dels catalans i catalanes tenim també una procedència cultural i lingüística diversa, i tenim llaços entre persones i cultures diferents de les pròpies, la qual cosa ens enriqueix. I les llengües no són murs ni han de contribuir a generar conflictes; al contrari, entenem que són ponts que han de ser canals de comunicació, d'entesa i d'apropament entre persones, famílies, comunitats i països.

I el coneixement és el millor aliat contra la por, contra l'odi, perquè apropa les persones, apropa les comunitats i apropa també aquests països. Però potser per això els espanta tant, perquè dilueix el seu relat basat en la por i en aquest odi a les persones diferents. Però l'evidència recull que les societats diverses i cultes són més competitives, que qualsevol intent d'empobrir aquest important capital social portarà un empobriment social, cultural i econòmic, a banda d'un empobriment de la cohesió, que és clau per a la societat de progrés i igualitària que volem.

Per tant, afortunadament ja fa molts anys que el Govern de la Generalitat va decidir fer una aposta perquè el sistema educatiu oferís opcions d'aprenentatge de llengües més enllà de les estrictament curriculars, oferint a l'alumnat la possibilitat de conèixer les llengües i cultures que són més presents al nostre entorn, tant per a aquells infants i joves als quals aquestes cultures els són pròpies –per les seves arrels, per la seva procedència– com per als que no –per tant, nens i nenes, nois i noies nascuts aquí sense cap vinculació cultural pròpia amb aquestes cultures i amb aquestes llengües.

Doncs bé, disposem d'aquest programa de llengües i cultures en origen al departament des del 2018, que ofereix a l'alumnat la possibilitat de conèixer llengües d'ús majoritari al món, com és l'àrab, com és el xinès, com és el rus, la qual cosa pensem que, a banda de permetre disposar i consolidar un coneixement culte de la llengua materna o pròpia d'una part significativa de l'alumnat, afavoreix la competitivitat de la societat catalana en el mitjà i el llarg termini i millora el nostre posicionament en un entorn i en un context global.

Que diferent pensem que seria el seu posicionament si parléssim de l'ensenyament del rus o del xinès en un centre privat; aquí segurament que el seu posicionament seria molt diferent. Però certament aquest programa serveix per promoure actituds de respecte, de reconeixement de la diversitat lingüística i cultural, per afavorir una bona convivència entre les diferents cultures presents en els centres educatius, que és clau per traslladar als nostres barris, a les nostres places, al conjunt de la societat, i per posar en valor, evidentment, les llengües i les cultures de l'alumnat nouvingut i afavorir-ne també aquesta continuïtat i aquest aprenentatge. I d'aquesta manera contribuïm a la capacització lingüística de l'alumnat del sistema.

I aquí el programa preveu tant activitats adreçades a l'alumnat com al professorat. Al primer, facilitant la possibilitat d'aprendre aquestes llengües, sobretot en activitats extraescolars i en col·laboració amb algunes entitats socials. I, pel que fa al professo-

rat, organitzant accions formatives per ampliar el seu coneixement sobre realitats lingüístiques i culturals que són presents a l'aula i que també poden tenir un abast global.

I en donaré algunes dades. A través d'aquest programa en horari extraescolar, des del curs 2004 fins aquest últim curs s'han ofert classes a uns 78.000 alumnes d'àrab, d'amazic, de portuguès, de romanès, de xinès, d'urdú, de bengalí, d'ucraïnès, de quítxua, de neerlandès, romaní, rus i coreà, i recentment també s'han introduït classes en horari lectiu en xinès, en àrab i en japonès. El curs passat van ser un total de 3.800 alumnes de centres finançats amb fons públics els que van participar en classes extraescolars de llengües addicionals, i 2.500 ho van fer en horari lectiu.

Però, tornant al programa concret d'ensenyament de la llengua àrab i la cultura marroquina, hem de tenir en compte que es tracta d'una llengua que compta amb més de 400 milions de parlants distribuïts en vint-i-sis països, en vint dels quals és la seva llengua oficial, i que és la cinquena llengua més parlada del món: l'anglès, el xinès, l'hindi, el castellà –evidentment– i l'àrab, serien, en aquest ordre. I, per tant, compartim que l'enfocament plurilingüe ha d'atendre també, a banda de les llengües que s'anomenen «estrangeres» –la tercera llengua, per entendre'ns–, aquelles llengües familiars de l'alumnat que suposen una riquesa molt important per al país.

I, pel que fa al funcionament d'aquest programa, tenim que en horari extraescolar cada escola decideix lliurement com l'imparteix, i en horari lectiu és el professorat visitant, que és funcionari del Marroc, és retribuït pel Ministeri marroquí d'Educació Nacional –no són imams, són funcionaris del ministeri–..., que es destinen a Catalunya per un període màxim de cinc anys i que reben quan arriben una formació anual sobre el sistema educatiu català, d'altres estratègies també per a la gestió de l'aula, de metodologia i recursos didàctics. I, per tant, són persones que tenen una capacitat –que la reconeixen– de llicenciatura o de grau en llengua àrab. I, per tant, s'imparteixen tallers de llengua, de cultura en origen, a compte de les hores de lliure disposició tant a l'etapa de primària i secundària..., o pel que fa a una llengua optativa.

I això de què hem estat parlant succeeix només en cinc centres dels més de 5.400 centres de tota Catalunya. O una segona llengua estrangera de caràcter optatiu, cosa que poden oferir els centres però que en l'actualitat no fa cap centre a Catalunya. Per tant, en concret, doncs, les llengües que s'ofereixen sota aquest epígraf són l'anglès, l'alemany, el francès, l'italià, el portuguès, el xinès o l'àrab.

Però si convé que posem encara un focus més a prop del volum que representa l'àrab respecte a la totalitat de la comunitat educativa, amb dades del 15 d'octubre, podem dir que representava, doncs, el curs passat, 2.357 alumnes –sobre el total representa un 0,19 de l'alumnat, del conjunt, que estudia llengua i cultura àrab–, i en clau professorat és un 0,04. I hem de tenir en compte que s'ha produït un descens en aquest últim curs, de 547 alumnes i quinze centres, respecte al curs anterior –ho dic per emmarcar una mica el seu discurs. I, per tant, la inversió que fa el departament aquest curs 24-25 és de set mil euros, destinats a organitzar dues activitats formatives adreçades als professors i professores i a adquirir material d'aula. I, per tant..., i això tenint en compte que les activitats extraescolars de primària i secundària són gratuïtes per a les famílies.

Però, en definitiva, dit això, jo he d'insistir: més coneixement i més formació mai és un problema; implica més respecte, implica més reconeixement, implica més cohesió i millor convivència, i menys por i menys odi. I aquest serà el camí que nosaltres seguirem.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; moltes gràcies, president. Señora *consellera*, en primer lugar, acerca de mi supuesto alarmismo infundado..., más o menos lo ha dicho así, pero se está refiriendo en estos términos a cuando hablo de este programa de cultura marroquí y de lengua árabe, de una especie de conspiranoia acerca del islamismo –ha hablado usted incluso de que son posicionamientos por parte mía que parten del miedo, *de la por, de l'odi a les persones diferents*–..., bueno, yo tengo que decirle, pues, que la realidad es la que es.

Ayman Abdi, presidente de la Comisión Islámica Española, que es la entidad que gestiona las actividades de los musulmanes con el Gobierno en las comunidades autónomas referentes a las mezquitas y a las escuelas –y a las escuelas, es quien determina quiénes son los profesores de religión islámica, esto es una cuestión, pero también es importante tenerlo en cuenta–, fue investigado por terrorismo –no sé si usted se acordará de esto– por ser responsable de la red yihadista cuyas donaciones financiaban a grupos ligados a Al-Qaeda en Siria.

Bien. Hombre, eso de que no es incompatible el islam con nuestro modo de vida con esto que acabo de decirle queda un poco en entredicho, pero le voy a dar otro detalle más. El intento del Congreso Islámico de Torredembarra, que no se llegó a producir gracias a la acción de VOX..., el imam Malik Ibn Benaisa dijo lo siguiente, textualmente: «Cualquier mujer que usa maquillaje, perfume y se pasea frente a los hombres que puedan percibir su aroma es inherentemente una adúltera, fornicadora y puta.»

Otro de los participantes en este fallido Congreso Islámico de Torredembarra gracias a la acción de VOX, Mohamed Said Badaoui, que, como digo, iba a participar en este congreso, y lo tenía que hacer a través de videoconferencia porque estaba expulsado de España en noviembre de 2022 por promover ideas salafistas en Reus i Tarragona..., este angelito de la caridad que ustedes agasajaron aquí en el Parlament de Catalunya, ustedes también, todos los grupos parlamentarios, excepto VOX, lo agasajaron aquí en una comisión parlamentaria, y solamente hubo una persona con dignidad y con honor, como la diputada María García, que le tuvo que decir a la cara que no puede ser que se normalice y se blanquee a un delincuente como él, y se levantó de su silla y se marchó. Solamente una persona con honor en todo el Parlament tuvo la decencia de poner realmente entre la espada y la pared a un delincuente como este señor, que ha sido expulsado de España por el hecho (*alguns aplaudiments*) de promover ideas salafistas en Reus y Tarragona.

Pues bien, esto son pruebas de que realmente no vienen aquí, algunos, a integrarse. Y no es lo mismo hablar, pues, de la cultura marroquí y de la lengua árabe en los términos que usted me ha dicho, que si es una lengua más y que tiene un número de hablantes determinado y que entonces se ha de atender esta demanda que existe en la sociedad catalana..., cuando ustedes mismos –ustedes mismos–, lo han anunciado recientemente, no van a cumplir la sentencia del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña del veinticinco por cien como mínimo de lengua castellana en el sistema educativo catalán. No lo van a cumplir, lo han dicho ustedes. Lo han dicho por activa y por pasiva. Además, ustedes suscribieron la Ley 8/2022, de junio del año 22, en donde reconocían que solamente tenía que ser vehicular el catalán en el sistema educativo catalán.

Bien, más cosas. La sabiduría popular española..., el pueblo es sabio, y por eso tiene todo un conjunto de refranes. Y hay uno de ellos, un refrán español, que dice: «donde fueres, haz lo que vieres». Los que vienen aquí con un sistema cultural determinado, lo que tienen que hacer para vivir y adaptarse a nosotros e integrarse es asimilar nuestros elementos, que nos cohesionan a todos, que son los que les he dicho antes. Les he enumerado esos elementos, que son precisamente nuestras culturas, nuestras tradiciones, nuestras fes cristianas, el respeto a la mujer por encima de

todo, a la dignidad del hombre por encima de todo, cosa que, con estos ejemplos que le acabo de proporcionar, pues..., vemos que no todo el mundo lo cumple.

Y, finalmente, lo que tienen que hacer..., la recomendación nuestra es que rechace este programa y ofrezca a las familias un programa de refuerzo gratuito de catalán, de castellano, de comprensión lectora, porque el nivel de la escuela catalana, pues, lo han dañado todos ustedes.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fer la rèplica, té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Senyor Acosta, jo crec que a vostè no li preocupa la millora de les competències. Vostès barregen l'ensenyament de l'àrab i de la cultura marroquina..., ho barregen amb la religió i ho barregen amb el fonamentalisme. Una cosa és conèixer la llengua, l'altra és professar una religió i l'altra, molt diferent, és promoure el fonamentalisme. Conèixer una llengua com l'àrab no comporta una fe determinada, ni el seu aprenentatge implica la conversió a cap tipus de religió.

Però, a més a més, vostès, que com a partit han estat capaços de finançar-se amb fons aconseguits d'organitzacions vinculades al terrorisme islàmic iranià i de la llista d'organitzacions terroristes de la Unió Europea –aquests sí que són musulmans radicalitzats confessos–..., vostès no estan aquí per donar-nos lliçons de tot això. Com poden caure a qüestionar un programa que afecta un 0,2 per cent dels centres i de l'alumnat que té com a objectiu donar a conèixer una llengua, una determinada llengua i una cultura? Perquè això té un nom. I, miri, precisament fa pocs dies l'Agència dels Drets Fonamentals de la Unió Europea en parlava. Un informe alertava d'un augment de la islamofòbia i del racisme, i concretament reconeixia que un quaranta-set per cent dels musulmans la pateixen.

I em sembla que darrere del seu posicionament hi ha molta hipocresia, perquè quantes escoles, precisament de titularitat privada religiosa, fan ensenyaments en llengües estrangeres, com poden ser d'altres? He parlat del rus, he parlat del xinès i d'altres, i això els hi sembla bé. I a mi també em sembla molt bé, però, en tot cas, doncs, han de..., bé, jo crec que es veu una mica massa, la seva intenció.

Però, en tot cas, aquest Govern no està per aixecar murs, està per garantir la igualtat d'oportunitats, la inclusió, l'acollida. Perquè hem de garantir una escola de qualitat per a tothom, que sigui un pilar també de la cohesió de la nostra societat, de convivència. I per això continuarem oferint programes per a l'aprenentatge de llengües com l'àrab, com el rus o com el xinès, perquè aquestes llengües, sense ser originàries de Catalunya, formen part de la realitat social, econòmica i cultural del nostre país, que afortunadament és molt divers.

I també li diré que, mentre sigui consellera, l'odi no ha de tenir cabuda a les aules, ni tampoc n'hi ha de tenir la por, sinó l'humanisme, l'empatia i l'esperança, com diu l'autora de *Persépolis*. I en això treballarem incansablement, perquè només així podrem contribuir a la construcció d'una societat més culta, més rica, més lliure i més justa.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre la manca d'inversions i el dèficit de serveis públics als Pirineus

300-00018/15

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la manca d'inversions i el dèficit de serveis públics als Pirineus. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Moltes gràcies, president. Conseller Ordeig, titular d'Agricultura, Ramaderia i Pesca; absent consellera Paneque, que per ser una interpellació sobre carreteres i trens penso que hauria d'haver-se prestat a contestar; diputats i diputades, molt bona tarda. Com deia, aquesta interpellació es centra en les mancances del Pirineu pel que fa a carreteres i a la manca de serveis públics.

No pretenia ser una interpellació sobre agricultura, que ja en farem, però, bé, perquè no sigui dit, començaré per un tema del seu departament a efectes de segellar compromisos que ja han estat parlats entre nosaltres i entre la comunitat de regants. Parlo del reg de la conca de Tremp.

Els últims dos anys s'ha fet una tasca ingent per part de la comunitat de regants i dels diputats al Parlament, de diversos grups de la comarca, per reactivar aquest projecte. Ho tenim encarrilat. I només em queda demanar-li, conseller, que cregui i aposti pel reg de la conca de Tremp: 4.500 hectàrees de reg suposen un revulsiu per a una comarca on l'agricultura encara és un puntal. I, a més, és una inversió que en temps de sequera pot ajudar en part a subsistir municipis a través d'un reg de suport. Hi ha pendent una licitació que hauria de produir-se en breu, i voldríem preguntar-li si ja saben quan faran aquest anunci.

I, com ja comença a ser costum i a la vegada una llàstima, no podríem parlar del Pirineu sense parlar de carreteres: de la seva falta de manteniment, de les que necessiten una reforma de traçat i del dèficit històric i crònic d'inversions del Govern de Madrid amb la 230 i la 260. Nosaltres hi insistirem, si el Govern del PSOE no es vol cuidar de la 230 i la 260, a Junts l'hi posem fàcil: traspassin la seva gestió i els recursos que pertoquen a la Generalitat de Catalunya.

En aquest sentit, poden fer bandera d'un conveni que parla de 260 milions d'euros d'inversió fins al 2030. Quants anys porten abandonades aquestes carreteres? I què són 260 milions d'euros per a una nacional que en alguns trams sembla més aviat un camí de carro? Són 43.000 euros de mitjana d'inversió anuals. Suficients? I no val allò de que per alguna cosa es comença. I, sobretot, per a quan podrem tenir el detall de la relació d'actuacions que conformaran el pla de millora de la 260?

El Govern del PSOE té abandonat el port de Perves, des de Xerallo fins al Pont de Suert, fins al punt que davant la inseguretat viària s'han hagut d'instal·lar semàfors com a solució provisional i sense previsió de que s'hi hagi d'actuar a curt termini. Per no recordar el despropòsit de la variant de Gerri de la Sal, la pendent variant de la Pobla de Segur o la necessitat d'un túnel a la collada de Toses.

I, mentre l'Estat no fa la feina amb la 230 i la 260, el que sí que té via directa i sense retard són els 22.000 milions d'euros que cada any marxen de Catalunya cap a Madrid. Diners, per cert, que mai he sentit que vostè reivindiqui.

Connectar-nos amb la resta del país i entre nosaltres és vital perquè tinguem un futur. Vivim al paradís, sí, i al Pirineu som gent resistent i persistent de mena, però el preu que toca pagar és massa alt i fa que cada cop més ens costi més arrelar gent als nostres pobles i ciutats. Cal parlar clar: no tenim les mateixes oportunitats i massa sovint hem de trucar a la porta de palau per recordar al Govern que encara som aquí i que hi volem continuar sent.

I un altre error recurrent és que no ens podem mesurar per volum de població ni per usuaris que tingui un servei. Mentre el Govern continuï fent servir xifres de tant

per cent d'inversió per habitant no ens en sortirem. Això és autoenganyar-se per fer veure que ja compleixen amb l'u per cent de la població que vivim a les comarques de muntanya, com si encara ens fessin un favor. I no, no és un favor, ni tampoc és solidaritat amb els que viuen allà dalt. Això va de drets de tots els catalans visquem on visquem o, com diu el company Jordi Fàbrega, amb independència del nostre codi postal.

Perquè el Pirineu és molt més. És gestió del vint per cent del territori per part de gent que se l'estima i el cuida. És conservar una agricultura que, malgrat les dificultats, aguanta, i també la resta de sectors econòmics. I també és patrimoni de tot el país, de paisatges, biodiversitat i tradicions. I, sobretot, és mantenir la nostra essència sense renunciar al progrés.

I, tornant a les carreteres, voldria parlar-li també, com no pot ser d'una altra manera, de la millora del port de Comiols. Aviat farà dos anys que es va inaugurar la variant d'Artesa i la segona fase fins a Folquer ja hauria d'estar acabada, però encara no s'ha licitat; dos anys perduts, no cal recordar per què. Ara el que cal és mirar endavant. Vostès han agafat el compromís de licitar aquesta segona fase per import de 21 milions d'euros el primer trimestre del 2025. Li demano que si pot ser l'1 de gener no esperem al 31 de març.

La consellera Paneque l'altre dia va parlar de 175 milions d'euros d'inversió, quan la previsió inicial de fa cinc anys era lleugerament superior. La pregunta que li vull fer al respecte és quin és el nou calendari, quin cost tindrà i quina reserva de pressupost plurianual faran.

El Pallars Jussà i l'Alt Urgell tenen una connexió directa ara amb moltes corbes i un fort pendent, que és el port de Bóixols. La passada legislatura es va aprovar en seu parlamentària fer un estudi sobre la millora del traçat, i el Govern, en control de compliment, va dir una cosa així com: «Ja hem fet l'estudi i no és viable.» Tenint en compte que és una carretera que el seu partit també va defensar al seu moment, donaran per bo aquest estudi o tornaran a obrir la possibilitat de poder millorar la carretera?

I una altra assignatura pendent és la C-28 al port de la Bonaigua. Deu comparar que necessita també actuacions urgents, que ja estaven previstes al pressupost de l'any 2023 i que no es van realitzar. Quina previsió en fa el seu Govern?

I, si parlem de tenir les mateixes oportunitats arreu, tampoc podem renunciar a tenir una xarxa ferroviària útil i eficaç. El tren de la Pobla de Segur és el millor exemple de que, quan un govern creu en una infraestructura i s'hi dedica, aquesta funciona. Alguna proposta sobre la línia la Seu d'Urgell - Andorra?

I recordar-li també el pla de camins. Tenim una proposta també aprovada i no materialitzada de la legislatura passada que era augmentar la inversió del pla de camins, tal com s'havia fet al Pallars Sobirà, a la resta de comarques del Pirineu. És molt necessari i és una opció per a tots aquells ajuntaments i EMDs amb un pressupost petit però amb quilòmetres i quilòmetres de camins. La llista és llarga: Perves, Comiols, port de Bóixols, port de la Bonaigua, collada de Toses i moltes altres.

I Junts és un partit amb vocació de govern. Per tant, no seria ni just ni realista que avui li demanéssim que tot el que hem exposat ho hagin de fer demà mateix, però com a alternativa al Govern que som li volem llançar una proposta: agafin un compromís amb el Pirineu, agafem-lo tots els grups parlamentaris, perquè és evident que tot és necessari, que molt és urgent i que després de tants anys també és inajornable. Consensuem una proposta, llistem les inversions necessàries en un calendari d'aquí al 2030, al 2035, si cal, però mani qui mani respectem-lo i duguem-lo a terme. No pot ser que amb l'excusa de que hi ha molta feina a fer no comencem a ficar fil a l'agulla.

I a la rèplica em referiré a la manca de serveis, però ja li puc avançar que hi ha una cosa que ens fa molta falta i una altra que ens sobra: ens cal, en pro de l'equili-

bri territorial, un sobredimensionament de certs serveis pel tema de les distàncies; el que no ens cal de cap de les maneres és un sobredimensionament de carrers públics.

I acabaria preguntant-li per què necessitem un comissionat de relacions interpi-rinenques quan ja tenim la Delegació del Govern de l'Alt Pirineu i l'Aran i la De-legació d'Andorra. No tenim recursos per a infraestructures però sí que cal crear infraestructures de govern que trepitgen competències a les ja creades? És cert que aquest nou comissionat comptarà amb dos assessors, cotxe oficial i conductor? Ho dic perquè encara no hem completat el desplegament territorial de la vegueria del Pirineu, que va tard, i això sí que és necessari i inajornable.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per respondre, té la paraula el conseller d'Agri-cultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, l'honorable senyor Òscar Ordeig i Molist.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Bona tarda. Jeannine..., diputada, bé, en primer lloc –de cor ho dic, eh?, dipu-ta–, gràcies per, en un dels primers plens, parlar del Pirineu. I disculpi, però –tam-bé en nom del Govern– la posició, la reflexió sobre la política pública del Pirineu aquesta legislatura l'hi donaré jo, però compartida pel conjunt del Govern.

Deu entendre que és una política que ha de ser interdepartamental i ha de ser una reflexió general, no només de comunicacions viàries, que moltes les ha comentat i que compartim, però jo crec que estaria bé que avui aquí..., està bé, jo crec..., déu-n'hi-do els diputats i diputades que hi ha per sentir un debat del Pirineu.

Lo primer que hauríem de fer... Aquest no és només un debat dels quatre..., del diputat Fàbrega, diputada Abella, diputada Comes, del diputat Vidal i també de la diputada Capella, que és nascuda al Pirineu. Aquest és un diàleg del conjunt del país. I, per tant, no s'entendria Catalunya sense el Pirineu, com tampoc no s'entén el Pirineu sense compartir alguns dels projectes de país que tenim i veure com els aterrem al Pirineu.

Per tant, gràcies per portar-ho aquí. Jo li ofereixo que fem una reflexió conjunta sobre què hem de fer els propers anys en aquesta nova etapa. M'ha agradat molt..., ha dit: «Nosaltres som un partit, una formació, amb vocació de govern»; això és molt important. Per tant, si vostès tenen vocació de govern i volen fer feina i no fan frivolitats amb temes que no s'han resolt els últims quaranta anys i que no els resol-drem en quatre dies, però que s'hi ha de posar fil a l'agulla, ens tindran al seu costat i podrem treballar conjuntament.

I també compromís. Ha dit: «Volem que hi hagi un compromís en la seva forma-ció amb el Govern per treballar conjuntament per definir, precisament, les prioritats, els calendaris, els pressupostos i les normatives necessàries per tirar-ho endavant.» Jo crec que tenen aquest oferiment de treballar conjuntament. De fet, jo els hi di-ria que lo primer que haurien d'haver fet –potser abans, però ho poden fer després d'aquesta interpellació–..., jo també els hi demanaria que els diputats del Pirineu s'asseguessin i pensessin com hem d'enfocar aquesta nova etapa..., per repetir errors del passat, que n'hi ha, i una bona colla.

I a tots els diputats i diputades, i també m'ho aplico al Govern, que tinc la sort de formar-ne part, intentar conèixer millor el territori, conèixer millor el Pirineu, i quan fem una llei, una norma, un pacte nacional, uns pressupostos..., que tinguin una mirada, que tinguin un aterratge, que tinguin una concreció en com afecta això les zones de muntanya, que..., vint per cent del territori, 0,9 per cent de la població. Que si no fem re continuarà aquest procés de despoblament, empobriment, envelli-ment, on la mitjana de formació també és inferior a la mitjana de Catalunya i on la mitjana de la inversió privada és més baixa que la mitjana de Catalunya, etcètera.

Per tant..., si tirarem endavant els regadius de la conca de Tremp? Evidentment. Vam fer una reunió fa pocs dies on vostè hi era –a la conselleria, precisament– per comprometre'ns a seguir també en la línia que ja havia iniciat l'anterior Govern i per tal de començar d'una vegada les obres del regadiu. Jo crec que calen canvis i cal generar oportunitats arreu del país independentment d'on visquis, independentment de la capacitat social que tinguin a casa teva, però jo crec que també hauríem de dir..., ens hauríem de posar d'acord en quin és el projecte que volem defensar.

Vostè ha parlat de temes molt concrets. Jo li diré –ja havíem fet reflexions, per tant, també agrairia, si us plau, que s'hi referís–..., la llei de muntanya. Aquí també, tots aquests temes que m'està comentant, hem de veure també en la llei de muntanya com els concretem, que saben que al novembre acabarà la informació pública i, per tant, començarà la tramitació parlamentària, on vostès també poden introduir elements que vagin en pro del Pirineu.

L'estratègia Pirineu 2024-2030. Per tant..., jo crec que aquí també és el marc en què ens hem de moure. Com saben, jo tinc el mandat de complir amb l'agenda rural, que també ha d'acompanyar les reflexions que estem fent, o l'estatut dels municipis rurals recentment aprovat.

Deixi'm parlar... Vostè ha parlat de l'Aran. Jo crec que a l'Aran, com tots saben..., aquí el gran tema pendent és el desplegament de la llei d'Aran i, per tant, el seu finançament, d'acord? I també ha parlat del port de la Bonaigua. Evidentment, com sap, aquí hi ha partides, diverses partides de millora de la protecció envers les allaus i per evitar..., que el tancament sigui els mínims dies possibles.

Escolti, l'eix Pirinenc, 260 milions d'euros. Em pot dir quan hi ha hagut 260 milions d'euros per a l'eix Pirinenc? La reflexió que hauríem de fer... (*Remor de veus.*) No, no, no. La reflexió que jo li faig... (*Remor de veus.*) No, l'hi demano... Vostè em pot dir –que és lo que jo proposo– com ha de ser l'eix Pirinenc les properes dècades? A part de les millores de trams concrets..., ho comparteixo: un desastre, determinats trams. Per tant, necessitem un eix de comunicació integral de cap a cap del Pirineu que faciliti la comunicació entre les diferents valls. Unes valls molt complexes, perquè, com vostè sap, estan aïllades les unes de les altres.

I també li faria una altra reflexió, i la faig arribar al conjunt dels càrrecs institucionals del Pirineu, els que ens puguin escoltar i els que no –regidors, consellers comarcals, diputats–, al conjunt també dels alcaldes: que hauríem d'intentar veure'ns més i anar tots a l'una amb un projecte clar i amb unes demandes clares de les nostres inversions. Perquè, com saben, això costa molt per una qüestió òbvia de geografia adversa.

Per tant, definim projecte, cap a on hem d'anar, sumem esforços i fem pedagogia a tots els diputats i a totes les persones implicades per saber aquí, a Madrid, a les diputacions, aviam què hem de demanar. I llavors intentem demanar més o menys el mateix, les diputacions de la Generalitat; intentar anar..., eh?, que no sempre passa.

I què més li volia dir? Eix Pirinenc: 260 milions d'euros. Escolti, evidentment. El conveni ja diu..., que jo crec que hi ha d'haver... Els trams de l'eix Pirinenc del Pirineu de la part de Lleida són els que s'han de prioritzar. Els trams que vostè ha dit..., tota la raó, això s'ha de fer el més aviat possible, i s'ha de fer amb una visió de reforma integral de l'eix Pirinenc per tal de que si després dels 260 milions d'euros en poden venir més, doncs, millor.

Ja va dir la consellera en sessió de control que l'eix de Comiols també..., el 2025 es començaria la segona part de la inversió de la millora de l'eix de Comiols. C-28: 1 milió d'euros en protecció contra allaus, que ja ho he dit. Túnel del Cadí: es va anunciar –que també hi havia aquí alguna preocupació sobre si s'eliminarien–..., les bonificacions no s'eliminen, s'ha buscat un nou sistema més àgil. Aquí també, si hi ha algun problema, ens ho fan arribar, però evidentment s'ha de fomentar la mobilitat i garantir també la gratuïtat del túnel del Cadí de les zones afectades.

Cinc trams en curs de la nacional 230: Almenar - límit d'Osca, límit d'Osca - Benavarri, etcètera. Millora de camins rurals: jo crec que és una bona iniciativa, i aquí també els ajudarem a treballar-ho conjuntament, a estendre la prova pilot que es va fer de millora de camins comarcals. Jo crec que aquesta és una prova pilot que es va fer en el seu dia que s'hauria d'estendre al conjunt del Pirineu.

També a l'aeroport de la Seu d'Urgell: nous hangars projectats, nous hangars i edifici d'oficines. Una cosa que vostè crec que no ha dit que crec que també es diu quan parlem d'infraestructures, que és el desplegament de fibra òptica i 5G. Jo crec que és important, importantíssim. Tenim oportunitats avui dia de teletreball i de generar activitat econòmica que no teníem fa un temps, i arran de la pandèmia moltes empreses han optat per fer teletreball. I, per tant, això al Pirineu també genera noves oportunitats.

Tenim mil serveis públics bàsics. Jo sempre dic dos coses, eh?... tres coses importants per evitar despoblament. Serveis públics bàsics, garantia; per tant, que tinguem els serveis sanitaris, els serveis educatius, l'escola rural, els CAPs, els hospitals comarcals... Pensin que a vegades, aquí al Pirineu, si no tens un servei o un especialista en un hospital comarcal, et pot suposar un desplaçament de dos o tres hores per anar a l'hospital de referència. Per tant, cal tenir accessibilitat als serveis de salut.

Cal tenir accessibilitat als serveis educatius. Hi ha mil incorporacions de noves places de centres de formació aquest curs 2024-2025. Com vostès saben, que això també ja ho havia iniciat l'anterior Govern, nous cicles de formació professional. Jo mateix he encarregat que les escoles agràries del Pirineu, la de la Seu i la de la Bel·lestar i la de Tremp..., que facin una proposta conjuntament amb l'IRTA, amb les oficines comarcals i amb les escoles agràries per tal de crear un centre d'innovació agroalimentària. Un centre..., fer una reflexió sobre quin recurs necessitem per definir el sector agroalimentari de les zones de muntanya dels propers anys. Per tant, definir un model, que a vegades no s'assembla massa al d'altres zones del país.

I com que tinc trenta segons i una llista molt llarga de temes, si li sembla, com que me'n traurà més, llavors l'hi detallaré, també, si vol que m'estengui en algun en concret.

En tot cas, moltes gràcies. Jo els hi demanaria també que fóssim capaços de trobar un espai de debat i de reflexió sobre el Pirineu al llarg de tota la legislatura i que intentéssim anar a l'una en aquest tema.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller. Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Gràcies, president. Conseller, gairebé no hem discrepat. Per tant, només ens resta quedar amatents –queden quatre anys per endavant de legislatura– que tota aquesta declaració de bones intencions s'acabi materialitzant. Deia també, i ho celebro, que hi havia molts diputats del Pirineu presents a la cambra. El que hi ha són pocs membres del Govern, si fem la comparativa. I, tot i que li han sobrat vint segons, s'ha descuidat de parlar del tema del comissionat de les relacions interpirinenques.

Per afegir més temes, parlem de manca de serveis. Volia referir-me a la regió d'emergències del Pirineu. Des de Junts considerem que cinc mil quilòmetres quadrats i 170.000 hectàrees de superfície forestal mereixen tenir una regió d'emergències pròpia. Necessitem un servei de proximitat que millori l'operativa i l'eficàcia dels serveis que efectuen els bombers funcionaris i voluntaris del nostre territori. I ja fa dos anys, per acord en una transacció amb el Govern d'Esquerra Republicana, vam acordar que aquesta regió d'emergències entraria en funcionament a finals de l'any 2024, amb seu al Pallars Jussà. I de moment el més calent és a l'aigüera, perquè no en sabem res.

Un altre servei públic altament reivindicat i que ajuda a diversificar l'activitat és la Universitat del Pirineu. Vostè ho coneix bé. INEFC n'és un bon exemple. I queda pendent que es pugui desplegar en la seva totalitat el grau d'Infermeria, perquè de moment només hem vist una retallada de places. Quina previsió fa el Govern respecte a la posada en funcionament d'aquest grau?

I parlava ara fa un moment vostè de serveis públics bàsics. Doncs hi ha un tema altament preocupant amb relació al Departament de Drets Socials, i és que l'Alt Pirineu no disposa d'un servei d'avaluació de grau de discapacitat. Sap el que suposa que la gent que té pendent que se li reconegui un grau de discapacitat s'hagi de desplaçar fins a Lleida, a dos hores o més, com vostè deia? I no només això, els terminis de resolució són una vergonya: vint-i-dos mesos per un reconeixement o per una revisió. Han d'esperar quasi dos anys. Molt lluny de les xifres, per exemple, de les Terres de l'Ebre, on el servei, al ser de proximitat, funciona bastant millor: sis mesos per al reconeixement de grau, tres mesos per a la revisió. Ho repeteixo, al Pirineu no només no hi ha el servei, sinó que a Lleida es triguen quasi dos anys.

I, per acabar, faré referència, si m'ho permet, a l'última intervenció que va fer vostè com a diputat en aquest faristol. Deia: «A vegades ens queixem del desconeixement del territori i la presa de decisions en diferents matèries; que, amb un desconeixement, no aterrem segurament prou bé determinades polítiques al Pirineu.» «Jo crec que aquest sentiment el coneix bé», li deia vostè a la llavors consellera Capella. Aquest Pirineu, gran desconegut del nostre territori i que hem d'explicar.

I li he de dir que comparteixo al cent per cent les seves paraules, senyor Ordeig, però també li he de dir que avui vostè ha desaprofitat una oportunitat. Avui vostè havia de demanar no respondre a aquesta interpellació, perquè vostè és conseller d'Agricultura, i amb aquest gest entenc que, sent qui coneix el Pirineu, el sentiment que queda del Govern del senyor Illa és que li importem ben poc. És allò de que «lo que passi a Lleida i al Pirineu que s'ho facin els de Lleida». Quin error i quina llàstima a la vegada. Perquè el Govern és solidari, sí, però la manera que tot el Govern, com vostè deia quan era diputat, conegui i s'informi de la realitat del Pirineu era, com a mínim, que la consellera de Territori o el de Presidència s'endinsessin a fons en el Pirineu, en les seves mancances, per respondre a una diputada que venia a denunciar els greuges que patim.

Per tant, jo encantada de poder debatre amb vostè, com tantes i tantes vegades hem fet, però no permeti que la veu del Pirineu dins el Govern sigui només la seva, que també hi ha de ser, perquè fent això estarà creant l'efecte contrari al que suposadament vostè ha defensat sempre. Cal entendre des de ja que sense el Pirineu no hi ha Catalunya. Perquè per avançar i per ser un país de primera necessitem un país viu de punta a punta i que els nostres representants polítics també el coneguin a fons.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Té la paraula el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació per dur a terme la resposta.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació
(Òscar Ordeig i Molist)

Gràcies, president. Ara m'ho ha posat fàcil per respondre-li, eh? (*Remor de veus.*) Sí que m'ho ha posat fàcil, perquè jo li dic: no és bo menystenir el representant del Govern per donar resposta als grups parlamentaris, i precisament perquè hi ha hagut una resposta col·legiada. I, per tant, no menystinguem la resposta, sinó..., avaluem els resultats, eh? Per tant...

I li diré un exemple per no fer això –i veig que hi ha la consellera Capella... Jo crec que la consellera Capella va ser una bona interlocutora dels temes de muntanya a l'anterior legislatura del Govern no perquè fos la consellera de Territori –potser sí, eh?...–, sinó perquè tenia una sensibilitat i un coneixement del territori que es notaven quan

fèiem les reflexions aquí. I llavors segur que li podíem criticar que determinades inversions no es van poder executar, que determinats temes potser no els compartíem, però no se li pot discutir que tenia al cap tota la xarxa viària, tota la xarxa d'infraestructures tecnològiques, que sabia quins eren els dèficits de serveis públics i que coneixia molt bé el gran drama dels serveis..., el gran drama del Pirineu de les últimes dècades. També quan governava –anterior...– Convergència i Unió. Jo crec que hi va haver un punt d'inflexió important a l'època del tripartit, sobretot a nivell d'inversió –un altre moment, segurament–, més recursos econòmics. Hi va haver molts molts molts diners i molts projectes engegats. Però jo crec que aquí..., molts temes, a l'anterior etapa –fora injust no dir-ho–, es van plantejar bé i se'ls li ha de donar continuïtat.

El que potser no vam plantejar prou bé és com blindem els recursos econòmics necessaris, doncs, per fer que tot això sigui possible. Com fem que l'escola rural..., eh? Perquè, al final, vostès què volen? Que l'escola rural vagi bé, no? Que les EMDs, que els nuclis agregats –que la majoria del país no sap ni què és una EMD–..., que les EMDs tinguin uns recursos, eh?, que en aquests moments no... (*Remor de veus.*) Sí, sí, hi ha molta gent que no sap què són. (*Remor de veus.*) Sí, sí, ja ho sé, ja ho sé, tu sí, però..., dic el conjunt del sector. (*Persisteix la remor de veus.*) No, no, si aquí segurament que molts ho saben, però tenim un país que no coneix els nuclis agregats, les EMDs, i, per tant, necessitem que es faci una discriminació positiva.

Li respondré al que em deia... I, llavors, tot això que m'ha dit, jo crec que el vuitanta per cent dels temes no els podem fer si no hi ha pressupostos 2025. Per tant, vostès, que diuen que són partit de govern..., home, doncs, necessitaríem... Fer govern i fer grans infraestructures sense pressupostos... Necessitem pressupostos per al 25, és important. I sobretot per generar inversions importants que ens assegurin el futur dels nostres fills.

Comissionat de relacions frontereres. No es preocupi que no tindrà xofer ni tindrà cotxe. En tot cas, jo crec que també ens hem de fer una reflexió. I ara em deia el conseller d'Unió Europea..., em deia: «Els Pirineus, històricament, ens havien separat d'Europa.» I jo crec que hem de canviar aquesta mentalitat i els Pirineus ens han d'acostar, eh?, han de ser la cremallera que ens ha d'acostar a tots els territoris de muntanya com són França, com són Andorra, com és Huesca, i intentar definir un projecte conjunt, perquè, tot i sumant tots els territoris, són pocs. I, per tant, aquí l'encàrrec del president va ser de crear un comissionat precisament per veure com ens podem relacionar més amb els territoris veïns.

Alguns projectes ja sap que els tenim: tenim l'hospital fronterer, tenim determinats serveis públics d'Andorra i d'altres que es fan servir a França. I, per tant, intentar anar en aquesta línia.

Per primera vegada es crearà la Direcció dels Serveis Territorials d'Agricultura. Com saben, no estava desplegat; estava previst però no estava desplegat. Per tant, tindrem director de Serveis Territorials d'Agricultura. La regió d'emergències, evidentment, ja es va quedar a l'anterior legislatura que s'havia de tirar endavant i es tirarà endavant. El centre de l'INEFC..., entenc que el que cal és definir els recursos econòmics per fer l'edifici; per tant, es farà. Formació universitària. Miri, això no... Ja li pot dir: «Senyor Fàbrega...» Li pot dir a l'anterior..., l'alcalde Batalla, que mira que havíem tingut discussions, eh?, aviam si sí, si no, si ho podríem fer... Realment va ser un molt bon projecte. Definíem que hi havia d'haver formació universitària a les zones de muntanya, i al final es va plantejar. I jo crec que això ha sigut un bon projecte i que ara li hem de donar continuïtat amb els recursos per tirar endavant l'INEFC.

Lo dels drets socials, si li sembla, l'hi passaré a la consellera, perquè no ho sabia, lo del tema dels terminis. Per tant, ho passarem tant als directors dels serveis territorials com a la consellera per posar-hi remei. I si s'ha de crear algun servei extraordinari al territori per evitar desplaçaments ho farem. Jo sempre dic una màxima: que es desplaci el servei públic si podem evitar que s'hagi de desplaçar el ciutadà, sobretot quan s'han de fer grans desplaçaments.

No ho he dit –la Neus em matarà si no ho dic–: ramaderia extensiva, ramaderia de muntanya. Us demano, companys i companyes que estigueu a diferents comissions...: tenim la ramaderia extensiva en risc de desaparèixer, perquè si ja és complicat fer activitat econòmica encara ho és més la ramaderia, i encara ho és més si surts a pasturar al territori. Per tant, aquí presentarem mesures. Esperem que els hi donin suport.

I, per últim –per últim–, han de fer la moció, si us plau. M'agradaria que fos una moció per apuntar què hem de fer l'última dècada i amb coses concretes també de manera immediata, però sobretot apuntem bé els objectius que tenim de futur.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Interpellació al Govern sobre la necessitat de garantir una veu catalana a l'exterior al servei dels interessos i les necessitats de la Catalunya del segle XXI

300-00019/15

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, a la darrera interpellació, que és la relativa a la necessitat de garantir una veu catalana a l'exterior al servei dels interessos i les necessitats de la Catalunya del segle XXI. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmases i Thió.

Francesc de Dalmases i Thió

Gràcies, president Rull. Diputades, diputats... Conseller, ara fa quinze dies commemoràvem l'efemèride de la concessió de la Medalla de la Pau de Nacions Unides a Pau Casals, per tant, cinquanta-tres anys d'aquell icònic «I'm a Catalan». Però des d'aquest hemicicle ens ha semblat que per començar a centrar aquesta interpellació hi havia una part breu del seu discurs que li volíem recordar, quan el mestre s'adreçava a l'Assemblea General de les Nacions Unides i deia: «Catalunya ha estat la nació més gran del món. Us diré per què: Catalunya va tenir el primer parlament democràtic, molt abans que Anglaterra. I a Catalunya hi va haver l'inici de les Nacions Unides: totes les autoritats de Catalunya, al segle XI, es van trobar en una ciutat de França, que aleshores pertanyia a Catalunya, per parlar de pau.»

I he començat per aquí, conseller, perquè en aquesta primera interpellació que li fem com a Junts, que li fem com a principal partit de l'oposició –de fet, com a única alternativa al seu Govern–, volem saber quin paper juga el seu Govern i específicament la seva conselleria en política exterior. I en la moció subsegüent ens agradarà també molt saber la posició dels diferents grups parlamentaris pel que fa a política exterior.

I, precisament perquè a Junts diem que el nostre món és el món, posarem la nació al centre d'aquesta intervenció. Perquè som una nació, no som una comunitat autònoma sorgida perquè la Constitució espanyola va fer un ordenament administratiu després del franquisme. De fet, vostè, conseller, és una baula d'una cadena que s'inicia el 1359. Això és la Generalitat, un dels governs més antics d'Europa, set-cents anys d'història, pràcticament set segles. I vostè té la responsabilitat, però també té el privilegi històric, de formar part d'aquesta continuïtat.

Jo sé que vostè em dirà: «I ara per què m'ho explica, això?», perquè el discurs de Pau Casals el coneix i entenc que coneix perfectament també la institució de la Generalitat. Doncs l'hi hem de recordar perquè fins ara la Generalitat i la seva presidència, el president Illa, bàsicament nosaltres l'hem vist de la mà de la monarquia espanyola, l'hem vist molt fent de delegat del Partit Socialista per les diferents comunitats autònomes espanyoles, i veiem la seva conselleria també com una peça

més de la diplomàcia espanyola. I ens trobem que fent de comunitat autònoma va fins i tot més enllà que algunes comunitats autònomes, no?

I, per exemple, ens vam trobar que, quan Barcelona va acollir el Fòrum Regional de la Unió pel Mediterrani, en un faristol íntegrament en castellà –que suposo que el conseller del ram hi deu tenir alguna cosa a dir–, vam veure com intervenia el president de la Generalitat sense que hi hagués la bandera. I vostè sap que hi ha una llei de banderes que no és menor. I vostè sap que és la primera vegada des de la fi del franquisme que hi ha un acte oficial amb el president de la Generalitat sense que hi hagi aquest símbol. I vostè sap perfectament, conseller, que hi ha molta gent que ha patit molt, fins i tot gent que ha perdut la vida, perquè un president de la Generalitat pugui fer un discurs oficial i ho pugui fer amb una bandera catalana al seu darrere. Hi està d'acord? Ho comparteix? Va ser un error? Es repetirà?

Nosaltres tenim la percepció, pel que hem vist fins ara, que vostè i el president Illa volen anar pel món explicant bàsicament que Espanya no té problemes; més específicament, que Catalunya ja no és un problema per a Espanya. I aquí Junts per Catalunya sí que li diem –no sé si són males notícies, però l'hi hem de dir– que Espanya té molts problemes. Catalunya també els té, però Catalunya té una via cívica, pacífica i democràtica, un projecte de futur, de progrés i de benestar per a la gent de Catalunya, que és aquesta Catalunya independent. I si això és un problema per a l'Estat espanyol és perquè ni el seu Govern ni els seus companys de partit no ho afronten des d'una perspectiva democràtica, perquè no hauria de ser un problema.

I, de fet, contínuament tenim la sensació que és un problema. Ho vam viure l'U d'Octubre –urnes i porres–, però és que ho veiem contínuament. Fa quinze dies Òmnium Cultural presentava una demanda al Tribunal Europeu de Drets Humans perquè el Tribunal Constitucional els va dir que les entitats de la llengua no podien formar part de la causa general per imposar el vint-i-cinc per cent de l'escola en castellà a Catalunya. Què els ha passat? Doncs que quan van intentar, Òmnium i altres entitats, formar part d'aquesta causa van rebre la resposta aquella que feien els grisos als anys setanta: «Aquí no hay nada que ver. Circulen.» I els hi ha tocat anar al Tribunal Europeu de Drets Humans a presentar una demanda.

Quan es trobi en situacions així, la seva conselleria de quin costat estarà? Del de la justícia o del d'Espanya? Perquè en massa casos són espais contraposats.

Més exemples, conseller. L'Estat espanyol incompleix sistemàticament el dret internacional en matèria de drets humans, i això ho hem patit especialment a Catalunya aquests darrers anys. I aquí val a dir que les culpes estan repartides, tant si governa el PSOE com si governa el Partit Popular, perquè són una màquina de trinxar drets civils i drets polítics, però sobretot d'incomplir tractats internacionals que l'Estat espanyol ha assumit. Per tant, també ens interessa saber si a la seva conselleria sentirem la veu quan això continuï passant. En aquest sentit, els hi recomanem molt un estudi que va fer el Govern anterior que es deia *El respecte dels drets humans a l'Estat espanyol. Anàlisi crítica des d'una perspectiva de dret internacional*. Allà ho tenen perfectament llistat.

Miri, nosaltres, conseller, sabem, intuïm que partim de dues visions oposades, pràcticament de dues cosmovisions, no?: aquesta Catalunya nació que nosaltres reivindiquem, reclamem, recordem, reconeixem i promovem i que ens impulsa cap a aquest futur de benestar i de progrés, i aquesta Catalunya autonomia espanyola que, per definició, és desnacionalitzadora i que és la que practica el Govern socialista del president Illa. Però jo també sé, conseller, que, si li faig aquesta aproximació des de dalt, vostè, que en sap molt i que és molt diplomàtic, em farà respostes amables i marxarà sense poc compromís, i nosaltres volem que avui, però sobretot en la propera moció, ens mullem tots, i, per tant, donem respostes polítiques.

Per exemple, una de molt concreta. Vam veure que es va reunir amb l'eurodiputada Laura Ballarín. Res a dir, només faltaria, eh?, té aquest punt de «tot queda a casa»... Però a nosaltres ens agradaria saber, conseller: sentirem la seva veu per tal

que els catalans tinguem una representació completa a l'eurocambra? Què pensa fer perquè els nostres vots siguin respectats? Perquè li parlo, sí, evidentment, de l'escó del conseller Comín. Vostè sap que el conseller Comín viu exactament la mateixa situació que vivia en la legislatura anterior? Exactament la mateixa situació, les mateixes circumstàncies. Recorda el president Sassoli com es va pronunciar sobre aquesta qüestió? Parèntesis: com enyorem el president Sassoli. Tenia raó el president Sassoli? Considerem que sí, perquè ara mateix hi ha 430.904 catalans, que vostè sap que són 430.904 europeus, amb el dret de representació suspès, que són els que van votar Junts, els que van votar el conseller Comín.

Per tant, si a vostè li sembla anormal que en aquesta cambra hi hagin dos escons buits, que són el del president Puigdemont i el del conseller Lluís Puig, entenem que també li ha de semblar profundament anormal que hi hagi un escó buit de Junts. Perquè el seu Govern va dir que representaria a tots els catalans i volem que representi a tots els catalans, o, en tot cas, haver-nos dit que representava a tots els catalans menys els que haguessin votat Junts per Catalunya o menys aquells electes que no haguessin passat per l'adreçador.

I, miri –vaig acabant–, hi ha una qüestió que per Junts és central, molt vinculada a la nostra presència a Europa, que és l'oficialitat del català. Vostè sap, conseller –i l'hi vam dir en comissió a la seva compareixença–, que Junts aquí ha fet una feina silent, seriosa, rigorosa. Estem parlant de llengua oficial, no llengua de comunicació. Hem treballat amb el Govern espanyol, hem treballat amb els estats membres, hem fet feina amb juristes de prestigi europeu. Sap que hi ha un informe de l'Advocacia de l'Estat que diu clarament que no cal reformar els tractats europeus; senzillament aquí el que falta és voluntat política, que és el mateix que els hi falta amb l'amnistia. És a dir, és evident que vostès, formalment, arriben als acords amb els quals hem pogut pactar finalment, però els hi falta aquest darrer tram, culminar-los. I li demanem, si us plau, que aquí faci la feina que li pertoca com a conseller. Especialment vostè té una agenda privilegiada en aquest sentit i estem segurs que això ho podrà culminar i acabar.

I em queden coses, però, com que veig que em queda poc menys d'un minut... Voldria acabar aquesta primera part..., he començat amb Pau Casals i acabaré amb Pau Casals també. Hi ha una frase molt menys coneguda seva, quan ja estava a l'exili, i que quan deia... Deia: «La terra es torna cel quan perds la por.» La terra es torna cel quan perds la por. I vostè sap que a Junts per Catalunya teníem..., evidentment aquest no era el Govern que volíem, teníem altres opcions que ens semblava que valia la pena haver mirat de fer possible pel bé de Catalunya i dels catalans. Però Junts també hem dit que cap por, que ja no ens llepem les ferides, que tenim un projecte sòlid de present i també de futur per al benestar del conjunt dels catalans, per això li som l'alternativa. Però sobretot sobretot, conseller, serem oposició al seu Govern a qualsevol intent de desnacionalització, a qualsevol intent d'espanyolització, sigui dins de Catalunya, sigui arreu dels Països Catalans, a Europa o al món. Aquí tindrà Junts a davant, conseller.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, l'honorable senyor Jaume Duch Guillot.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Moltes gràcies, president. Bona tarda a tothom. Senyor Dalmases, en primer lloc, moltíssimes gràcies per haver presentat aquesta interpel·lació. I li diré per què. Quan jo tenia divuit o dinou anys, passava moltes tardes assegut allà al darrere, quan els bancs eren grocs –eren uns bancs seguits per al públic. I venia a escoltar els debats del Parlament de Catalunya, del president Pujol, d'en Joan Reventós, de l'Antoni Gu-tiérrez, de l'Anton Cañellas, de l'Heribert Barrera... I qui m'hagués dit que, després

de molts molts anys –potser masses anys–, tindria aquesta oportunitat de parlar des d'aquest faristol. I, per tant, amb humilitat i honorat –i això lliga amb el que vostè m'ha dit al principi de la seva intervenció–, li agraeixo molt aquesta oportunitat.

I, com vostè sap –vostè és membre de la Comissió d'Unió Europea i Acció Exterior–, el 20 de setembre vam tenir la possibilitat de discutir i de debatre molt sobre quines havien de ser les principals línies del Departament d'Unió Europea i Acció Exterior. Vaig presentar a tots els diputats els diversos eixos, els sis eixos principals del mandat rebut pel president de la Generalitat i del pla de treball d'aquest departament. I ja fa tres mesos que treballem en això i ja anem fent molta feina.

El nostre focus principal, lògicament, és Europa, és la Unió Europea. No és l'únic –no és l'únic–, però és el principal. I aquí el missatge és molt clar des del primer dia: Catalunya ha de participar plenament en la presa de decisions de les institucions europees.

Hem de poder definir, de la manera més activa possible, quines seran les prioritats, quins seran els canvis, quines seran les transformacions dels propers cinc anys en àmbits que són molt rellevants per a nosaltres, per a Catalunya, per a Catalunya com a nació: els pressupostos comunitaris, les polítiques de reindustrialització, la modernització de l'economia, la digitalització, les relacions comercials amb la Xina, amb els Estats Units –senyor Dalmases, amb els Estats Units se'ns gira feina. I totes aquestes coses les haurem de fer. I les haurem de fer també els catalans, i les haurem de fer en els llocs on es prenen aquestes decisions.

I ser presents també implica que vetllem perquè Catalunya ocupi una posició destacada en la captació de fons, fons de cohesió, fons competitius. I aquí hi tindrem també una batalla en els propers mesos, quan es discuteixi i quan s'hagi d'aprovar no només quants fons hi haurà per als propers anys, sinó quin sistema de distribució de fons posarà en marxa la Comissió Europea. I espero comptar amb el seu suport i amb el suport de tota la cambra quan aquesta «discussió» –per no dir-ho d'una altra manera– comenci. I haurem d'anar creant oportunitats; oportunitats per al teixit empresarial, oportunitats per a la societat civil; oportunitats, sobretot, en temes de finançament, en funció de si finalment es posen en marxa algunes de les propostes del famós informe Draghi.

Necessàriament, per tant, haurem de ser presents en els espais on es prenen aquestes decisions, i aquest és un camí que ja hem començat a recórrer. En les darreres setmanes ens hem pogut reunir amb responsables del Comitè de les Regions, dels Quatre Motors per a Europa, d'una sèrie d'ambaixadors –no només cònsols, també ambaixadors i ambaixadores–, en tots aquells espais en els quals podem treballar per recuperar un rol de protagonisme. Ens hem trobat amb responsables de la Comissió Europea; ens hem trobat amb responsables del Banc Europeu d'Inversions, que ha establert dues les línies prioritàries amb propostes d'aprofitament de l'aigua i de construcció d'habitatge, dos temes que són centrals per al futur i per al benestar dels catalans; temes de gran rellevància en els quals, sí, volem centrar també la nostra activitat en l'àmbit comunitari.

I, en el cas del Parlament Europeu, estem treballant per crear dinàmiques que siguin eficaces per a Catalunya. Amb molts dels seus membres. Hem establert contactes amb els eurodiputats, no només la diputada que vostè ha citat. Els estem fent arribar les nostres posicions sobre les diferents propostes de legislació europea que ens puguin afectar i estem treballant per posar en marxa un mecanisme d'alerta que ens permeti actuar a temps quan arribin temes o quan arribin propostes que puguin tenir influència positiva o negativa per a nosaltres.

I estem plenament implicats en tot tipus de xarxes de cooperació: l'Euroregió –que demà mateix es reunirà aquí a Barcelona–, la Comunitat de Treball dels Pirineus o la Conferència de les Regions Perifèriques Marítimes. I a l'hora d'establir totes aquestes connexions és fonamental també la feina que es pugui fer sent pre-

sents, hi insisteixo, a Brussel·les, com ho seran també les accions que puguin dur a terme les delegacions a l'exterior.

Se n'ha parlat molt, d'aquestes delegacions. Les delegacions són una xarxa útil. Són una xarxa valuosa que s'ha de consolidar perquè sigui realment encara més eficaç per al conjunt dels catalans i les catalanes i també per al propi Govern –no només per al departament, per a tot el Govern. I serà, per tant, també fonamental trobar la millor coordinació possible entre els diferents departaments del Govern perquè tots ells trobin el seu espai dins i fora de la Unió Europea.

I és que, més enllà de les fronteres europees, també haurem de treballar per enfortir relacions de col·laboració bilaterals en sectors estratègics per a nosaltres. I aquí voldria destacar, per exemple, les relacions amb economies molt consolidades, com Califòrnia, que és líder en tecnologia, que això ens interessa molt. Gyeongju, que és la regió de Corea del Sud a la qual pertany la capital, amb qui tenim memoràndums d'entesa. Abans-d'ahir, reunions també amb els representants del districte de Kyoto, que té molt d'interès en discutir inversions a Catalunya. Vincles que ens uneixen a Amèrica Llatina i que haurem d'enfortir en els propers anys. L'estabilitat del marc de col·laboració que ens aporta el pla Japó. La mirada comprensiva i global que ens dona l'estratègia Àfrica. Catalunya té una presència important en cooperació, però no només en cooperació, al Marroc, al Senegal o a Moçambic, i tot això perquè realment aquest és un continent cabdal per a Europa per moltes raons, com vostè sap.

I en aquest sentit voldria subratllar la nostra intenció de presentar ben aviat al Parlament, aquí, la modificació de la llei catalana d'acció exterior per tal de crear aquest cos d'agents d'acció exterior, una iniciativa que voldríem desplegar plenament perquè ens permeti dotar-nos de professionals qualificats per exercir les tasques que la llei ens encomana.

Per tant, contactes, diàleg, aliances, acords. Aquest és el nostre full de ruta, senyor diputat. I li he de dir que està funcionant i que està funcionant bé, i ho hem pogut constatar quan hem tingut totes aquestes reunions, aquestes participacions en espais de diàleg de l'esfera internacional, on hem estat acollits com el que som, Catalunya.

Però també entenem l'acció exterior des de la proximitat. I aquí haurem de fer tots un esforç en els propers mesos, en els propers anys, per aconseguir també que les noves generacions de joves catalans i catalanes entenguin la importància de ser també ciutadans d'Europa, ciutadans de la Unió Europea, i això no sempre és evident.

També volem facilitar la participació del món local, sobretot en l'àmbit de la captació i de la gestió de fons. Voldria destacar aquí visites que ja hem anat fent, que jo mateix he anat fent a diversos municipis per discutir amb els alcaldes, amb els ajuntaments, per saber realment quines són les seves dificultats: Cervera, Cubelles, la Seu d'Urgell, Mollerussa, Igualada, etcètera; a la Federació de Municipis de Catalunya, a l'Associació Catalana de Municipis o a l'Associació de Micropobles de Catalunya.

I tot això, senyor diputat, ho volem fer en català, que ha de ser efectivament llengua oficial de la Unió Europea i que s'ha de poder utilitzar de manera plenament normal a totes les seves institucions, com, per cert, fa unes setmanes va fer el ministre d'Indústria, el senyor Hereu, al Consell de Ministres en un consell de competitivitat. I no va caure el sostre, no va passar res. Va parlar en català durant deu minuts, i, per tant, va demostrar als altres ministres que parlar català a la Unió Europea pot ser la cosa més natural i més normal del món.

Per tant, visió global amb perspectiva catalana. Aquesta és la nostra recepta per situar-nos en aquest món cada cop més convuls, més fragmentat, més complex. Hem de ser més eficaços, hem de ser més incisius. Hem d'aconseguir una major presència a tants espais com ens sigui possible, fent partícips de la nostra acció exterior tant les federacions d'empresaris com els sindicats, les federacions, entitats municipalistes, etcètera.

Tenim molta feina a fer, senyor diputat. Treballem amb la màxima ambició, amb la màxima col·laboració. Creiem que aquest principi pot donar més fruits que mai. Si ens

hi mantenim fidels i si fem valdre les nostres prioritats, Catalunya tindrà –no en tinc cap dubte– la veu i el reconeixement que mereix. Aquest ha de ser un projecte de país. I m'agradaria, senyor Dalmases, que el seu grup se sumés a aquest esforç col·lectiu.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat Francesc de Dalmases i Thió.

Francesc de Dalmases i Thió

Gràcies, president. Miri, conseller, anava a dir que havia fet més una exposició que una resposta, a la rèplica; que no havia contestat res, que semblava que encara estigués en aquells bancs, no?, però no és veritat, m'ha contestat una cosa. I no m'hauria de sorprendre, però m'ha sorprès. Així que hem parlat català a les institucions europees i no ha caigut el sostre. Quaranta anys després, el Partit Socialista accepta que, efectivament –una mica tard–, el català és una llengua europea i que les llengües sumen totes i que les llengües són un mitjà de relació, i que, com després li explicaré, un dels meus europeistes de capçalera ho va defensar sempre així.

Però, de tota manera, li haig de dir que s'ha posicionat poc, conseller. M'ha explicat molt el que ja ens va explicar una mica en comissió. Però miri, anem..., fem-ne una mica de repàs.

Abans li he parlat de la cimera del Fòrum Regional de la Unió pel Mediterrani. Allà el seu Govern, el seu president, de fet, que potser no havia tingut temps de recordar l'efemèride de Pau Casals, sí que va tenir temps de reconèixer en Josep Borrell amb tots els honors. I, de fet, el va recordar com un home de pau. I li haig de dir que aquí ens va preocupar; ens va preocupar a tota la gent que treballem a exteriors dins de Junts i, en general, a tots els diputats del nostre grup.

Perquè..., un home de pau és algú que es manifesta amb l'extrema dreta? Un home de pau és algú que qüestiona les decisions que pren per majoria un parlament democràtic? Un home de pau és algú que explica que TV3 és una vergonya en termes democràtics? Un home de pau és algú que diu que la convivència està «*rota*» en un país perquè hi ha diferents opinions? Un home de pau diria –atenció, eh?– que a Catalunya hi ha divisió etnolingüística? Un home de pau persegueix els guanyadors de les anteriors eleccions europees i els hi dificulta la seva acció a les institucions europees? Un home de pau es referiria a l'independentisme com «una malaltia que cal desinfectar»? Vostè, que es presenta com un europeista convençut, creu que a Europa serien estandarditzables, aquestes afirmacions? Les subscriu?

I, miri, anem repassant qüestions. Fins on sabem nosaltres, vostè pertany a un govern que és feble –vostè pertany a un govern que és feble. Les relacions amb aquest Parlament hauran de ser molt treballades, molt negociades. Vostès tenen descomptats els vots dels comuns, alguns altres que volen per allà; tenen el trumfo de VOX i del PP, ho vam veure en el debat de política general, que quan cal també hi ha aquest tripartit per salvar Espanya, ja ho sabem. Però ens agradaria saber si efectivament vostè reconeix aquest Parlament i les decisions que pren.

I l'hi dic..., miri, n'hi poso un exemple molt concret. Fa uns dies es va reunir amb el cònsol de Turquia. Al cònsol de Turquia, per exemple, li va demanar com és que l'exèrcit turc participa activament en l'assassinat i destrucció de la població kurda? Li va demanar, per exemple, com és que el genocidi armeni continua i el suport de l'exèrcit turc ja no és implícit, sinó que és explícit? I l'hi dic perquè nosaltres sabem que Turquia és un soci comercial i militar d'Espanya, però és que aquí a Catalunya les coses són una mica diferents. I per això li posava aquest exemple del Parlament, perquè aquest Parlament va reconèixer l'administració autònoma del nord-est de Síria; ho vam fer amb els vots d'Esquerra, amb els vots de Junts, de la CUP i dels comuns. Defensarà vostè els acords d'aquest Parlament? Quan estigui entre Catalunya i Espanya, entre el Congrés i el Parlament de Catalunya, qui defensarà vostè, conseller?

I aquest és, a més, un parlament que també ha estat pioner en la commemoració del genocidi armeni, i, per tant, també és una feina que ha fet aquesta Mesa i que han fet les meses anteriors. Per tant, quan vostè fa aquestes accions amb relació a missions que serien diplomàtiques..., ens agradaria saber si efectivament vostè serà fidel a aquest Parlament o no.

No ha entrat en algunes de les qüestions que ens agradaria que quedessin ben clares. Les delegacions encara no sabem si fan política o no fan política. Si no fan política és que fan molta política i que faran política espanyola. Per tant, ens interessarà molt saber què fan, però, en tot cas, en la moció subsegüent això ho mirarem de concretar.

I li deia que volia acabar amb una cita del meu europeista de capçalera, que és George Steiner. I Steiner diu que Europa sens dubte morirà si no lluita per les seves llengües, les seves tradicions locals i les seves autonomies socials. Conseller, cada cop que un membre del Govern amaga la llengua, amaga la tradició democràtica d'aquest país o amaga qualsevol dels seus símbols, està enterrant una mica el somni europeu, però sobretot està enterrant una mica Catalunya. I no ho permetrem. Els de Junts no ho permetrem, perquè farem l'oposició de partit que se'ns suposa que hem de fer, però sobretot farem l'oposició de país que ens toca fer.

Gràcies, conseller.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per respondre, té la paraula el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Gràcies, president. Gràcies, senyor Dalmases. Algunes puntualitzacions, seguint també una mica el que vostè ha dit.

Respecte als acords del Parlament, per descomptat; és una obligació no només d'aquest conseller, és una obligació del Govern. I, per tant, en això pot comptar no només amb aquest conseller, sinó amb tot el Govern. I ens prendrem molt «en sèrio» totes les resolucions, totes les mocions que es puguin aprovar sobre tots els temes de política internacional. I, de fet, jo he anat repassant una mica tot el que s'havia aprovat en aquest Parlament durant la darrera legislatura i no crec que haguem de tenir cap problema en posar-nos d'acord en tots aquests temes. Aquest matí, com sap vostè, per exemple, hem fet anuncis que tenen a veure amb Palestina i amb el Líban, que també és una regió que ens ocupa i que ens preocupa moltíssim, a part de les altres que vostè també ha citat.

Segon –i en això segueixo una mica la línia del president, si m'ho permet–, no vindrem a fer soroll. I ja sé que hi haurà soroll i ja hi ha una mica de soroll, però aquí no ens hi trobaran, perquè hi ha molta feina a fer. I quan jo he dit abans que els propers anys poden ser molt difícils i poden ser molt complicats, ho dic «en sèrio». Vull dir, quan un veu el que està passant en aquest moment en el món i quan un veu les coses sobre les que ens haurem de posicionar en aquests propers anys com a europeus –no només com a catalans, sinó també com a europeus–, doncs, realment aquí ens hi haurem de trobar. I jo estic segur, a més, que ens hi trobarem, perquè seran coses molt pràctiques, però al mateix temps seran coses molt importants. I seran coses en les quals Catalunya pot tenir una veu constructiva o pot no tenir veu. I jo suposo que ens posarem d'acord en que serà molt més important i interessant tenir una veu constructiva que no no tenir veu perquè estem més ocupats, diguem-ne, a discutir-ho entre nosaltres.

I, per tant, aquí jo ofereixo aquesta cooperació. I estic convençut, hi insisteixo, que en molts temes, començant per les delegacions i acabant pel català o començant pel català i acabant per les delegacions, ens hi posarem d'acord.

I, en el tema del català, deixi'm que faci una mica d'història: la primera persona que va parlar català a les institucions europees es diu José Montilla. Era ministre

d'Indústria, del PSC, i va ser el primer ministre que va utilitzar l'acord entre el Govern espanyol del president Zapatero i el Consell de Ministres de la Unió Europea, que permet des del 2005 que els ministres espanyols parlin en català, en eusquera o en gallec. Va ser el primer i ha estat l'últim fins a l'arribada del ministre Hereu. Per tant, durant molts anys es van perdre possibilitats, i d'alguna manera diria que gairebé es va perdre la memòria de la possibilitat de parlar català en la institució més important de totes les institucions de la Unió Europea, que és la del Consell de Ministres de la Unió Europea.

Jo ho deixo aquí. Jo crec que, sincerament, les prioritats del departament en el que ha de ser la política d'acció exterior són clares. Crec que cobreixen perfectament tots els àmbits en els quals Catalunya pot fer la seva feina. I la farà en coalició i amb acord amb qui sigui; per descomptat, amb el Govern espanyol cada vegada que el Govern espanyol ens pugui ajudar. És molt més fàcil moltes vegades obrir portes amb el suport d'un govern d'un estat membre que *contra* aquest estat membre o *sense* aquest estat membre. Però anirem a buscar coalicions i aliances també a on calgui, i si ha de ser en diferents fòrums regionals o si ha de ser en diferents fòrums bilaterals, si ha de ser amb relacions directes amb governs d'altres països, ho farem.

Li he dit fa una estona que ja portem una sèrie de reunions amb ambaixadors i amb ambaixadores de diferents països, inclús països de la Unió Europea, amb els quals, per exemple, entre altres coses, es discuteix del tema del català. Vostè sap, efectivament, que no s'ha de reformar el tractat, però també sap que sí que s'ha d'aprovar per unanimitat. Necessitem vint-i-set vots positius de vint-i-set estats membres. En tenim ja uns quants. I, a més, aquí haig de dir, i ho saludo, en col·laboració estreta amb Junts, que, efectivament, també està fent la seva feina. I és el que hem de fer: vostès tocaran les portes que puguin tocar i nosaltres tocarem les que puguem tocar. I entre tots, i potser amb l'ajut de més gent, acabarem tocant-les totes.

I li haig de dir que en aquest sentit jo soc més aviat optimista. No és una cosa que pugui passar la setmana que ve. Aconseguir aquests vint-i-set vots no és una operació tècnica que es fa ràpidament; és una operació política complexa que requereix temps, que requereix diplomàcia, que requereix el que a vegades es diu a Brussel·les «canvis de cromos». I això és lo que s'ha de fer, i això és lo que s'ha de fer fins que s'aconsegueixi.

I, mentrestant, sí, intentar utilitzar el català a les institucions europees tantes vegades com convingui, a tants llocs com es pugui, sigui el Consell, sigui el Parlament, sigui la Comissió, sigui el Comitè de les Regions, perquè la millor manera de convèncer-los de que el català té dret a ser una llengua oficial europea és practicant-lo.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Suspenem la sessió, que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a dos quarts de set del vespre i deu minuts.